

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KİMLİĞİ KİRLETİLMİŞLER MABEDİ

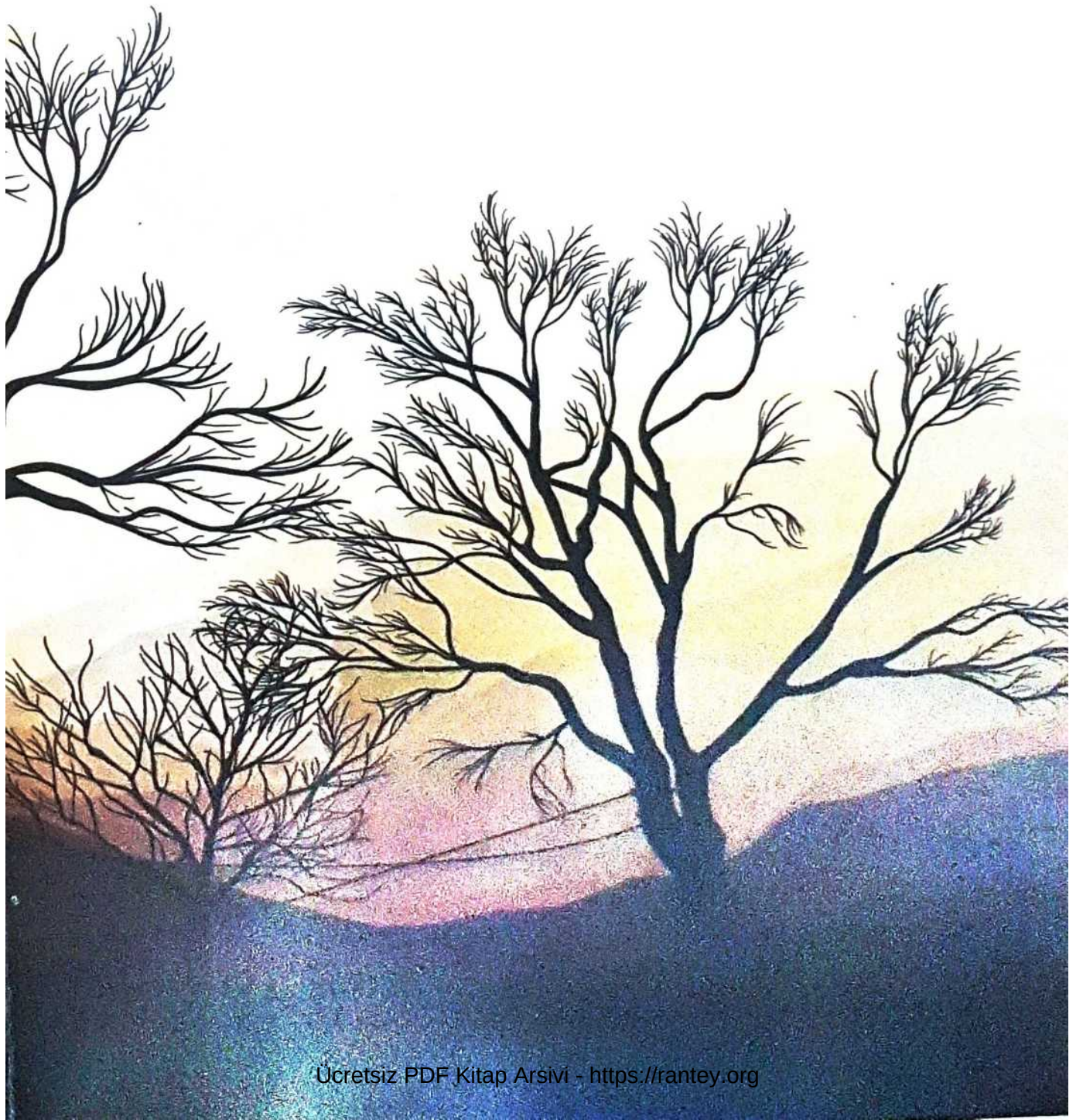

KORAY YERSÜREN

EPHESUS

1. BASKI
100.000

KİMLİĞİ KIRLETİLMİŞLER MABEDİ

Yazarı: Koray Yersüren

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli

Editör: Nilüfer Savaşer Nişli

İç Görsel Tasarım: Ebru Aydın

Sayfa Tasarım: Adem Şenel

Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Basım: 2016

ISBN: 978-605-9232-64-7

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2016, Koray Yersüren

Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık-2

Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.

www.biooffset.com / info@biooffset.com

Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.

Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL

Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94

www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Maltepe Mah. Fazıl Paşa Cad. No:8 Kat:4

Topkapı – Zeytinburnu – İSTANBUL

Tel: 0 212 415 00 00

www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

KİMLİĞİ KİRLETİLMİŞLER MABEDİ

Koray Yersüren

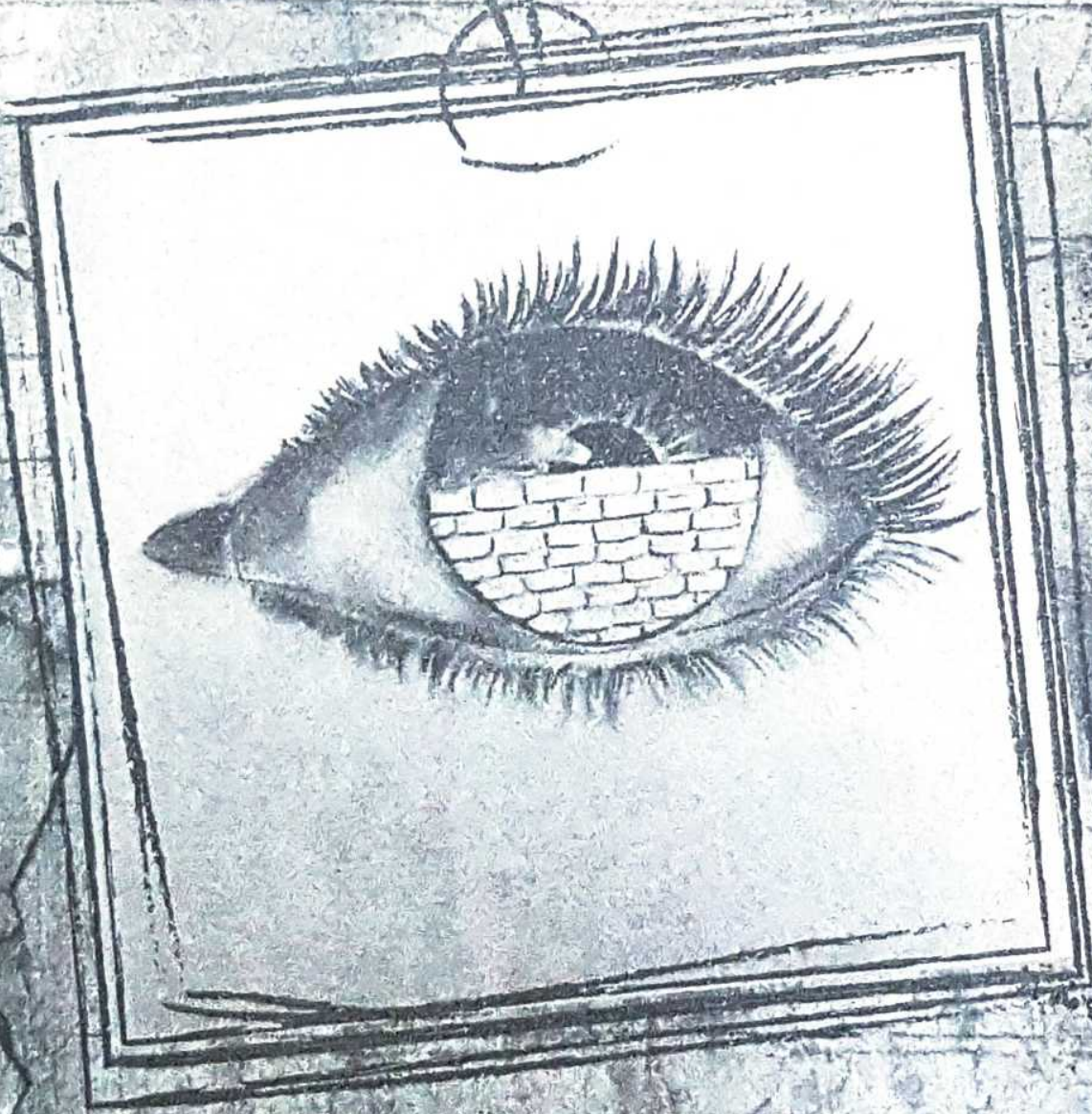
Sevgili Mavi;
Bu kitap **senin** için.
Yeşil'e giderken **geride** kalan Lacivert'in
söz **yaşlarıdır** bunlar.
Biraz **sen**, biraz biz kırıkları.

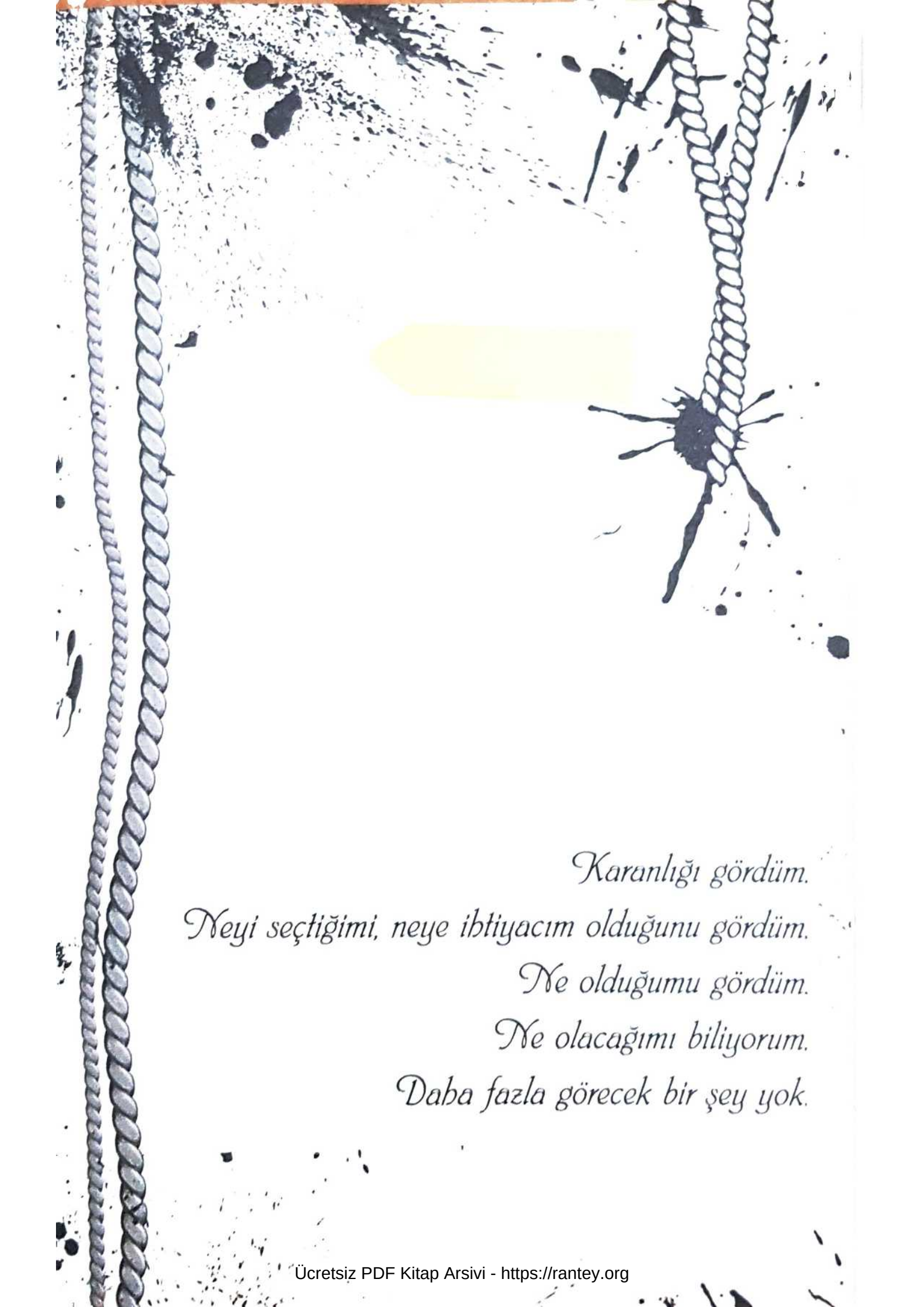

Halestrom - Here's To US

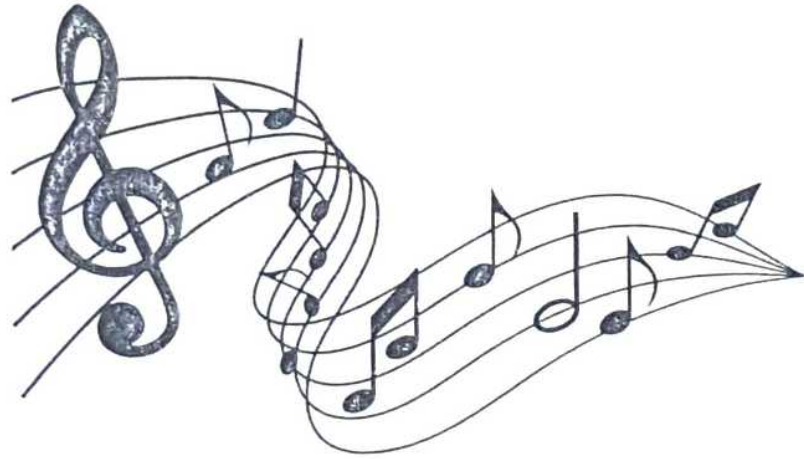
Uçurtmanın üzerine yazıp,
dilediğini yapsın diye insanlara verdim hayallerimi.
Uçurmak yerine,
tahtalarını kırıp ateş yaktılar kendilerine.

Koray Yersüren

*Karanlığı gördüm.
Neyi seçtiğimi, neye ihtiyacım olduğunu gördüm.
Ne olduğumu gördüm.
Ne olacağımı biliyorum.
Daba fazla görececek bir şey yok.*

Björk - I've Seen It All

Yol 1 : Katran Karası

Ağaçlar rüzgârın şiddetiyle, hayatta kaybedecek bir şeyi, bir amacı olmayan insanlar gibi sallanıyordu. Oradan, oraya... Sonbaharın yeryüzüne dokunuşlarının sertleştiği, zihinlere düşen hayallerin mevsim tarafından romantikleştirildiği bir ekim ayıydı. Saat akşam sekizi gösterdiğinde, üç katlı malikânenin alt katında bir hareketlilik başladı. Çalışanlar tarafından hazırlanan yemek sofrası donatılmış, misafirlerin teşrifi bekleniyordu yalnızca.

Çatı katındaydı odası. Camlarındaki parmaklıkların kenarına yerleştirilen koltuğunda, yüzüne vuran parlak ay ışığını görmeden rüzgârı hayal ediyordu genç adam. Yoldaşı karanlığın

içerisinde, onu biçimlendirmek istedi. İlk önce, bir müzik olarak hayal etti rüzgârı. Kalın notalar ile başlayıp, en ince noktalara kadar ulaşan bir tınısı vardı. Hayal edişi, gözlerinin karanlığında parlak ışık huzmeleri oluşturdu. Elini parmaklıklardan dışarıya uzatarak daha da çok hissetti. Somut bir görüntüsü olmadığını biliyordu rüzgârın. Gerçekliğini biliyordu ama teyit edemiyordu gözleriyle. Camdan dışarıya uzattığı elinin parmaklarını, bir dalga oluşturmuş gibi sırayla kıpırdatırken gülümsedi. Sadece tek bir yönden akan su gibi hayal etti rüzgârın parmakları arasındaki geçişini. Birine değerken, diğer parmağını kaçırıyordu. Rüzgâr ile arasındaki bu küçük oyun, yüzüne düşen gülümsemenin genişlemesini sağladı. Camın dışarısından gelen kırılma sesini duyduğunda, dans eden parmaklarını geri çekti. Binadan uzak müstemilatın çatısındaki kiremit, taş merdivenlerde parçalara ayrılırken, çocuğa ulaşan ses gecede kaybolan çığlıklar gibiydi. Rüzgârın en ince melodisine saklanmış, yardım çığlıkları gibi.

Elini geri çektiğinde, ürperen kol tüylerini diğer eliyle sıvazladı. Başını koltuğun kenarına yaslarken, camdan içeriye dolan rüzgârı hayal etmeye devam etti. Yavaş hareket ederek, rüzgârı soludu burnuyla. Az önce camdan

uzattığı elini, yavaşça burnuna yaklaştırıp kokladığında, her zamanki sonucu almıştı. Rüzgâr, kokmazdı.

Oysa rüzgâr bir anlamda yıkımdı. Elleriyle okuduğu kitapların bazılarında, yıkılanlar bir denizin kenarında rüzgâra bırakırlardı kendilerini. Gözlerini kapatırlar, onu hissederken acıyı unutmaya çalışırlardı.

O, rüzgârı düşünmeye devam ederken, odasının kapısı sakince açıldı. Gıcırdayan kapı sesi kulağına ulaştığında başını o yöne çevirdi.

“Atakan, misafirler yavaş yavaş gelmeye başladılar. Yemek için hazırlanmak ister misin?”

Gelen kişi, kendini bildi bileli ailesinin yanında yaşayan Güzide Hanım’dı.

“Hayır, Güzide Anne. Yemeyeceğim bu akşam.”

Güzide Hanım, Atakan için dizayn edilmiş odada yavaşça ilerledi. Onun yanına geldiğinde, Atakan çoktan pencereye doğru dönmüştü. Güzide Hanım koltuğun yanına oturup çocuğun ellerini kavradı.

“Baban sinirlenecek ama.”

“Babamın sinirlenmesi şu an düşüneceğim son şey.”

Güzide Hanım, tuttuğu elleri hafifçe sıktı. Sesindeki endişeyi saklamaya çalışarak konuştu.

“Neyin var bakalım, küçük bey? Nedir canını sıkan?”

“Her şey... En çok da bizimkiler.”

“Onlar senin için doğru olduğunu düşündükleri şeyi yapıyorlar, canım.”

“Cama parmaklık taktırmak mı doğru olan? Doğru olan, kısıtlamaları mı beni? Ya da günümün aydın olmadığını bilerek her sabah günaydın demeleri mi bana?”

“Büyüyorsun Ata, onların açısından bakamazsın her şeye. Olaylar, kendi yorumun ola...”

Atakan koltuktaki oturuş şeklini değiştirip ellerini çekti.

“Katılmayacağım dedim, Güzide Anne!”

Atakan, büyüme çağındaki her genç gibi isyankârdı bu dönemlerde. Güzide Hanım, ısrarlarının sonuçsuz kalacağını bildiği için daha fazla diretmedi. Ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Dışarı çıkmadan önce birkaç saniye daha ona baktı. Hak etmediği karanlıktaki yalnızlığını düşünüp dudaklarını büzerken, kapıyı yavaşça kapatıp odadan çıktı.

Atakan, ailesinin ayda bir kez babasının ortakları için verdiği akşam yemeklerine

katıldığında, babasının rahatsız olduğunu hissederdi. İsim yapmış, başarılı bir şirket sahibi olan babasının hayattaki tek başarısızlığı olduğunu düşünür, ondan gördüğü ilginin tamamen bir düzmece olduğuna inanırdı. Zihnine yerleşen bu olumsuz düşünceler yüzünden, zamanla aksilikler yapmaya başlamıştı.

Bu gece evin bir hayli kalabalık olacağı aklına geldiğinde, gürültülü bir ortamda bulunmak istemediği için ayaklandı. Bir eliyle koltuğun kenarını tutup diğer elini boşluğa savurarak, duvarı buluncaya kadar ilerledi karanlığında. Nesnelerin fiziksel görünüşleri, onlara ne kadar çok dokunursa o kadar gerçekçi canlanıyordu zihninde. Tanıdık duvardan ilerleyip eşya dolabına ulaştığında, ellerini aşağı doğru hareket ettirerek dolabın kulpunu buldu. Kapağı yavaşça açıp, elini askıdaki kıyafetlerin üzerinde gezdirdi. Polar hırkayı bulduğunda, asılı olduğu askıdan çıkarıp ellerinin arasına aldı. Hırkayı giymeden önce, askıyı yerine asmayı ihmal etmedi.

Üçüncü kattaki odasından çıkıp merdivenlerin korkuluğunu buldu ve sakince inmeye başladı. Nereye gideceği belliydi. Son durak, Kimliği Kirletilmişler Mabedi'ydi onun için. Dakikalar sonra en alt kata ulaştığında, Güzide

Hanım'ın oğlu Murat'ın sesini duydu. Sesin geldiği yöne doğru dönerek seslendi.

"Murat Abi?"

Murat, açık mutfak kapısından hızlıca çıkıp onun yanına koştu.

"Geldim, Atakan."

"Abi, müştemilata gideceğim. Beni mutfak çıkışına götürür müsün?"

"Ne yapacaksın bu vakitte orada?"

"Mutfak kapısına götür beni, abi. Kendim giderim ama acele etmem gerekiyor. Görme-sinler bizimkiler aşağıya indiğimi."

"Tamam tamam."

Murat onun koluna girince mutfağa doğru ilerlemeye başladılar. Güzide Hanım'ın soran bakışları arasında mutfaktan çıktıklarında, Atakan rüzgârı yeniden hissetti. Mermer merdivenlerin siyah korkuluklarına tutundu ve Murat'ın kolundan çıkıp bir basamak indi.

"Buradan sonrasını ben giderim."

"Tamamdır. Kaç gibi dönersin?"

"Bilmem."

Atakan birkaç basamak daha inmişti ki Murat ardından seslendi.

“Atakan, bu arada istediğin malzemeleri buldum. Yakında gelecekler.”

“Geldiklerinde haber verir misin, abi? Kurulurken orada olmak istiyorum.”

“Mikseri, mikrofonu ne yapacaksın hâlâ anlamadım ama haber vereceğim.”

Atakan, cevap vermeden indi basamakları. Korkuluklara bağlı ipi ellerinin arasında hissettiğinde, ipin sonundaki yeri zihninde canlandı. İpin ucu, onu mabedine götürecekti. Kimliği Kirletilmişler Mabedine. İpe tutunarak ilerlemeye devam etti malikânenin büyük bahçesinde. İpin dolandığı ağaca geldiğinde, ellerini ağacın ince gövdesi etrafında dolaştırıp ipin devam ettiği noktayı buldu. Bu ayrımı öğrenmesi uzun sürmüştü. Murat, müstemilata giden yolu onun için kolaylaştırmaya çalışmıştı ipten yol ile. Bu yolu öğrenirken, bazen yönünü karıştırıp kendini yeniden mutfağın merdivenlerinde buluyordu. İpe tutunmuş bir şekilde devam ederken, tarihî müstemilatın girişinde buldu kendini. Bina dışarıdan eski gözükse de, ailesinin onun isteklerine karşı gelememesi sayesinde içerisini istediği gibi dizayn ettirmişti. Tarihî binanın merdivenlerindeki tahta korkuluklara tutunup, hızlıca kendini kapının önüne ulaştırdı. Sağ eline lastikli iple taktığı anahtarı

çıkartıp, anahtarın ucunu hissetti parmakları arasında. Diğer eliyle de anahtarın takılacağı yeri bulduktan sonra harekete geçip kapıyı açtı. İçeriye girdiğinde sükûnetin sessiz elçileriydi onu huzura kavuşturan. Ortada misafirleri için galeyan koparan annesi yoktu. Ya da telefon görüşmelerini bağıra bağıra yapan babası... Ahşabın kokusu burnuna dolarken, birinin gelip korkmaması için kapının yanındaki ışık düğmesine dokundu. Kendisi için sorun yoktu oysaki. **Karanlıktı onun dünyası. Gece yarısı gibi. Işık, yalnızca ona ihtiyacı olanlar için vardı. Onun ışığı karanlıktı.** Kapatmayı unuttuğu kapıyı geçerek, koridor duvarlarından ilerleyerek sağdaki odaya girdi.

Girdiği odanın orta kısmı rahatça hareket edebilsin diye boştu. Duvarın doğu yakasına bakan kısımda bir çalışma masası ve büyük bir kütüphane vardı. Kütüphanenin rafları Braille alfabesi* ile yazılmış kitaplarla doluydu. Kitap çeşidi şimdilik azdı ama rafları dolduracağına söz vermişti kendi kendine. Ağaçlara bakan camın önünde büyük bir okuma koltuğu vardı. Diğer kenarda ise renkli puflar ve minik bir sehpa.

* **Braille alfabesi veya Körler alfabesi:** 1821 yılında Louis Braille tarafından geliştirilmiş, görme engelli insanların okuyup yazması için kullanılan bir alfabe yöntemidir.

Murat duvarları yenilemeyi önerdiğinde ona karşı çıkmıştı. Orijinalliği bozulmasın istiyordu. İçindeki eşyalar yeni olsa da, yıkılmışlık kalmalıydı. Çünkü görmüyor, hissediyordu. Dokunduğu duvarların boyasız yerleri eline geldiğinde kendine bir oyun bile bulmuştu.

Masaya doğru ilerleyip, üzerindeki mp3 çalar ve kulaklığı eline aldı. Doğru mp3 çaları aldığından emin olmak için, etrafına sardığı yara bandını kontrol etti. Sesli kitaplarla dolu mp3 çaları ile okuma koltuğuna oturdu. Cihazı çalıştırdıktan sonra titrek elleriyle minik mumları ve yanındaki çakmağı aradı. Bulduğunda dikkatlice mumları yaktı. Karanlık odaya, koridordan dolan ışık ile mumların dans eden alevlerinin gölgeleri yansıyordu şimdi.

O başka bir dünyaya doğru geçiş yaparken, Kimliği Kirletilmişler Mabedi'nin yabancı bir ziyaretçisi onun kapatmayı unuttuğu kapıdan merakla başını içeriye uzattı. Atakan'ın sıradanlıklar içinde sürdürdüğü yaşamına, keşfedemediği ölümlerin en lüksüne layık olacağını bilmeyen bir karakter dâhil olacaktı bu gece...

Ziyaretçi, ışıklı koridorda yavaşça ilerleyip mum ışıklarının dans ettiği odanın kapısına ulaştı. İçeride birinin olduğunu biliyordu ama bu onu korkutmuyordu. Cam kenarında

oturan, kendi yaşlarında olduğunu tahmin ettiği oğlanı gördüğünde "Selam," dedi. Genç adam onu duymadı. Çünkü o sırada, dinlediği kitabın giriş kısmı doluyordu kulaklarına.

Ziyaretçi şaşkın bir ifadeyle Atakan'a yaklaşıp yüzünün önünde eğildi. Koltuğun tam karşısında dikilip yeniden selam verdi. Gözlerinin önünde elini salladı ama yine bir tepki alamadı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı ziyaretçinin. Genç adamın bakışlarındaki saflığı mı görmüştü, yoksa o bakışların arkasındaki karanlığı mı? Neler olduğunu anlamadan öylece baktı birkaç saniye daha. Camdan dışarıyı izliyordu katran siyahı gözleri. Sanki onun varlığından habersizdi. Kız sonunda neler olduğunu anlarken, genç adam dinlediği kitapta sevdiği bir repliği sesli bir şekilde tekrarladı.

"Ve delilik, beni özgürleştirdi."

Ziyaretçi, diğer duvarın önünde duran puf koltuklardan birini yavaşça çekip karşısına oturdu genç adamın. Onu izlerken mimiklerini inceleyip bir an bile oynamayan donuk göz bebeklerini fark ettiğinde emindi artık. Cebindeki telefonunu çıkarıp, mum ışığında bir fotoğrafını çekti Atakan'ın. Sırtını geriye yaslayıp izlemeye devam etti.

Atakan ara ara dinlediği kitaptaki bazı cümleleri sesli bir şekilde tekrar ederken hayretle izliyordu onu. Ziyaretçi onun bir fotoğrafını daha çekerken, Atakan dinlediği bir cümleyi tekrarladı.

"Ama ben, ruhumun bütünlüğünde huzur bulacağım, çünkü yaşamımın bir anlamı olacak. Gün batımına bakıp bunun Tanrı'nın işi olduğuna inanabileceğim."

Huzurluydu Atakan. Onu izleyen bir çift gözden habersiz, iyi hissettiği tek yerdeydi şimdi. Çok sevdiği kitabı üçüncü dinleyişiydi ve neredeyse ezberlemek üzereydi. Ellerinden birini cama doğru uzatıp mumun ateşini hissedecek kadar yaklaştırdığında, kitaptaki cümleyi seslendiren kişi ile birlikte tekrarladı.

"Hayatı, kendi gözlerimle görmeye başlamak istiyorum."

Bu cümleyi çok severdi.

Elini mumun yanından çekip yanağına yaklaştırdı. Isınan parmakları yanağına değdiğinde hissettiği sıcaklığı çok severdi. Bu, yüreğe dokunan sevgi dolu kelimeleri hissetmek gibiydi.

Tam o anda eşofmanının cebindeki cep telefonu titredi. Kulaklığını çıkarıp cebine uzandı. Bu sırada ziyaretçi nefesini tutmuştu. Atakan

telefonu iki eline alıp, tuşlarının arasından açma düğmesini buldu. Annesi ona kolayca ulaşabilmek için almıştı bu az teknolojik telefonu. Atakan da kısa sürede kullanmayı öğrenmişti. Hızlı arama tuşlarında sadece annesi, babası ve Murat vardı. Herkesin bildiği yeşil açma düğmesi onun için bir kabartmadan ibaretti. Telefonu yavaşça kulağına götürüp konuştu.

“Alo!”

Cevap gelmedi. Birkaç saniye bekleyip yine konuştu.

“Alo? Anne, sen misin?”

“Kötü şeyler oluyor.”

Kulağına dolan sesin sahibini daha önce hiç duymamıştı. Anlamayarak sordu.

“Kimsiniz?”

“Saçlarımı keseceğim.”

“Neden?”

“Az önce kim olduğumu merak ediyordun, şimdiyse saçlarımı kesmemin sebebini öğrenmek istiyorsun. Hiç kimseyim ben.”

Atakan ilk kez yabancı birinin onu aramasının şokunu atlatmaya çalışıyordu.

“Telefon numaramı nereden buldunuz?”

“Bilmem, rastgele çevirdim.”

Atakan anlamamıştı. Bir insan, nasıl tanımadığı birini arayabilirdi? Yalnızlıktan mı? Konuşmaya ihtiyacı olduğundan mı?

“Adınız nedir?” diye sordu.

“Hiç kimseyim dedim ya.”

“Atakan ben de, memnun oldum.”

“Gene ruhumu hüzü'n kapladı, Atakan.”

“Neden?”

“Bilmiyorum, bulamıyorum.”

Atakan diğer kulağındaki kulaklığı da çıkarıp, Kimliği Kirletilmişler Mabedi'nin ilk ziyaretçisinin meraklı bakışları altında mp3 çaları kucağına koydu.

“Sen ne yapıyorsun?” diye sordu yabancı sesin sahibi.

“Kitap okuyorum. Pardon, dinliyorum.”

“Niye dinliyorsun? Kör müsün?”

“Evet, körüm.”

Telefonun karşı tarafından alay dolu bir kahkaha yükseldi. Ancak Atakan cevap vermeyince yabancı ses duraksadı.

“Bir saniye... Ciddi misin?”

Tanımadığı bir insanın bunu algılaması onun için sorun değildi ama kırıldığını hissetmişti.

“Evet.”

“Siktir! Özür dilerim. Ne dinliyorsun?”

“Paulo Coelho, Veronika Ölmek İstiyor.”

“Güzel. Bilmiyorum ama güzeldir eminim.”

Atakan yine cevap vermedi. Telefonda bir yabancı ile konuşmak eğlenceli olmalıydı aslında. O yüzden istemiyor muydu burayı gerçek bir mabede çevirmek? O yüzden istemiyor muydu bilgisayar, mikser ve mikrofonu? O ne söyleyeceğini düşünürken, kızın ağlamaklı ses tonunu duydu.

“Gülüyorlar... İğrençler ve sahteler... Kendilerini avutmalarını izliyorum ve dayanamıyorum.”

“Dinlediğim kitaptan bir alıntı yapabilir miyim, Hiç Kimse?”

“Yap.”

“*Tehlikede olan pek çok şey vardır. Bir sürü gelecek, bir sürü geçmiş. Senin durumunda ise, yalnızca şimdi var.*”

“O halde ölelim şimdi. Bir benim çünkü. Bir ben...”

“Sen değilsin bir acı çeken. Bencillik yapma.”

“Benim gibi değil onların acıları. Onların acıları bile sahte.”

“Saçmalıyorsun.”

“Kes sesini! Sen nereden bileceksin acıyı?”

Atakan sinirlendiğini hissediyordu. Karşısındaki titrek ses de ciddiye artık.

“Bencilsin, Hiç Kimse. Bencilsin! Senin hislerin, düşündüklerin acı veriyor da, benimkiler gıdıklıyor mu sanıyorsun?”

Telefonun karşısındaki ses cevap vermedi. Ama Atakan, birinin ondan daha çok acı çektiğini dinlemeye dayanamazdı. O, *acıların en büyüğüyle doğdum* diyordu kendine. Dakikalar sonra, telefonun diğer ucundaki ses konuştu.

“Elimde bir sürü hap var. Duyduğum son ses seninki olsun ister misin?”

“Kendini mi öldüreceksin?”

“Öyle yapmalı mıyım?”

“Ne istiyorsan onu yap.”

Karşı tarafın beklemediği bir cevaptı. Atakan, ziyaretçinin şaşkın, meraklı bakışları eşliğinde nefessiz bir şekilde konuşmaya devam etti.

“Ama unutma... Bir sen değilsin karanlığın orta yerine ansızın düşen. Ben hep buradaydım. Sen değilsin gözyaşlarına bağlı hayallerini karanlığa düşüren. Bir sen değilsin yalnızlık dolu zamanları küçük hıçkırıklarla

delip gözlerinden akıtan. Ve bir sen değilsin saçları ayna ile makas arasında gidip gelen.”

Atakan artık kendi kendine konuşuyordu. Siniri de kendisineydi, sağ gözünden akan bir damla yaşı da... Kendisine söyleniyordu şimdi bağıra çağıra. Dile geliyordu kızgınlıkları.

“Sen değilsin o. Gölgeendir. Gölgene çarpıp boşlukta kırılan yansımandır. İçindeki korkak çocuğun silüetidir. Sen değilsin kendi bedenini bile taşımaktan acizken karanlığa mahkûm edilen. Sen değilsin yerli yersiz kelimelere incinen. Sen değilsin içindeki korkak çocuğa sussun diye yalvaran...”

Telefonun karşısındaki ses neye uğradığını şaşırmıştı. Şimdi söyleyecek bir şey bulmaya çalışan oydu.

“Gölgelerle konuşuyorum, sevgili Hiç Kimse. Yabancı birilerinin varlığını hissediyorum sürekli. Orada olmasalar bile hissediyorum.”

Ziyaretçi, derin bir nefes alıp biraz uzaklaştı Atakan’dan. Atakan ise konuşmaya devam ediyordu.

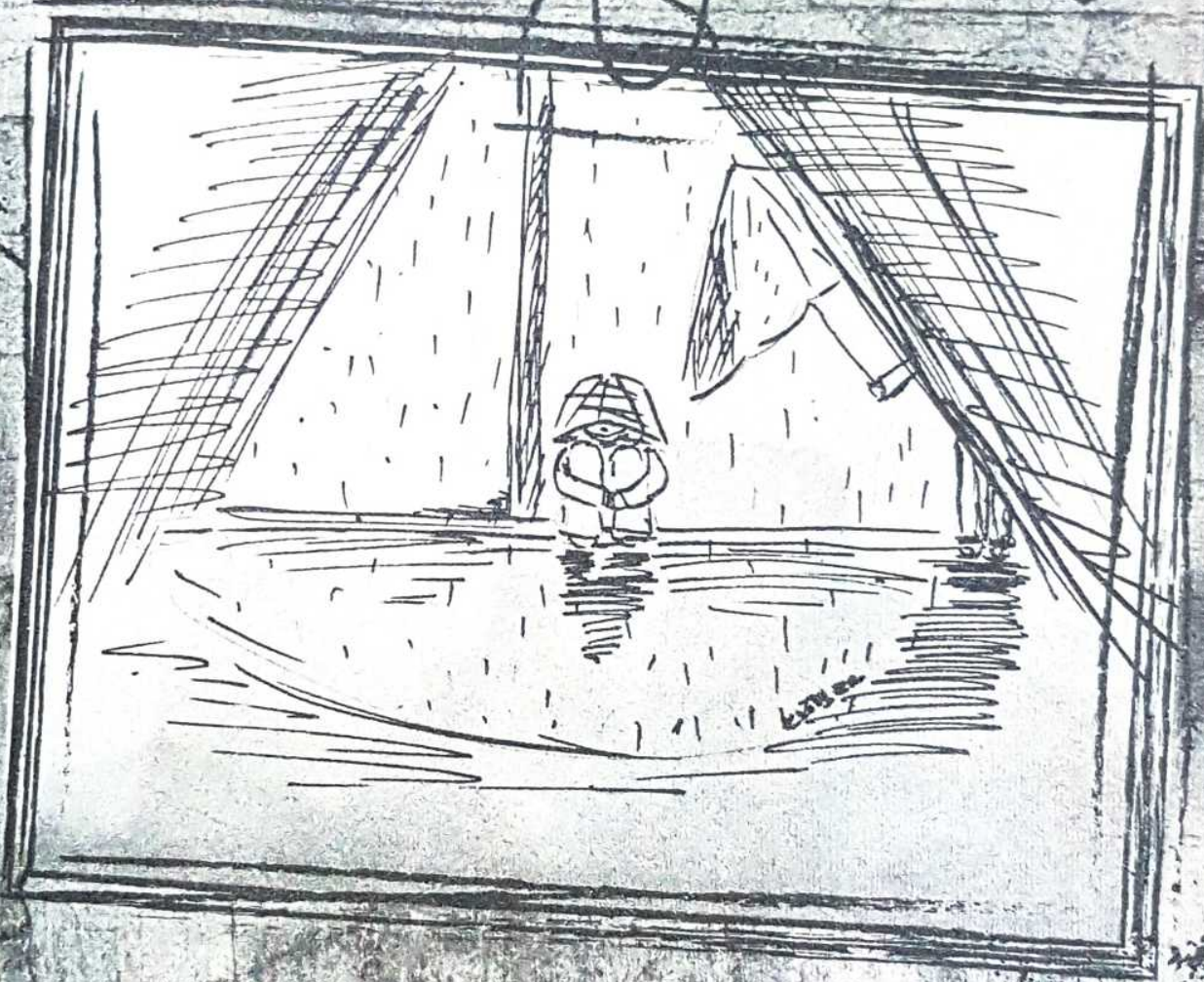
“Her sabah, yatağında boğulur gibi uyanıyor musun sen de? Ellerin saçlarına gittiğinde, çaresizce uzadığını hissediyor musun? Geceye mi dağılıyor korkuların ben gibi? Ben bu halimle

direnirken, sahip olduğun uzuvların kıymetini bilmeden ölümü mü düşünüyorsun utanmadan? Yapma, Hiç Kimse... Acı zihnimizde yalnızca. Hissetme varlığını insanların. Ben buna mahkûmum ama sen hissetme."

O sırada telaşlanan ziyaretçi, genç adamın onu fark etmesinden korkarak ayaklanıp kaçmaya çalıştı odadan. Ama yaşadığı bu deneyim, tanık olduğu bu konuşma onu hem heyecanlandırmış, hem de şaşırtmıştı. Yavaş adımlarla geri geri çıkarken masaya çarptı ve elindeki telefonu yere düşürdü.

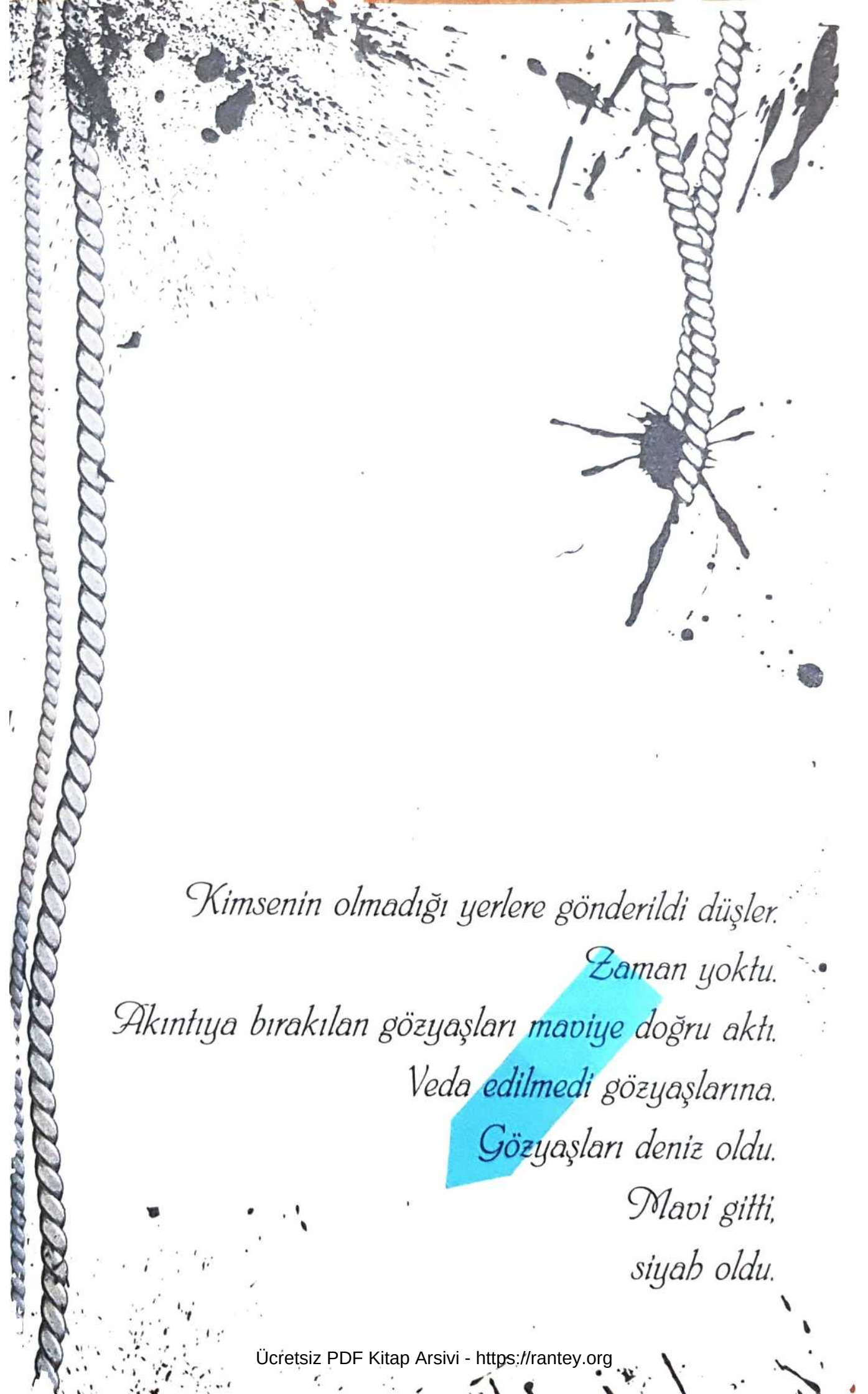
Atakan yere düşen nesnenin sesini duyduğunda, telaşla yanağında gözyaşının bıraktığı izi silip seslendi.

"Kim o?"

çizim:

Şevval Kübra Boztepe

A vertical rope on the left and a broken rope on the right.

Kimsenin olmadığı yerlere gönderildi düşler.

Zaman yoktu.

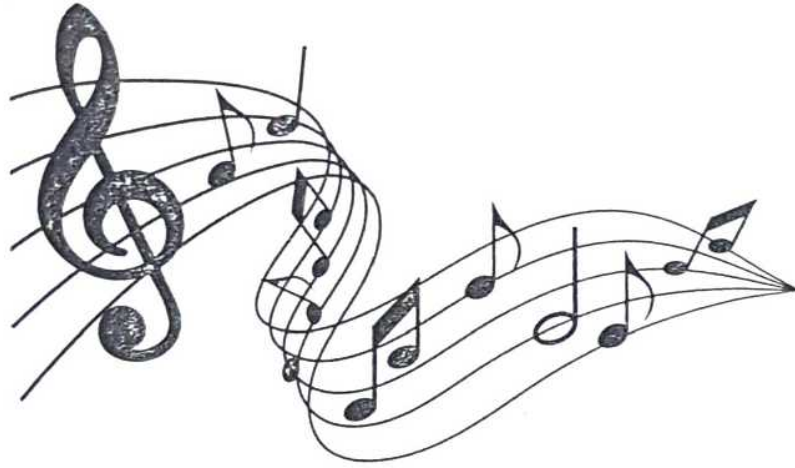
Akıntıya bırakılan gözyaşları maviye doğru aktı.

Veda edilmedi gözyaşlarına.

Gözyaşları deniz oldu.

Mavi gitti,

siyah oldu.

M83 - Wait

Yol 2 : Ayrık Otu

Bir filmi yeniden izlemeye benzerdi onun yaşamı. Tüm olumsuzluklara rağmen, ezberlediği replikleri tanıdığı oyuncularla seslendirmek en büyük eğlencesiydi içindeki çocuğun. Oysa bayat ekmeği değerlendirip onunla balık tutmak gibiydi yaşam. Oltalar bazen boş gelse de, vazgeçmemekti. Odada dolaşan hava akımının hareketiyle mum ışığı titrerken, sesin geldiği yöne doğru tekrar sordu.

“Kim o?”

Bir kedinin oynadığı iplik yumağı gibi eli ayağı birbirine dolaşan ziyaretçi, ne yapacağını bilemeden öylece kaldı. Birini izlemek, hayran olmak suç muydu? Değildi tabii ki. Ama neden suçlu hissediyordu kendini? Merhaba mı

demeliydi, hiçbir şey söylemeden gitmeli miydi? Heyecanla tuttuğu nefesini kendini sıkıp dışarıya bırakırken, ses çıkarmamaya dikkat ederek yavaşça eğildi.

“Birinin geldiğini nasıl anlıyorsun?” diye sordu telefonun ucundaki ses.

Atakan yeniden koltuğuna yayılırken, fark edilmemenin rahatlığıyla kapıya doğru ilerledi mabedin kimliksiz ziyaretçisi. Dümdüz saçlarını düzelterip, omzunu eski ahşap kapıya dayadı.

“Sesler var.”

“Zor değil mi öyle yaşamak?”

“Tahmin bile edemezsin. Güneşi anlatırlar, sarı ve turuncu renklerinin bir araya gelip oluşturduğu muhteşem bir yıldız diye. Gözünün önünde hayal etmeye çalışırsın, yalnızca siyah bir küre yaratabilirsin. Çünkü bilmezsin sarıyı, turuncuyu. Benim hayatım, siyah. Renklere sahip olduğuna şükretmelisin. Düşün. Simsiyah bir hayatın var.”

Telefonun diğer ucundan gelen ses duraksayarak konuştu.

“Ah Atakan... Çok merak etme renkleri. Renkten renge kaçan, uzun soluklu bir tükeniş benim hayatım. Hepsini gördüm, seyrettim. Mavi bir gökyüzüne bakıp içinde mutluluk dolu

hayaller kurdum. Sonra gri bulutlar çıkageldi. Benim gökyüzüne yolladığım hayallerim yağmur oldu yağdı yeryüzüne. Bir siyahı aradım, bulamadım. Sahi, sence ölüm siyah mıdır, Atakan? Bulur muyum bu gece onu?"

"Bence ölüm şeffaftır."

Telefonun diğer ucundan ses gelmedi. Yaklaşık bir dakika sonra yeni bir soru dillendirdi.

"Şeffaf olsa, ardını görürsün. Ölümden öte ne vardır?"

Düşünme sırası Atakan'daydı. Tek elini mum ateşinin etrafına dolaştırırken, parmaklarını dans ettiriyordu alevin üzerinde.

"Ölüm, apayrı bir başlangıçtır. İnancına göre değişir belki de rengi. Bence, ölümü keşfetmek için heyecanlı olmamalısın. Umudunu kesme insanlığa. Dönme ardını kimseye, Hiç Kimse."

"İnsanlara arkamı dönmüş gibi görünsem de bu yanıltmasın seni. Ben, kendime dönük yaşıyorum bir süredir. Anılar, Atakan... Bazılarını hatırlamak acı veriyor insana. Ve..."

Atakan araya girerek onun konuşmasını böldü.

"Sus! Gün gelir, bir şarkının ritmine abanırsın anılarını hatırlayabilesin diye. Bazen

hatırlayabilmek için, bir şarkıyı defalarca dinlediğin olur.”

“Evet, sevdiğim şarkılar var. Ama yalnızca birkaç tane onlar da. İyisini hatırladığım geçmişim gibi azlar. Onları istediğim zaman dinleme lüksüne sahip olmam, şanslı olduğum anlamına gelmez.”

“Ama dinlerken, gözünün önüne getirebiliyorsun her şeyi. Mimikleri, tepkileri hatırlıyorsun. Oysa benimkiler yalnızca seslerden ibaret.”

“İyiliğe dair olan anılarım hayallerime benziyor, Atakan. Sanki hayallerim ayrık otu gibi. Umutla büyüyorlar, sonra koparılıyorlar.”

Birbirini tanımayan iki gencin sohbeti, mabedin yabancı ziyaretçisinin meraklı bakışları arasında devam ediyordu. Aslında üç yürek vardı bu gece mabette. Birinin yüreği yorgundu. Belli ki kaçmak, saklanmak istiyordu herkesten. Bir tanesinin kalbi hızlıca atıyordu. Yakalanma korkusuyla gitmek istiyor ama merakı engelliyordu bu eylemi gerçekleştirmesini. Siyahın cazibesine mi kapılmıştı? Bir diğeri, sonralarda güneş olacak mum ışığının yanında öylece bekliyordu. Heyecanlı denilebilirdi ama hissettikleri bambaşka şeylerdi aslında. Ziyaretçiden habersiz, telefondaki yabancıydı merakı. Mumu alt kısmından kavrayıp

yüz hizasına yaklaştırdı ateşi ve tek bir nefesle söndürürdü.

“Hayattan zevk almamak, en büyük hastalıkmiş, sevgili Hiç Kimse. Kovala yüreğine çöreklenen kargaları. Ben şimdi gitmeliyim. Ama yeniden konuşmayı çok isterim. Olur da ölmezsen, saat 23:03'te ara beni olur mu?”

“Neden 23:03?”

“Neden olmasın?”

“Garipsin.”

“Neye göre?”

“Bilmem. Bildiğim tek şey garip olduğun.”

“Benim bildiğim tek şey ise, ölümü arama arzusunun ardında, bilinçaltında sana ulaşmaya çalışan küçük bir kız olduğu. Ve sana ulaşmakta zorlandığı an, çaresiz bir serzenişle parmaklarının benim numaramı çevirdiği.”

“Kaç yaşındasın?”

“Bilmem. 23:03'te ara ve öğren.”

Telefonun diğer ucundaki sesin gülümsemediğini duydu Atakan.

“Ölmezsem, ararım.”

“Ölmeyeceksin.”

“Çok emin konuşuyorsun. Görmeyen birine göre şatafatlı cümleler kuruyor, karanlıkta

saklanıyorsun gizemlice. Neden ölmeyecekmişim? Ne engelleyecek beni?"

"Yaşımı merak ediyorsun çünkü. Ve bu alıkoyacak seni. Karanlığı arıyordun, ta kendisini bulduğunu düşünüyorsun şimdi. Aramanı bekleyeceğim."

Atakan'ın niyeti, soru işaretleri ile bırakmaktı konuştuğu kişiyi. Öyle de yaptı. Kendini Hiç Kimse diye adlandıran kişinin cevap vermesine fırsat tanımadan kapattı telefonu. Arzulanan, hiçbir zaman karanlık olmamalıydı. Karanlığa hapsolan ruhların kurtuluşu, gecede parlayan ay ışığı olmalıydı. Birkaç dakika sonra elindeki mumu cam kenarına bırakıp ayaklandı. Onun bu hareketi, meraklı bakışlarla onu izleyen ziyaretçinin de harekete geçmesini sağladı. O, yavaşça müstemilatın çıkış kapısına doğru ilerlerken, Atakan da mp3 çalarını masanın üzerine bırakmıştı.

Peşi sıra gittiğini bilmeden, duvarlarla çizdiği yolunda ilerledi koridorda. Mabedin kapısını bileğine bağladığı anahtarla kapatırken, ziyaretçi çoktan dışarıya çıkmıştı. Merdivenlerin başındaki ipi buldu elleriyle. İplerden çizilen bu yol, onu evine götürecekti. Hapsoldüğü, düşünmesinin bile engellendiğı, sınırlamalarla dolu evine... O ipleri takip ederken, müstemilatın

ahşap korkuluklarına tutunmuş gizlice onu izleyen ellerin sahibi gülümsüyordu. Daha sık gelmeyi planladı bu mabede. Bulutların şeffaf gözyaşları siyah lekeler bırakırken beton zemine, yavaşça indi basamakları. Atakan'ın gittiği yönün aksi istikametine yürüdü. Ağaçların arasından geldiği yolu geri dönerken, son bir kez daha baktı arkasına.

Uzun ağaçların ardına saklanan beyaz yapı parlıyordu ay ışığında. Cebinden çıkardığı cep telefonunun kilidini açıp, Atakan'ı çektiği fotoğraflardan birine baktı. Hızlanmak üzere olan yağmur damlalarından birkaçı telefonun ekranına düşünce başparmağıyla sildi. Gülümsedi ve fotoğrafa baktı.

"Merhaba, Atakan."

*

Malikânenin korusunda ilerlerken birkaç yağmur damlası düştü yüzüne. Suyu yüzünde hissettiğinde hemen kilitledi bedenini olduğu yere. Tuttuğu ipi bırakmadan tek elini kaldırdı gökyüzüne doğru. Yağmuru neden sevdiğini hiç bilmezdi. Mucize derdi ona. Ne zaman çatı kenarındaki penceresinden duysa sesini, bahçeye atardı kendini. Bir parçası olsun isterdi yağmurun. Bir mucizeye şahit olmak, onun bir parçası gibi hissedebilmek için dikilirdi öylece.

Hayatındaki tüm olumsuzluklara rağmen, yağmurun bir parçası olmak en güzel hediye idi içindeki karanlığa. Yağmur damlaları hızlanırken fırsat bildi evinden uzak olduğu bu dakikaları. İpin etrafından dolandığı ağaca geldiğinde, yere oturup sırtını ağacın gövdesine yasladı. Zaten karanlık olan dünyasını, gözlerini kapatarak biraz daha karanlığa boğdu.

Ağaçların dallarındaki yaprakların dans edişini düşledi. Yağmurun bir yaprağın üzerine düştüğü anı hayal etti. Hayal ettiği yağmur damlası yaprağın üzerinden kayıp giderken, göğsünde birleştirdiği ellerini toprağa değdirdi. Dallarına veda etmiş birkaç ıslak yaprağı alıp burnuna yaklaştırdıktan sonra, sonbaharın kokusunu çekti içene. İyice emin olmak için biraz dolaştırdı burnunun hizasında ismini veremediği bir hazla. Karanlığı bir ütopyaydı sadece onun şekillendirebildiği. Ağaca yasladığı bedenini yavaşça toprağa doğru kaydırıp uzandı. Ellerini yana doğru açarken, parmaklarını gevşetip bıraktı yaprakları ait olduğu mevsimin toprağına. Gülümsüyordu. Şiddetlenen yağmurun altında gülümsüyordu. Dudaklarındaki umut dolu gülümsemeyle derin bir nefes aldı. Yağmur sesinin verdiği huzurda, bir anlamı yoktu içindeki çılgınlıkların. Yattığı zemini, bulunduğu çevreyi, ayın ışığını resmetti karanlığa. Gölgeiydi hayal

ettiği görüntüler. Bir hayalin ötesine geçemeyen silik soyutluktu. Resmetmeyi bırakıp seslere odaklandı. Ay ışığı, keman sesi olmalıydı. Çok yüksek notalara çıkmayan ama heyecan veren... Rüzgâr, kalın ve ince notalara hızlıca basılan piyano sesiydi. Yağmur ise yan flüttü.

Dakikalar geçti etrafında oluşan su birikintisinin içinde uzanırken. Ne kadar kirlendiğini bilmeden ayağa kalktı sonunda. Islaklığını ve çamuru umursamadı. Yağmur gibi yavaşlamıştı artık eve doğru ilerleyen adımları. Tutunduğu ıslak ip onu malikânenin mutfak girişine getirdiğinde ses çıkarmamaya özen göstererek araladı kapıyı. Yavaşça açtığı kapıyı yine aynı özenle kapatıp, çamurlu ayaklarıyla ilerledi mutfağın beyaz zemininde. Duvarlara dokunarak üst katın merdivenlerine ulaştığında, salondan gelen gürültünün içinde isminin geçtiğini duydu. Bu, babasının sesiydi. Merakına yenik düşüp, salonun büyük girişindeki duvarın ardında buldu kendini saniyeler sonra.

“Pek bir huysuz bizimki şu sıralar. Ne istiyorsa sağlıyoruz,” dediğini işitti babasının.

“Aman Cihat. Üzerine gitme çocuğun. Büyüme çağında hangimiz asileşmedik?” diye annesi çıkıştığında gülümsedi.

“Neden gitmeyecekmişim? Onca işin arasında, paşamızın mikrofonudur, mikseridir, onlarla uğraşıyoruz. Ne yapacaksa onlarla!”

“Bir şeye heves etmiş. Kıрма isteğini.”

“Murat’a talimat verdim, yarın alacak ne istediye.”

Bu haberi duyan Atakan, heyecana kapılıp kenarına tutunduğu masanın üzerindeki vazoyu devirdi. Zemine çarpıp parçalara ayrılan vazonun sesi salondakilerin dikkatini çekmişti. Misafirlerin hepsi, kırık vazonun başında çamurlu kıyafetleri ve ıslak saçlarıyla dikilen Atakan’a bakıyordu şimdi. Oğlunun bu halini gören annesi, masadakilerin şaşkın bakışları eşliğinde yerinden fırlayıp ona doğru koştu.

“Atakan! Bir şeyin yok ya?”

Atakan girdiği şokun etkisiyle cevap veremedi. Annesi onu görebildiyse, misafirler de görmüş olmalıydı. Annesinin onu tutan kolundan kurtulup merdivenlere yöneldi.

“Bu ne hal, Atakan? Neredeydin?”

“Dolaştım, anne. Odama çıkacağım. Sohbetinizi böldüğüm için özür dilerim.”

“Güzide Hanım!” diye seslendi annesi. Kadın birkaç saniye sonra odalardan birinden çıkıverdi. “Atakan’ın duş alması gerekiyor. Temiz

kıyafetlerini ayarla. Sen ne yapman gerektiğini biliyorsun.

“Yardıma ihtiyacım yok!”

Atakan’ın ani çıkışı herkesi daha da çok şaşırtmıştı.

Kaçmak istiyordu oysa genç adam. Adımlarını hızlandırdığında odasına gitmekti niyeti. Babasının yüksek sesini duyduğunda ise öylece durdu.

“Nereye gidiyorsun bu halde?”

“Odama!”

Güzide Hanım koşarak Atakan’ın koluna girdi.

“O tarafta mutfak var, Atakan. Gel, ben yardım edeyim.”

Genç adam sinirle sıkıdığı yumruklarını gevşetip, Güzide Hanım’ın onu odasına götürmesine izin verdi. Duşta geçirdiği dakikalar boyunca hiçbir şey yapmadı. Öylece bekledi sıcak suyun altında parmakları buruşana dek. Duştan çıktığında, Güzide Hanım’ın koltuğun üzerine koyduğunu söylediği kıyafetleri giydi. Yavaş adımlarla ulaştığı yatağına bıraktı usulca kendini. Duş sonrası rahatlığı ayak parmaklarının ucundan başlayıp bedenine yayılırken, telefonunun çaldığını duydu. Nereye koyduğunu

unuttuğu telefonunu aradı bir süre yatağın içerisinde. Eli yatağının başucundaki sehpaye gittiğinde, titreyen telefonu alıp açma düğmesinin üzerindeki kabartıya bastı.

"Alo!"

"Dayanamadım," dedi diğer taraftaki ses.

Atakan yataktaki şeklini düzeltmeye çalışarak kıpırdandı.

"Ölmemişsin."

"Biraz öyle oldu."

"Saat kaç?"

"22:37"

"Sana 23:03'te araman gerektiğini söylemiştim."

"Ne önemi var saatin?"

"Boş ver."

"Keşke boş verebilsek... Nerede kalmıştık? Kaç yaşında olduğunu sormuştum."

"On dokuz yaşındayım, Hiç Kimse."

"Hiç Kimse olmayı sevdim. Neden merak ettiğimi bilmiyorum. Okuyor musun? Neden göremiyorsun? O şekilde yaşamak zor mu? Çok sorum var aslında."

"Okuyorum. Ama durumum gereği, dışarıdan özel ders alarak devam ediyorum eğitime." Bu yabancıyla konuşmanın iyi hissettirdiğini fark etti Atakan o an. Başladı konuşmaya, susmadı... Sanki karanlıktaki her şeyini akıtiyordu dudakları arasından. "Bebekmişim o zamanlar. Bir ya da iki yaşına kadar görmüşüm. İsmi, göz tansiyonuymuş hastalığımın. Tedavisi yok mu diyeceksin... Var. Ama çocuk yaşta olan körlüğün tedavisi biraz zormuş. Bazen görebiliyormuş hastalar. Neyi hatırlıyorum, biliyor musun? Annemin yüzünü. Biliyorum, kimse o yaşları hatırlayamaz. Ama ben hatırlıyorum. Yaşamak zor mu? Evet. Sadece hayal edebiliyor ya da duyabiliyorsun. Sizler, yalnızca gözlerinizi kapattığınızda şahit oluyorsunuz karanlığa. Ben ise buraların efendisiyim."

"Pozitif olman güzel."

"Senin de olman gerekir."

"Olamıyorum, Atakan."

"Nedir ölümü arayışının sebebi? Nedir seni bu kadar negatif yapan?"

Telefonun diğer ucundan bir süre ses gelmedi. Geçen saniyeler boyunca, merakla dinledi Atakan karşı tarafın nefes alış verişini. Tam *Orada mısın?* diye soracağı sırada konuştu Hiç Kimse.

“Ne zaman bir şey yapmaya, hayal etmeye kalksam, korkularımın önünde ya şehit oluyorum, ya da gazi. Başarısızlıklardan nefret ederim. Oysa Anka Kuşu olmalıyım. Küllerinden yeniden doğan, her doğuşunda biraz daha hırslı olan... Ama yandıktan sonra yeniden doğmak yerine, ellerimdeki kül lekeleri ile kalıyorum. Öyle zamanlarda, rüyadayım diyorum kendi kendime. Derin uykudayım ve uyanmam gerek diyorum. Bilinçaltım uyumadığımı söylerken bana, beter ötesi bir kâbus kusuyor gerçeklik. Gerçeklik, hayatımı kusuyor acımadan. Yeni rotalar arıyorum sonra kendime. Bilinçaltımın yönlendirdiği yola girip, yine kayboluyorum. Kıramadığım bir döngü oluşuyor sonra etrafımda. Ne tarafa gidersem gideyim, kaybediyorum. Her kaybedişimde ölüm düşüyor zihnimin acı dolu köşelerine.”

“Nefesini tut, Hiç Kimse. Derin derin tut ve bırakma. Öldüğünü düşün. Nefes alsan yaşayacakmışsın gibi tut.”

Telefonun diğer ucundaki nefes alış verişini durduğunda devam etti konuşmaya genç adam.

“Sakin bırakma. Ölüme sarıldığını düşünürken, hayata sarılıyorsun şimdi. Vücudun oksijensizliğe tepki vermeye başladığında acıyı

hissedeceksin: Acı, gerçek sevgili, Hiç Kimse. Onu hissedebiliyoruz. Bırak şimdi nefesini."

Atakan'ın kulağı derin bir nefesin bırakılışıyla dolduğunda birkaç saniye zaman tanıdı ona.

"Ben ne zaman sessiz bir geceye uyansam, sessizliğine aldırmadan kapısına dayanırım binçaltımın. İşte o zaman bağışlarım insanları. Azat ederim kötü düşünceleri. Sen de bağışla. Buna önce kendinden başla. Yeniden sev onları sevebilirsen..."

"Bir kez daha deneyeceğim, Atakan. Karanlığın efendisini dinlemiş olacağım bu kez."

"Vazgeçiyorsun ölümden."

"Hayır, erteliyorum."

"Sevginin büyüklüğü, umudun varlığı seni vazgeçirecek. İnaniyorum."

Cevap gelmeyince Atakan merakla sordu.

"Ben senin sorularını yanıtladım. Şimdi senin sıran, Hiç Kimse. Kaç yaşındasın?"

"Yirmi."

"Adın ne?"

"Bilmem! Yarın gece yarısını üç gece beni aramanın bir yolunu bulup öğren."

"Neden üç gece?"

"Neden olmasın?"

Genç adam aldığı cevapla gülümserken, telefonun diğer ucundan "İyi geceler. Gitmeliyim," dendiğini duydu.

Telefonu kapattıktan sonra, kendini aldığı düşün rahatlığına bırakıp uykuya daldı.

Ertesi gün, telaş içerisinde geçti. Murat'tan istediği her şey geldiğinde heyecanlıydı. Malzemeleri getirenlerin yanında, tüm teçhizat kurulana kadar bekledi. Mabedindeki masaya yerleştirilen bilgisayarın, mikserin, mikrofونun yerlerini ezberledi elleriyle. Heyecandan yerinde duramıyor, bir an önce faal hale getirmek istiyordu mabedini. Gün geceye dönerken, akşam yemeğinde ailesinin soruları arasında buldu kendini.

Kör bir çocuk nasıl kullanacaktı bilgisayarı?

Gözleri görmeyen bir insan için bu kadar teknolojik alete ne gerek vardı?

Oysa o planlamıştı zihninde her şeyi. Kendi çözümleri vardı. Bunu ailesine kabul ettirmek ise neredeyse imkânsızdı. Babası "Radyo yayını mı?" diye kükrediğinde, oturduğu sandalyenin kenarlarını sıkıyordu.

"Yeter artık, Atakan! Bitmeyen isteklerin..."

"Sana yeter! Dün gece ortaklarına rezil olduğunu düşünüyorsun. O yüzden bağırıyorsun

bana. Yapacağım işte! Ne istiyorsam onu yapacağım."

Annesi, babasını sakinleştirmeye çalışsa da işe yaramadı.

"Görememen, bu evde ayrı muamele göreceğin anlamına gelmiyor, küçük bey!"

Genç adam, bulduğu her fırsatta, eksik olduğunu yüzüne vuran babasının yanından gitmek istedi.

"Güzide Anne! Beni mutfağa götürür müsün?"

Güzide Hanım'ın geldiğini anladığında, omzundaki elleri yoldaş bilip ayaklandı. "Evet, baba... Benim istediğim de farklı muamele görmemek!" dedikten sonra hızlıca kalktı. Kadın onu mutfağa götürdüğünde tezgâha tutunup, mutfaktaki çıkışa doğru ilerledi.

"Atakan, nereye?"

"Müştemilata gidiyorum, Güzide Anne."

Kadının cevap vermesine fırsat tanımadan çıktı mutfak kapısından. Seri hareket etmeye özen gösteriyor, bir an önce kaçmak, uzaklaşmak istiyordu. Mabedine giden ipi tutar tutmaz inmeye başladı basamaklardan. Acı çekiyor ve duygusal olarak bunu hissediyordu. Ruh acı çekerse, zihin hastalanırmış. Hastalıklı

düşüncelerin zihnine dolmasına izin vermemek için derin bir nefes alıp, ıslak yaprak kokusunu çekti içine. İpin ağaçlardan birine dolanıp yönünü değiştirmesi gereken yerde, ayakları bir ağaç dalına takılınca yere düştü. Dün gece yağın yağmur sayesinde oluşan çamur öbeğine değen yüzünü buruşturup tekrar ipi buldu ve ayaklarının onu mabede götürmesine izin verdi.

Görmese de, içeriye girdiğinde ışığı yaktı her zamanki gibi. Duvara yasladığı elleriyle mabedin ana odasına girdi.

Ziyaretçi yine oradaydı. Köşeye oturmuş, onu bekliyordu sessizce. Atakan'ın çamura bulanmış üstünü ve yüzünü gördüğünde bir şeyler demek istedi. Ama onun "Lanet olsun!" diye bağıışı bunu engelledi.

Atakan masaya tutunup cam kenarındaki koltuğa doğru giderken gözlerini bir saniye bile ondan ayırmadı. Genç adam koltuğa ulaştığında çakmağı ve mumu buldu. Sonra tekrar masaya döndü. Şimdi yavaş hareket ediyordu. Sandalyeye usulca otururken, meraklı ziyaretçiye arkasını dönmüştü. Birkaç dakika derin nefesler alıp verdi. Mumun yandığından emin olmak için ateşi hissetti elleriyle. Her zaman yaptığı gibi, ısınan parmak uçlarını yanaklarına sürdü.

Sonra varlığını bildiği, yerini ezberlediği mikrofona uzanıp ellerinin arasına aldı.

“Derinden gelen, çakmağın kıvılcımıyla özünden gelen bu mum ışığı bir gün güneş olup çıkacak meydana. Ve o zaman birçok kişi sessizliğe bürünüp susmak isteyecek. Benim de zamanım gelecek.”

Saçlarından yanağına akan çamurlu su ile tekrar fısıldadı mikrofona.

“Hey! Kimliği Kirletilmişler Mabedi’nden sesleniyorum. Orada kimse var mı?”

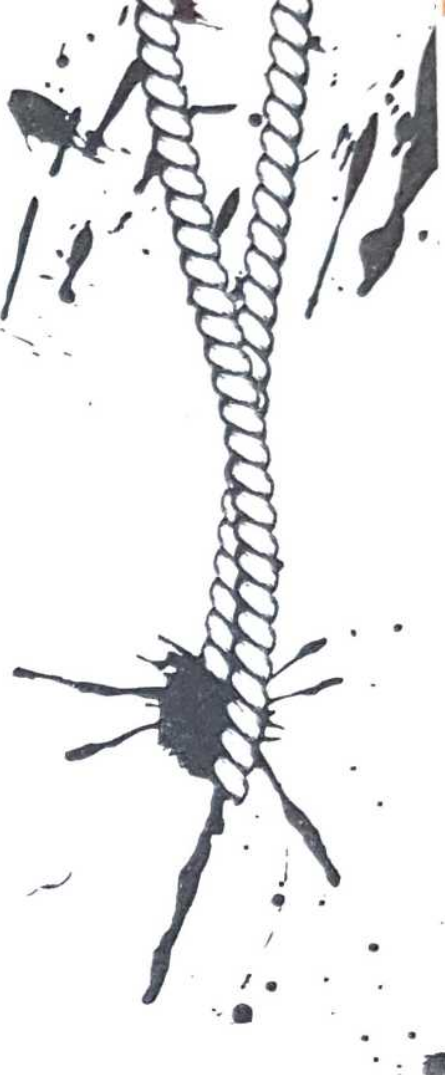
Bu çağrısı birini harekete geçirdi. Hiç beklemediği bir anda, dalıverdi ziyaretçi Atakan’ın dünyasına.

“Merhaba.”

Çizim

Zehra Demir

Bilmeceler *konuş*madan çözüldü.
Söylenmek istenenler *şarkı*lara saklandı.
Kalp, notalar oldu.
Kan, *şarkı* sözleri.
Ve en beğenilen şarkılar hep kanadı.

Björk - Joga

Yol 3 : Düzenli İntihar

Geceleri ıslıklar çalınırdı şeytana inat. Anlatılan iblisin yerin yedi kat altında yaşadığı yalandı. Şeytan, her yerdeydi ve çalınan ıslıklar onun umurunda bile değildi. Zihne düşmüş bir intihar düşüncesinin ta kendisiydi şeytan. Makasın, saçla arasındaki mesafe ölüm, karar verme arasındaki çaresizlik araftı.

Telefonu kapatıp kırık aynanın önündeki beyaz lavaboya koydu. Kendine baktı aynada. Kırık, beyaz fayanslar döşenmiş banyo zeminini bu gece de boyamayacaktı kan kırmızısına. Yüreğe oluk oluk akan hastalıklı düşünceler, çaresiz bir ruhun sözlerindeki erdemle gün yüzüne çıkmıştı şimdi.

Birkaç cümle vazgeçirebilir miydi ölüm-den? Geçirebilirdi.

Genç adamla telefondaki konuşmaları, onun içinde bir şeyleri harekete mi geçiriyordu? Gözlerinin altındaki, yaşanmışlıkların bıraktığı siyah izlere bakarak üst dudağını tiksindir bir şekilde yukarıya kaldırdı. Ne yapacağına önceden karar vermiş olmasına rağmen, yaşadığı süre boyunca yapamadıklarını yapmalıydı. İşe saçlarından başlama kararı aldı. Acele etmemeye özen göstererek, banyodan çıkıp hem oturma odası hem de yatak odası görevi gören odaya girdi. Kare biçimindeki salonun bir kenarındaki bilgisayarlara göz ucuyla bakarak, hızlıca tek kişilik yatağın başucundaki komodinden makası aldı. Yatağın diğer ucundaki tek kişilik koltuğa bedenini bırakmadan önce, bilgisayarların olduğu köşeye gidip bir Enya Playlist'i başlattı. Şarkının ritmi, düzensiz hayatının düzensiz hayallerine düzenli olgular bırakan tek şeydi. Parmakları o kadar hızlı geziniyordu ki klavyenin üzerinde, bir başkası bunu görse imrenirdi. Bir elinde makas, diğer elinde omzun altına kadar düşen saçlarının bir tutamını tutarken dans ediyordu şimdi. Eski koltuğa kendisini bıraktığı saniyelerde, açtığı müziğin ritimsel şiddeti artmış, ilk kesiği o zaman atmıştı saçlarına.

Elinde tuttuğu kesilmiş saçlara bakarak makası arasında gezdirdi.

“Selam küçüklüğüm. Hoşça kal.”

Saçları tuttuğu parmaklarını gevşetip, kolunu koltuğun kenarına koydu. Saçının telleri havada süzülüp ağır çekimde odanın zeminine indiğinde, koltuktaki başını kaydırıp yerdeki saçlarına baktı. İşte o an, “İzlemeliyim,” dedi kendi kendine. Çünkü ona göre umutları, saçlarının ucundaki kırıklardaydı. Ve uzadıkça kesmesi gerekiyordu. Oturduğu koltuktan kalkıp banyoya ilerledi sakince. Elinde kırmızı saplı makası, aynada kırıklarla dolu saçları... Bir süre öylece baktı. Gözlerinden başlayıp boynuna doğru uzun bir yolculuğa çıkmak üzereydi elleri. Her zamanki gibi hazırlıksızdı. Makası oval lavabonun içine bıraktığında, seramik yüzeye değen metal tiz bir ses çıkarmıştı. Yanağına dokundurduğu elini yavaşça boynuna, oradan ensesine götürüp saçlarının köklerini kavradı. Tuttuğu saçları yukarıya doğru kaldırıp derin bir nefes aldıktan sonra, usta sihirbazları kışkandıracak bir el çabukluğuyla makası alıp saçlarına götürdü. Kestiği saçlar fayans zemine düştüğünde, yüzünde tatmin olmuş bir ifadeyle gülümsedi aynadaki

yansımasına. Saçları artık kulaklarının hizasında idi. Kafasını hızlıca iki yana sallayıp yeniden gülümsedi.

Umut bağlıydı saç uçlarındaki kırıklara. Uzaklaşarak kesilmesi gereken hayalleri, çeşitli yaptırımlarla yok olmuştu bugüne dek. Ama bu gece dünyası karanlık olan bir adam, defalarca batırmıştı kılıç keskinliğindeki kelimelerini zihnine.

Kırmızı saplı makası ile son rötuşlarını yaptıktan sonra saçlarına, üzerindeki kıyafetlerden kurtulup sıcak suyun altına attı kendini. On dakikalık duş alıyorsa, bunun sekiz dakikasını suyun altında düşünerek geçirir, kalan iki dakikada ise yıkanırdı. Suyu açtı ve sekiz dakikalık düşünme süresinde geçmişe odaklandı. Eksiklikler içindeki hayatını düşündü. Var olmayan anne ve babasını canlandırmaya çalıştı vücudundan akan sıcak su eşliğinde. Annesi değil de, babasının yüzünü hep merak ederdi. Keskin yüz hatları olmalıydı babasının. Çatık kaşları, kapkara gözleri... Yaşanmışlığın bıraktığı yüz çizgileri çok derin olmamalıydı mesela. Ama yapamıyordu. Romantikleştirilen bir yaşamın en alaturka hikâyesiydi onunki. Kötülüklerden koruyan, yaşam tecrübesi ile ona öğütler veren bir baba modeli hiç

olmadı, olmayacaktı. Hiç kimseydi işte. Yağmurlu bir gecede, bir evin kapısına bırakılan hayal kırıklığıydı...

Çıplak bedeninden aşağıya doğru kayan su damlaları, günaha girmiş bir ruhun acı içindeki gözyaşlarıydı sanki.

Kabinin yanında asılı duran havluyu almadan salona doğru ilerledi. Kurulanmamış bedeni o anki ürperti ile hafif bir şekilde titrerken salona varmıştı. Kıyafetlerinin olduğu dolaptan ince bir tişört ve hırka çıkarıp, az önce saçlarına ilk kesiği atarken oturduğu koltuğun üzerine fırlattı. Diz kısımları yırtık olan siyah pantolonu bulup koltuğun üzerine bıraktığında, ıslak saçlarının arasına götürdü ellerini.

Saçları, rüzgârın esişi ile yüzüne düşmeyecek kadar kısaydı artık ve bundan haz duyuyordu. Tatmin olma hissinin verdiği kısa bir mutlulukla gülümseyip, yüzüne karanlık bir gülümseme yerleştirdikten sonra, temiz bir iç çamaşırı alıp kıyafetlerini giymeye koyuldu.

Hazırlandıktan sonra, bilgisayarların olduğu köşeye yöneldi. Ekrandaki yana doğru ilerleyip henüz dolmamış olan siyah kutucuğa baktı. Henüz zamanı gelmemişti planladığı şeyin. Veri kaybı yaşamamak için, yalnızca bilgisayarın ekranını kapatıp evden ayrıldı.

Kaybedişin buram buram koktuğu, hayallerin bina duvarlarının çatlakları arasına saklandığı sokağında biraz yürüyüp kendini ana yola bıraktı. Şehrin ışıkları, otoyoldan geçen arabaların ışıkları ile birleştiğinde, dans eden ışık huzmeleri gözüne komik gözüküyordu. Karşı yola geçmek için kullanacağı üst geçidin merdivenlerinin önüne geldiğinde gökyüzüne baktı. Bulutlar belki yağmurun habercisiydi, belki de fırtınalı bir geceyi müjdeliyordu. Merdivenleri koşar adımlarla çıkıp üst geçidin ortasına geldiğinde nefes nefese kalmış, ellerini dizlerine koymuştu. Kontrollü bir şekilde nefes alıp verdikten sonra düzelen kalp ritmi ona yaşadığını hissettirmişti o an.

Yolun karşısına geçip, üst geçidin az ilerisindeki kahveciye attı kendini. Kasiyerin meraklı bakışları altında, büyük boy filtre kahve siparişi verip bekledi. Karton bardağa konmuş kahvenin ücretini cebinden çıkardığı bozuk paralarla ödedikten sonra ayrıldı kahveciden.

Geldiği yoldan geri dönmek üzere koyuldu tekrar yola. Üst geçidin merdivenlerini kahvesinden küçük yudumlar alarak çıktı. Nefes nefese değildi merdivenlerin zirvesinde bu kez. Ağır adımlarla ilerlerken, kenardaki parmaklıklarda buldu kendini. Yağmur henüz yeni

çiselemeye başlıyordu. Soğuk metal korkuluğun üzerine kahvesini koyup, üst geçidin altından vızır vızır geçen arabaların ışıklarına baktı. Korna sesleri, şehir gürültüsü doluyordu kulaklarına. Bu normaldi ama ilk kez zevk alıyordu bundan. Saçlarını kestiğinde, bir yükten kurtulmuştu sanki. Kahvesini dökmemeye dikkat ederek, ayaklarını korkuluğun üst kısmına sıkıştırıp yükseltti bedenini. Saniyeler sonra kollarını açmış, yüzünde düşen yağmur damlalarının eşliğinde bağırıyordu. Hayır, kendini bırakmayacaktı aşağıya. O an yaşamı hissediyor, adrenalinin salgıladığı heyecanı dışarıya vuruyordu düzensiz çığlıklar ile.

Bir eylem, bir ölme biçimiydi bu onun için. Var oluştan silinmeden bir yok oluş, aynı zamanda gerçekliğin içerisindeki düzensiz bir arayıştı. Her seferinde düzenli intiharlar etmiyor muydu ölmeden? Elleri semaya doğru kalkmış, yüzünde karanlık bir gülümseme ile boğazını acıtan çığlıklar atıyor, karanlık şehrin korna seslerine vokal yapıyordu. Onun için ölmek, bedeninin soğuması anlamına gelmiyordu artık. Bedeni, hiçbir sahilin ıslak kumlarına da vurmayacaktı. Ya da boğazında bir ip izi ile bulunmayacaktı hiçbir yerde. Çünkü ölmek, yalnızca üzerine toprak atılma biçimiydi.

Ölmeden **de ölüyordu insan çok** kez. Ölmeden de atılıyordu **topraklar bedene...**

O ilk kez bu gece hatırlanmak istiyordu. Milyonlarca insan tarafından olması önemli değildi. Bir iki kişinin zihninde hatıralarını bıraksa yeterliydi belki. Ama sonra, 'senin için ölürüm'cüler geldi aklına. Birilerine bu söz öbeğini söyledikten sonra kazara yaşayanlar düştü zihnine. Ya yalan söylüyorlardı, ya da vazgeçiyordu birileri birileri için ölmekten. Kendi gibi... Yaşıyordu işte öleceğini söyleyip ölmeyenler.

Üzerinden geçen arabaların ısıttığı asfalta düşen yağmur kokusu doldu burnuna. Ekşimiş bir yemek gibiydi. Gökyüzüne doğru açtığı ellerini indirip üst geçidin parmaklıklarına tutunurken, ayaklarını sıkıştırdığı demirlerden çekti. Artık evine dönebilirdi. Dakikalar önce aldığı kahveyi geçidin demir parmaklıkları üzerinde bıraktı. Belki yönünü şaşırmış, ruhu donmuş birinin yüreğini ısıtır diye. Atakan'ın cümlelerinin onun yüreğini ısıttığı gibi.

Geldiği yoldan yürüyüp kendi evinin olduğu sokağa girdiğinde, tırnakları arasında hüznün saklayan bir hayvan sanki yüreğini tırmalıyordu. Sanki bu ev, bu sokaktı onu bu denli depresifleştiren. Birkaç koruyucu aile ve değiştirilen birkaç yetimhane arasında gidip gelen

yaşamı, devletin verdiği yetişkinlik sınırı ile başka bir yola girmişti. Yeteneğinin her ne kadar farkında olsa da, bunu hiç kötü bir amaç doğrultusunda kullanmamıştı. Kullanmış olabilirdi ama yaptığı işlerin içeriğini hiçbir zaman incelememişti. Bu yüzden, temiz sayılırdı.

Evinin kapısını açtı ve bir süre kapının önünde dikildi. İçeriye girse, yine ölüm düşecekmiş gibiydi zihnine. Titrek bir adım atıp, ardından kapadı dairenin kapısını. Sırtını kapıya yaslayıp, tek odalı dairenin içerisindeki hayatını düşündü. Derin bir nefes verdi. Odanın içine doğru ilerleyip, evden çıkarken kapattığı otomatik oynatmaya ayarlı müzik listesini yeniden başlattı. Gözleri koltuğun hemen yanında, yerde duran saçlarına takıldı o an. Seri bir hareketle saçları alıp banyoya koştu. Elinde tuttuğu saç demetinden biraz daha fazlası banyo zemininde ve lavaboda vardı. Oradakilerden de kurtulduktan sonra, aynadaki yeni görünüşüne tekrar baktı.

Genelde insanlar aynanın karşısına geçip kendilerine baktıklarında bir şekilde gülerlerdi. Bu, insanın yapısında vardı. Kendisi ile yüz yüze gelmek, bir şeyleri hareketlendirirdi zihinde. Bu tıpkı küçücük bir bebeğin gülümsemesiyle

karşı karşıya kalmak, aynı sıcaklıkta bir gülümseyiş ile karşılık vermek gibiydi.

Salondan müziğin ezgileri yükselirken, yüzündeki gülümseme dudaklarının aşağıya doğru kıvrılması ile son buldu. Sanki çekmek zorundaydı acıyı. Hissetmek, yaşamak zorundaydı. Hep öyle değil miydi? Acı, alkol ya da diğer uyuşturucular gibiydi. İnsan, acı çekmeliydi... Tozpembe bir dünyada yaşamıyordu kimse. Ve bunu çok erken fark etmişti. Acının bedenini ele geçirmesine izin verdi. Aynanın karşısında dikilirken gözlerini kapadı, ayak parmak uçlarından saç diplerine kadar ulaşmasına izin verdi acının. Tüyleri diken diken olurken güçlüydü artık. Ölmemiş, birkaç umudu kurban ederek yaşama sarılmıştı. Acı ve geçmiş sayesinde...

Ellerini aynanın önündeki lavaboya dayayıp kafasını aşağıya eğdikten sonra derin bir nefes verdi. Hazırdı. Yapması gereken bir şey vardı. Aynanın karşısından ayrılıp salona döndü ve bilgisayarların olduğu köşeye yöneldi. Geniş masanın önündeki sandalyeye oturdu.

Evden çıkarken bıraktığı sekmenin hâlâ dolmadığını fark etti. İndirilen verinin büyüklüğü onu şaşırtmıştı. Parmaklarını klavyenin üzerinde hızlıca gezdirip siyah bir ekran açtı.

Gerekli kodları girdikten sonra, indirme işleminin hızlanması gerekiyordu. Ama işlerin yolunda gitmediğini çok geçmeden anladı. Karşı sunucudan geri bildirim alıyordu. Bunun anlamı, başka biri de onun bilgisayarına girmeye çalışıyordu. Masanın üzerindeki üç bilgisayar monitöründen en sağdakine dönüp onun klavyesinde başka bir işlem yaptı. Ama erişim sağlamayı başaramadığı gibi, indirmeye çalıştığı dosyanın karşıdaki kişi tarafından durdurulduğunu fark etti. Saniyeler sonra, orta ekrandaki siyah pencerenin içerisinde bir cümle belirdi.

Kimsin?

Yazıyı gördüğünde, üst dudağı sinsî bir şekilde yukarıya kıvrıldı. Gülümserken, "Kolay oynuyorsun," dedi ekrana bakarak. Karşı tarafın onunla iletişim kurmaya çalışması onun işine yarayacaktı. Hızlıca yan ekrana geçip gerekli kodları girdikten sonra cevap yazdı. Mesajına, bir orta parmak simgesi eklemeyi de ihmal etmedi.

Ben, Hiç Kimse. Ve sen aceminin tekisin. ..I..

Karşı taraftan bilgisayarına girmeye çalışan hacker'ın yüzünün aldığı ifadeyi merak etti o an. Çünkü mesajı ona yolladığında çoktan dosyayı indirmiş, karşı tarafın veri tabanındaki izlerini yok etmişti.

Ellerini ensesinde birleştirip, kısa saçlarını avuçlayarak gerindi. Gece yarısını çoktan geçen saat onun için sorun değildi. Hâlihazırda çalan müziğin sesini arttırıp, tek kişilik yatağına geçti. Uzandı ve yatağın yanındaki beyaz duvara baktı. Duvardaki pürüzlerde gezdirdi elini bir süre. Ara ara şarkıyı hissetmek için gözlerini kapadı. Şarkılar hayatı gibi hızlıca değişirken, gözleri zihninin yorgunluğuna yenik düşüp kapandı.

Yaklaşık bir saat sonra, sanki kırılacakmış gibi çalınan kapının sesi ile uyandı. Korkuyla ayaklarını yatağından aşağıya sarkıtıp bekledi. Vücudunda pompalanan adrenalin, nefes alışverişinin hızlanmasını sağlamıştı. Kapıyı her kim çalıyorsa, belki gider diye birkaç saniye bekledi. Ses kesildiğinde yavaşça hareket ederek kapıya doğru ilerledi ve kulağını dayadı. Tam o anda kapı yeniden yumruklanmaya başladı. Geçirdiği hafif şokun korkusuyla, düşük oktavlı bir çığlık attı.

“Açsana kızım kapıyı,” dedi kapının ardındaki kişi harfleri ağzında yuvarlayarak.

Sesi işittiğinde yüzüne baygın bir ifade yerleştirip kapıyı açtı. Karşısındaki adamı tanıyordu. Siyah yırtık pantolonu, çamur ve kan içindeki beyaz tişörtünün üzerine giydiği deri

ceketi ile karşısındaydı yine. Elindeki votka şişesini merdivene bırakıp ayaklandı.

“Ağaç ettin,” dedi kızı geçip eve girerken. “Şişeyi getirsene. Ben devrilmedim, onu devirelim bu gece.”

Ses yavaş yavaş ondan uzaklaşıp kaybolurken, genç kız merdivenlerdeki yarım votka şişesini alıp kapıyı ardından kapattı ve arkasındaki sürgüyü çekti. Salona döndüğünde, içeriye giren genç adam çoktan üzerindeki deri ceketten kurtulmuş, yatağın yanındaki tekli koltuğa oturmuştu.

Adam, baygın bir şekilde ona bakan genç kızı görünce, elini havada sallayıp konuştu. “İyi vurdu piç kurusu.”

O konuşurken, genç kız şişeyi yanına bırakıp mutfığa yöneldi. Elinde bir bardakla geri döndüğünde, genç adamın, üzerindeki beyaz tişört ile patlayan dudağındaki kanı sildiğini gördü.

“Ne oldu?” diye sordu.

Aslında hiç merak etmiyordu. Sorusu, aralarında geçecek bir diyalogun başlangıcı olacaktı ve o bunu istemiyordu. Yalnızca yılların getirdiği arkadaşlık ve kısa bir beraberliğin hatırlıydı.

“Bizim mekâna iki tane şerefsiz geldi. Hani şu senin sevmediğin bargırl var ya... Buna yürüdüler. Yürüme ama ne yürüme! Koştı it herifler!”

Genç kız getirdiği bardağa yarısına kadar votka doldurduktan sonra, onun oturduğu koltuğun yanındaki yatağına çöktü. Bardağı ona uzatıp, bir yudum içmesini izledi.

Boğazını yakarak aşağıya doğru inen votka, genç adamın vücudunun titremesine sebep olmuştu. Dudaklarının arasından bedeninin içine doğru giden votkanın verdiği hazla derin bir nefes verdi.

“Sen ne yapıyorsun?” dedi odanın köşesindeki bilgisayarları işaret ederek. “Gene kimin başına bela oldun?”

“Kimlikleri önemsemediğimi biliyorsun.”

Genç adam alaycı bir şekilde gülmek için dudaklarını araladı ama patlayan dudağının verdiği acı gülmesine engel oldu.

“Saçlarını mı kestin?”

Kız cevap vermedi.

“Güzel olmuş.”

Herhangi biri olsa, kendisine iltifat edildiğinde gülümser, teşekkür ederdi. Ama o, herhangi biri değil, Hiç Kimse’ydi. Ve Hiç Kimse

şu an, kendisi gibi yetim, aynı zamanda eski erkek arkadaşı olan çocuğa boş bakıyordu. Boş kelimesi her ikisi için de normaldi. Zamanla arkadaş olmuşlar, onlara tekme atan hayata inat bir şekilde yaşamışlardı. Aynı yerlerde, aynı zamanda.

Genç kız oturduğu yerden kalkıp banyoya gittiğinde, çocuk bir bardak daha votka doldurdu kendisine. Alkol, dudağındaki ve bedenindeki acıyı bir nebze hafifletebilirdi. Dakikalar sonra, genç kızın elinde pamuk ve kolonya ile geri döndüğünü gördüğünde yüzü gerildi. Ama kendini ona teslim etti.

Kız, bir anne gibi genç adamın yanına oturdu. Elindeki pamuğa kolonya döküp yaralı dudağına bastırdı. Genç adam acıyla yüzünü buruştururken, kız hafif bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

“Zevk alıyorsun, değil mi?” dedi kızın elinden pamuğu alıp dudağına bastırırken.

Genç kız yine konuşmadı. Çocuğun yanından kalkıp yatağına uzandı.

“Okul nasıl gidiyor? Yapıyor musun heykelcikleri?”

Genç kız, tavana bakan gözlerini bir an çocuğa çevirip iğneleyici bir şekilde başını salladıktan sonra tekrar tavana bakmaya döndü.

Elindeki bardağın dibinde kalan sıvıyı da kafasına diken genç adam, oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru ilerledi. Odayı aydınlatan ışığı kapattı. Bulundukları oda, yalnızca açık olan bilgisayarların ışığıyla aydınlanıyordu artık.

“Bu gece burada kalacağım,” dedi genç adam.

Genç kız bunu sorun etmedi. Yattığı tek kişilik yatakta biraz kenara kayıp, ona yer açtı. Beraber uyumaları, ilk kez olan bir şey değildi. Beton bir zemine serilen bir kartonun üzerinde birçok kez beraber uyumuşlardı. Diğerlerine göre, kirliydi onlar. Kimlikleri bile kirletilmişti.

Kız, tekrar koltuğa doğru ilerleyen genç adama baktı. Kendisini görüyordu onda. Fakat ona nazaran biraz daha iyiydi hayatı. Kira da olsa bir evi vardı yaşadığı. İyi bir okulda okuyordu. Çocuk ise, gürültülü bir barda çalışıyordu. Evi, genellikle bara gelen müşterilerin evleri oluyordu. Ya da bar tabureleri...

Genç adam koltuğun yanındaki votka şişesini alıp bir hışımla kafasına diktikten sonra, üzerindeki kirli tişörtü çıkardı. Biçimli bedeni, bilgisayarların gümüşümsü ışığında parlıyordu. Sol kolundan başlayıp, göğsünün aşağılarına

doğru giden dövmesi, karnının altında V harfi şeklinde olan kas küttlesinin tam üstünde bitiyordu. Normalde siyah olan dövme, ışığın etkisiyle yeşil gözüküyordu genç kızın gözüne. Elindeki votka şişesini bıraktıktan sonra, bilgisayarların olduğu köşeye gidip çalan müziği biraz kıstı.

Bu sırada kızın gözleri çocuğun sırtındaki çizgilere takılmıştı. İzlerin anlamını bilen genç kızın yüzü düştü.

Kızın üzüldüğünü gören genç adam, yatağa doğru ilerleyip onun yanına uzandı. “Eskisi gibi acıtmıyorlar artık,” dedi ve derin bir nefes verdi.

“Eskisi gibi...” dedi Hiç Kimse çocuğa doğru dönüp yan yatarken.

Genç adam onun yaptığıını yapıp aynı şekilde yan yattı yatakta. Şimdi, karanlığa alışkın gözleri tam olarak birbirlerinin karanlığına bakıyordu.

“Geçmişten kurtulamıyorsun,” dedi kızın gözlerine bakarak.

“Araf sanki geçmiş. Sanki aralık, paslı bir demir kapı... Geçmiş çoktan geçti ama ben ondan geçemedim,” diye karşılık verdi genç kız.

“Kapat öyleyse o kapıyı,” dedi genç adam eliyle kızın yanağına düşen kısa saçları kulağının ardına atarken.

“Hani bir şeyler olur... Bir düşünce, uzuvlarının hareket etmesini engeller. Uzanmaz ellerin kapıya. Yalnızca yıkılırsın yamacına. Bir şeytan vardır rüyalara gelen, yine o şeytandır kapının kapanmasını engelleyen.”

Genç adam uzun uzun kızın gözlerinin içine baktı, bekledi.

“Tembellik, eskimişlik, yorgunluk bu. Asıl şeytan sensin. Yapabileceklerinin, yeteneğinin farkındasın ama bunu o şeytanı yenmek için kullanmıyorsun.”

“Yaşayabileceğim kadar kullanıyorum, Çağrı.”

Genç adam gülümsedi.

“Sen bana ismimle hitap ediyorsun ama benim senin ismini söylemem yasak.”

“İsmim, hâlâ o demir kapının ardında. Geçmişte, yatağın altına saklanıp ağlayan o küçük kızın gözyaşlarında.”

“Ben bazen geçmişî özlüyorum,” dedi Çağrı bedenini kıza yaklaştırıp ona sarılırken. Elini kızın beline dolayıp biraz kendine doğru çekti.

Genç kız da aynı şekilde, zayıf eli ile onun beline sarıldı. Eli sırtındaki kemer izlerine değdiğinde, acır korkusuyla geri çekti.

“Acımıyorlar.”

Genç kız, çocuk öyle dese de tekrar sarılamadı ona.

Alkol yavaş yavaş etkisini gösterirken, Çağrı genç kızın alnına bir öpücük bıraktı.

“Hani gizli gizli öpüşürdük ara sokaklarda. Senin kapüşonlu hırkan vardı. O mezarlıktan uzak, ölüleri uyandırmadan bağırırdık geceye. Senin gitmen gerekirdi ama gitmezdin. O zamanlar, gözlerine bakınca utanırdım bazen. Bir şeydin sen kelimelere sığmayan.”

Genç adam, bu kez kızın yanağına bir öpücük bıraktı. Ve devam etti konuşmaya.

“Sen çok konuşmazdın. Bir şeyler olur anlatmazdın bana. Gözlerim dudaklarına takılır, bazen dişleye dişleye, bazen acıta acıta alırdım kelimeleri mühürlediğin dudaklarından. Bir şeydik biz. Sevilir, ağlar, sevilirdik.”

Çağrı aralarındaki mesafeyi tamamen kapatıp, bedenleri birbirlerine değene kadar yaklaştı ona. Genç kız ne olduğunu anlamadan, dudaklarını onunkilere bastırdı.

Alkol ve kan karışımı bir tat kızın ağzına yayıldığında hızlıca geri çekti kendini.

“Sarhoş oldun. Sadece uyu.”

“Uyumayacağım. Bir yıl oldu sadece arkadaşız. Ama ben, geçmişteki halimizi istiyorum.”

“Sen de o demir kapının arkasındasın, Çağrı. İyi geceler.”

Genç adam ısrar etmemesi gerektiğini biliyordu. Bu sebepten, ona sarılan elini geri çekti. Kızın yaptığını yapıp yatakta sırtüstü uzanmadan önce, “En azından şansımı denedim,” dedi ve beyaz dişlerini göstererek gülümseyip göz kırptı.

“Aptal,” dedi Hiç Kimse gülerek.

Dakikalar sonra, her ikisi de uyuyakaldı. Gece sabaha doğru dönerken, ayrı rüyaların iyi kahramanlarıydı ikisi de.

*

Genç kız, kırıılarak açılan kapının sesiyle uyandı. Daha ne olduğunu anlamadan içeriye bir adam girdi.

“Nerede ulan o it?” diye bağırdı adam.

Kız yatağın içinde doğrulup telaşla odaya bakındı ancak Çağrı yoktu. Korku dolu gözlerle adama baktığında, yüzünün dağılmış

olduğunu gördü. Kaşı patlamış, gözünün teki morarmıştı. Gülümsedi. Çağrı'nın gece kavga ettiği adamlardan biri olmalıydı.

"Burada yok. Defol evimden!" diyerek tersledi adamı.

Kızın bu tavrı adamı daha da sinirlendirmişti. Hızla ona doğru ilerleyip, sert bir tokat attı suratına.

Tokadın şiddetiyle başı yana doğru düşen genç kız, sinirle adamın üzerine atlayıp güçsüz elleriyle vurmaya çalıştı. Tırnaklarıyla adamın boğazında uzun çizikler bırakıp geri çekildi.

"Bak sen kahpeye!" diyerek kükreyen adam, kıza doğru harekete geçti.

Kötülüğü adamın göz bebeklerinde gören genç kız, bu kez geriye doğru çekilmeye başladı. Korkuyla kaçmak isterken, kendini yatakla yanındaki koltuk arasında buldu. "Öldüm!" dedi kendi kendine. "Hem de bir ayyaşın elinde."

Adam onu ayaklarından tutup odanın ortasına doğru çekmeye çalışırken, can havliyle bağıırıyor, tutunacak bir şeyler arıyordu. O sırada, geceden kalan votka şişesi geldi eline. Şişenin ince kısmından kavradı ve bağıırarak adamın yüzüne çarptı.

Cam şişe adamın yüz kemiklerinin üzerinde parçalanırken adam yere yığıldı. Şişenin bir parçası elinde, nefes nefese öylece kalmıştı genç kız. Elleri titriyor, ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Kendini toparlayıp, bilgisayarlarının olduğu masaya koştu. Telefonunu aldı ve Çağrı'yı aradı.

Aradığınız numaraya şu an ulaşıla...

Operatörün sesini duyunca telefonu kapadı. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Birisinin ona akıl vermesi gerekiyordu. Son aradığı numaranın üzerine tıkladı. Telefon birkaç çalıştan sonra açıldı. Karşı tarafın konuşmasına izin vermeden atıldı.

“Atakan,” dedi titreyen sesiyle. “Bir şey yaptım.”

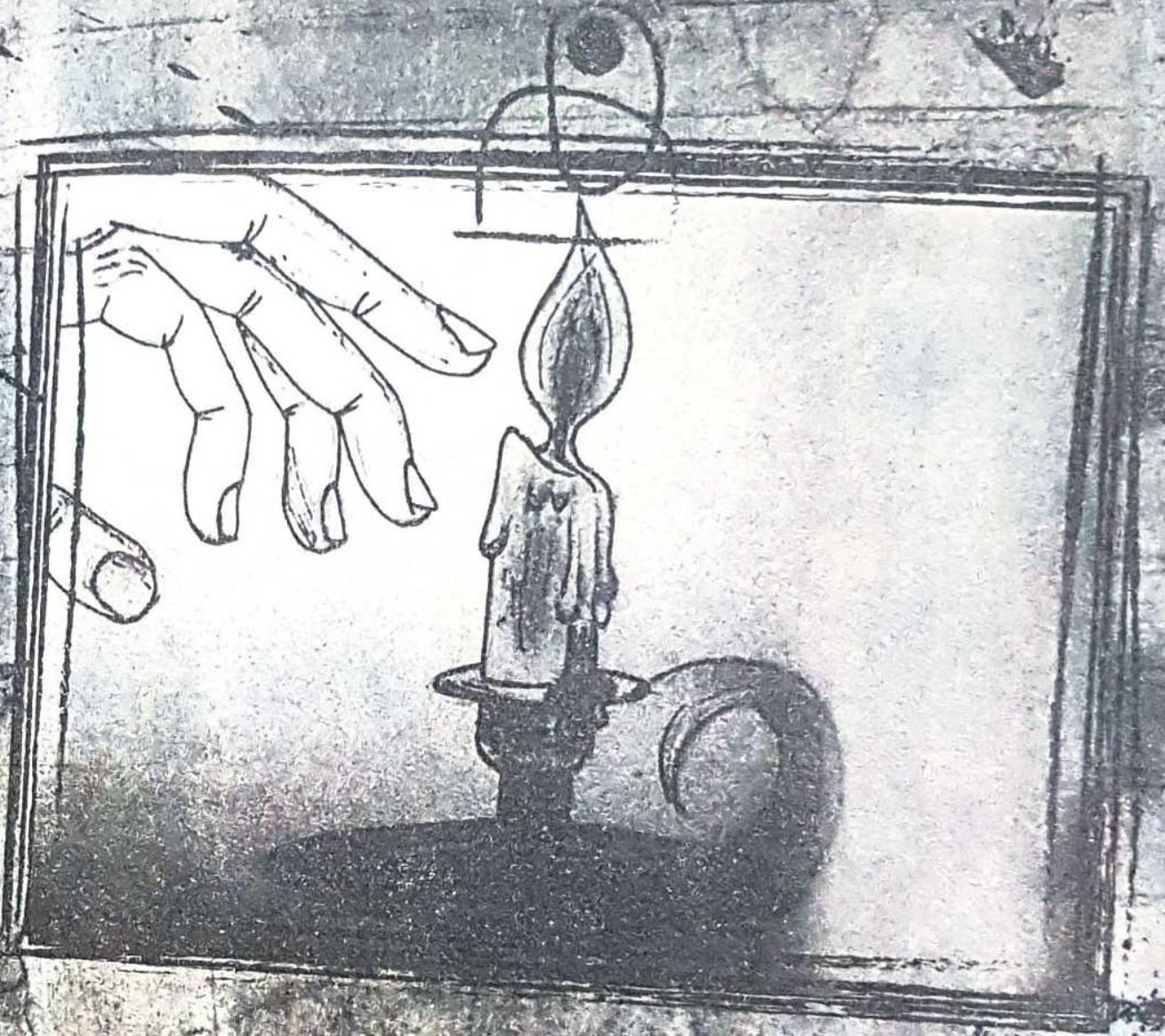
“Alo?”

Kız şaşırarak gözlerini açtı. Kulağındaki telefonu gözlerinin önüne getirip ekrandaki isme baktı. Evet, ekrandaki isim Atakan'dı. O halde telefonun diğer ucundaki kişi kimdi?

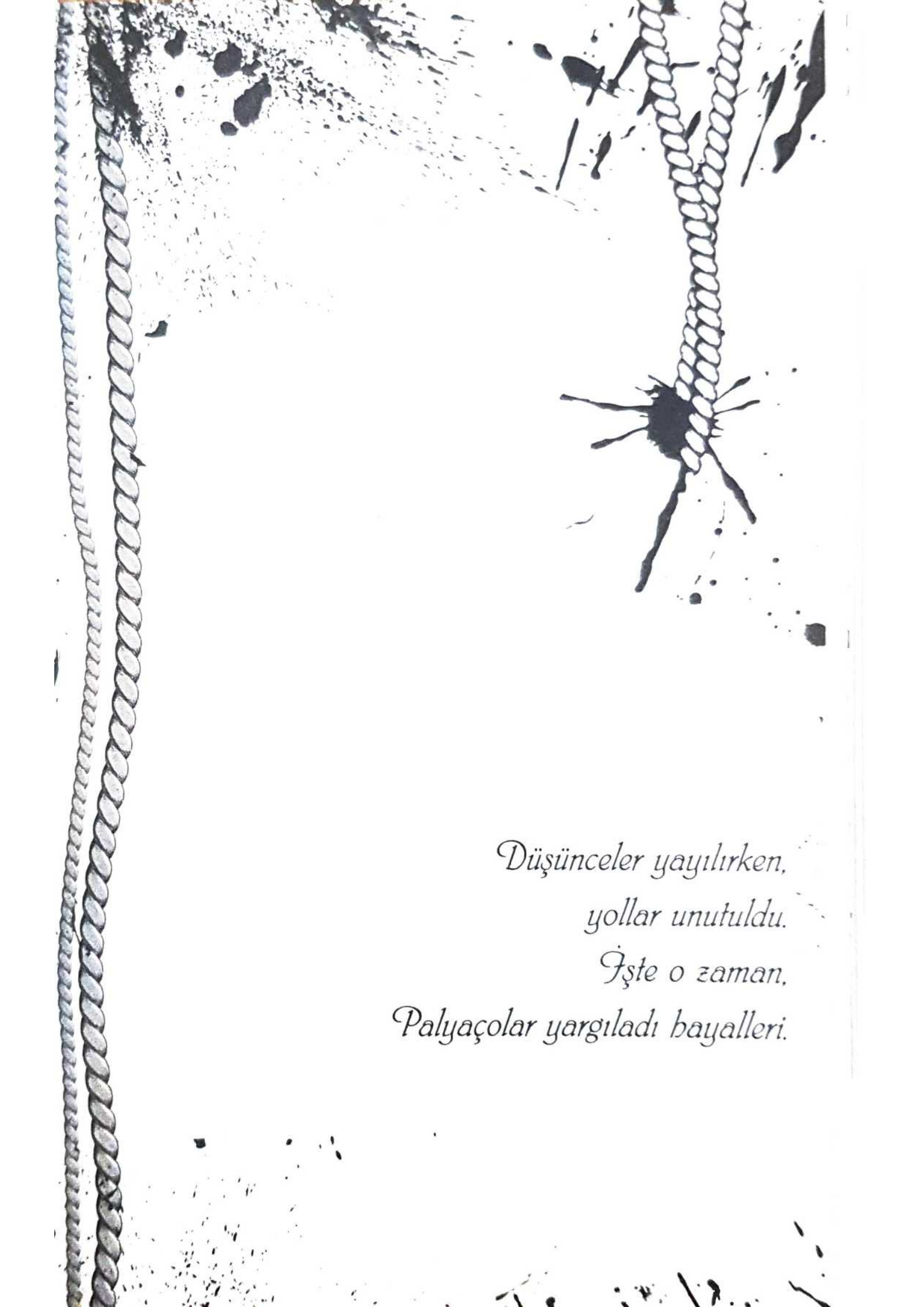
“Sen kimsin?” diye sordu.

“Ben, Evrim. Atakan burada değil. Siz kimsiniz?” demişti telefonun diğer ucundaki ses.

Ve genç kız hızlıca telefonu kapadı.

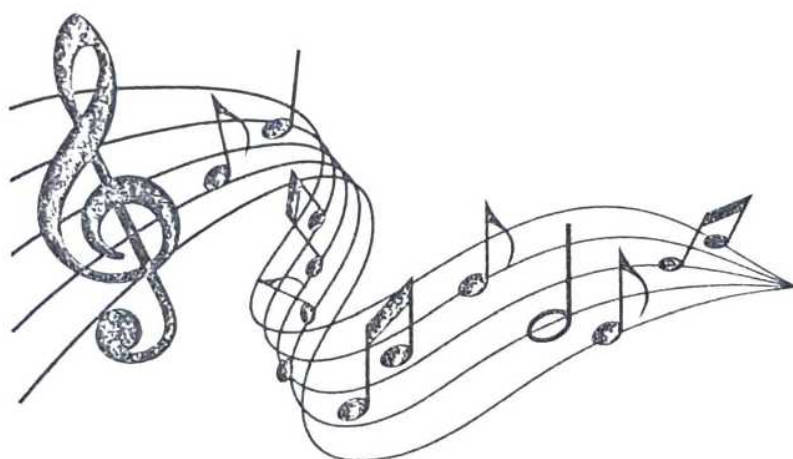

çizim:
Melis Sude Kırca

*Düşünceler yayılırken,
yollar unutuldu.*

*İşte o zaman,
Palyaçolar yargıladı hayalleri.*

Chet Faker - Talk is Cheap

Yol 4 : Ziyaretçi

Bir şeyler yapabilmesi için insanların, tetikleyecek bir etmen olması gerekir daima. Bir şeyler için, bir şeye ihtiyacı olur insanın. Bir dürtüye, bir cümleye... En amansız yakarışların sonucunda bile insan, başarmak ister. Üzülür, ağlar, kahreder kendini yapamadım diye. Eğer bir şeyler, yapılması gerektiği zamanda yapılırsa, problem olmayacaktır aslında. Pişmanlıklar böyle anlarda gelir. *'Şunu söyleseydim belki gitmezdi.'* *'Şöyle yapsam benim için daha iyi olurdu.'* *'Belki de susmalıyım. Ama yapamadım.'* Bu tarz cümleler kuran insanlar daima mahkûmdurlar pişman olmaya.

Ziyaretçi, sonradan pişman olmamak için bıraktı dudakları arasındaki merhabayı. Yedi

harf bir nefesten oluşan *merhaba* öyle tedirgin döküldü ki dudaklarından... Sanki harfler nefes olarak havaya karışırken, dudaklarına sürünüp acı bırakmıştı geride.

Ziyaretçi vücuduna yayılan heyecan duygusunu doyasıya hissederken, Atakan korkuyla olduğu yerde döndü.

“Kim var orada?”

Atakan için, kim olduğunun bir önemi yoktu aslında. Sorgulamasının sebebi, yeterince küçük düşmüşken, yeniden kim tarafından küçük düşürüleceğini bilmektir. Islanmış, bir kısmı çamura bulanıp kulağının yanından aşağıya düşmüş saçlarını kenara atıp kızgınlıkla sorusunu yineledi.

“Kimsin?”

Yanağından akan çamurlu su dudaklarına ulaşır, ağzında metalik bir tat bıraktı. Diliyle alt dudağını temizledikten sonra sinirle ısırıldı.

Ziyaretçi olduğu yere kenetlenmiş, stresle paramparça olan kelimelerini toparlayıp bir cümle oluşturmaya çalışıyordu. Heyecanla ağzında biriken tükürüğü kalbinin atışı ile eş zamanlı yutup, derin bir nefes aldı.

Hazırdı hazır olmasına ama zihnindeki denizde çırpınarak kurduğu cümleler boğuk bir

hırıltı olarak döküldü dudaklarından, konuşmadı. Oysa şen kahkahalar atan dudaklarının arasından yükselen hırıltı tek bir cümle olsa, karşısındaki kırgın yüreğe merhem olabilirdi. Deniz kenarında terk edilmişken sakince esen bir rüzgâr gibi dokunabilirdi yüreğine. Bir anenin çocuğunu şefkatle sevdiği andaki hissi verebilir, Atakan'ın zihnindeki karanlık çöllere yağmur yağdırabilirdi.

Ziyaretçinin dudaklarından dökülen hırıltıyı duyan Atakan, görmediği odanın içerisinde eliyle havayı taradı. Gerçekten orada birinin olduğuna kendini inandırabilmek içindi bu eylemi. Bu eylem, karanlıkta kaybolmuş bir ruhun beden arayışındaki çaresizlik ile aynı çaresizlikti.

Ona uzanan eli fark eden ziyaretçi, telaşla geriye doğru adım atıp kapıya yöneldi. Mabede açılan tahta kapıya avuç içini yaslayıp, birkaç saniyeliğine arkasına baktı. İşte o birkaç saniye, mabedin ilk ziyaretçisinin Atakan'ın karanlığına şahit olduğu saniyeydi.

Karşısında, çaresizce elini odanın içerisinde savuran biri yoktu. Karanlık vardı... Karşısında karanlık ve bulutlu bir gecede, gökyüzünde kaybolan, etrafı katran kara olsa da kanatlarını çırpmaya devam eden bir kuş vardı. Ve kuş

yaralıydı. O an karar vermesi gerekiyordu. Bir şeyler mi söyleyecekti, yoksa zaten karanlıkta olan yüreğe kâbuslar ekleyip gidecek miydi?

Ona bakarak düşünmeye devam etti. Arada bir gözlerini kapatıyor, sakinleşmeye çalışıyordu. *Kal!* diye çığlıklar atan yüreğini hiçe sayıp, ağır hareket etmeye özen göstererek çıkış kapısına yöneldi pişmanlıkla.

Kapıya doğru yürürken, karanlığın içinden yükselen yardım isteği dolu bir "Hey!" nidası doldu kulaklarına.

"Orada olduğunu biliyorum," diye devam etti Atakan.

Atakan'ın kendinden bu denli emin bir şekilde kurduğu cümle, yeniden çiviledi ziyaretçinin ayaklarını zemine.

Ziyaretçi öylece dikilirken koridorda, bu kez "Gitmesen olur mu?" diye seslendi Atakan.

Kararsızlığı hisseden genç kız, gözlerini kapatıp yeniden derin bir nefes aldı. Atakan'ın olduğu odanın kapısına geri geldiğinde, karşısında onu gördü. Elini kapıya doğru uzatmış öylece bekliyordu. Ona doğru birkaç adım atıp önünde durdu. Görmeyen ama umutla bakan gözlerinin derinliklerine baktı doyasıya.

Sessizce "Merhaba," dedi yeniden. Atakan'ın havada kalan titrek parmaklarını tutup hafifçe sıktı. "Buradayım."

O an, Kimliği Kirletilmişler Mabedi uzun sürecek bir arkadaşlığın başlamasına şahit oldu.

Atakan, parmaklarını tutan elin gerçekliğinden emin olduktan sonra, genç kızdan uzaklaşıp camın kenarına doğru ilerledi.

"Be-ben," diye kekeledi ziyaretçi heyecanla.

"Sen kimsin?"

"Ben, Evrim."

Atakan, davetsiz misafirin ismini öğrendiğinde, çoktan cam kenarındaki koltuğa oturmuş, camın önündeki mumlardan birini eline almıştı. Elinde tuttuğu mumun ipliğini diğer eliyle bulduktan sonra, camın kenarındaki çakmağı aradı titrek parmakları. Alevlenen çakmağın ısınıp ipliği tutan baş ve işaret parmağında hissettiğinde, parmaklarını çekip çakmağı ipliğin etrafında gezdirdi.

"Yandı mı?" diye sordu ziyaretçiye.

"Evet," yanıtını aldığı anda, mumu yüzüne yaklaştırıp sıcaklığını hissetti. Ardından mumu cam kenarındaki yerine koydu. Yanan mum ipliğinin dans eden yansıması yüzüne vururken gülümsüyordu.

Onun bu eylemi, karanlığına sahte bir ışık yakmaktı. Göremeyeceği bir ışık... Izdırap dolu soğuk karanlığa, umut dolu sıcacık bir ışık.

"Buraya nasıl geldin, Evrim?"

"Kayboldum."

"Kaybolmak için güzel bir gece."

Atakan onun cevap vermesine müsaade etmeden, varlığından emin olduğu bilgisayar masasının önündeki sandalyeyi gösterdi.

"Oturmak ister misin?"

Evrım onun söylediğini yapıp, işaret ettiği sandalyeye oturdu. Öylece konuşmadan beklediler dakikalarca. Suskunlukları geceyi onurlandırıyor, bu sessizlik çemberi ile tanışıyorlardı. Uzun süren bir tanışmaydı bu. Bazen Atakan'ın yanağından aşağıya akan çamurlu suyun içerisinde kahkaha atıyorlar, bazen karanlıkta saklanıyorlardı.

Suskunluk perdesini indiren, genç kız oldu.

"Epey kirlenmişsin."

"Oradan bakınca nasıl gözüküyorum?"

"Kötü değil."

"Güzel."

Sohbetleri duvarda dans eden mum alevi eşliğinde devam ederken, Atakan yerinden

kalkıp masaya doğru ilerledi. Onun ne yaptığını anlamaya çalışan Evrim, ayaklarını sandalyeye doğru çekerek ellerini dizlerinin etrafında birleştirdi. Atakan, masasına daha önceden yerleştirilen minik müzik çalardan bir müzik açıp koltuğuna geri döndüğünde, gökyüzüne adanmış parça mabedin duvarlarını dövmeye başlamıştı.

Neden bu halde olduğunu sormak istiyordu genç kız. Neden çamur içerisinde olduğunu, neden göremediğini... Onun hakkındaki her şeyi bilmek, öğrenmek istiyordu. Onun karanlığına ortak olmak, kendi içindeki neşeli insan ile onu tanıştırmak istiyordu.

Yaklaşık bir saat süren sohbetlerinde, genç kız daha önce onu gizlice izlediğinden bahsetmedi. Sadece dinledi. O konuşsun, susmasın istiyordu. Kurumaya yüz tutmuş saçlarının arasından bir damla daha çamurlu su çaresizce aşağıya kayarken, Atakan'a doğru uzanıp başparmağı ile yüzüne dokundu.

Bu dokunuş ile irkilen Atakan, kendini hızlı bir şekilde geri çekti. Ailesi dışında hiç kimse dokunmamıştı yüzüne. Hiç kimse ile arkadaş da olmamıştı. Bu yeni olgular ona yabancı olsa da, karşısındaki kişiyi kırabileceğini düşünerek özür diledi.

“Epey kirlisin ama,” dedi Evrim sandalyesine çekilip sırtını yasladığında.

“**Kimliği Kirletilmişler** Mabedi’nde olduğunu unutuyorsun,” diye yanıtladı Atakan ve devam etti. “Kime göre kirliyim? Sen neden temizsin?”

Aniden gelen bu soru karşısında şaşkınlığa uğramıştı Evrim. “Bilmem.”

Genç adam elini ona doğru uzattı. Niyeti, onun yaptığıııı yapmaktı.

Ne yapmaya çalıştığını anlamayan Evrim öylece bakakaldı.

“Neredesin?”

“Buradayım.”

Dizlerinin etrafına doladığı ellerini gevşetip öne doğru eğildikten sonra, yüzünü ona yaklaştırdı Evrim. Atakan’ın, yüzünü bulabilmesi için onun elini tutup yavaşça yanağına götürdü. Nazik davranmak istiyor, beklemediği bir hareket yaparsa kırılıp parçalara ayrılacağından korkuyordu genç adamın. Titrek parmakları yanağına değdiğinde, gözlerini kapatıp karanlığa bıraktı kendini. Atakan, kendinden emin bir şekilde dolaştırıyordu parmaklarını yüzünde. Sanki parmakları onu tanıyordu.

Genç adamın eli yanağına son dokunuşunu bırakıp yüzünden ayrılırken, kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Tuttuğu nefesini bırakıp gözlerini açtığında Atakan'ın güldüğünü gördü.

"Neden gülüyorsun?"

"Kirlenmen gerek."

Evrin isterik bir gülümseme ile karşılık verdi.

Genç adam oturduğu yerden hızlı bir şekilde kalkarken elini ona uzattı.

"Ciddi anlamda kirlenmen gerek."

"Anlamıyorum!" dedi Evrim kendisine uzatılan eli tutarak.

"Gel."

Atakan tek eliyle Evrim'in elinden tutarken, diğer eliyle müstemilatın çıkışını bulmaya çalışıyordu. Eski binadan çıktıklarında, genç kızın elini bırakıp peşinden gelmesini söyledi. Merdivenlerin korkuluğuna bağlanan ipi bulup yavaş yavaş basamaklardan aşağıya inerken yağmur çiseliyordu.

Evrin onun peşinde ilerlemeye başladığında, ipin ne işe yaradığını anlamıştı.

"Bu şekilde mi geliyorsun buraya?"

"Bir sorun mu var?"

"Hayır ama burası çok büyük bir arazi."

“Babam büyük arazileri sever.”

Atakan, onun anlamayacağı bir şekilde babasına gönderme yapmıştı.

“Kaybolmuyor musun hiç?” dedi Evrim onun peşi sıra yürürken.

Genç adam durakladı bir an. Sonra yüzünü ona doğru dönüp elindeki ipi biraz havaya kaldırdı.

“Hayatım şu gördüğün ipin gittiği yerde geçti. Başka bir yolum yok. Prova yapamayan, aynı şeyi tekrarlayıp kendini geliştiremeyen ip cambazlarından farkım yok bu yüzden.”

“Herkes yaptığını yapamaz...”

“Herkes görüyor.”

“Bazen herkes gözlerini kapatıyor.”

“Bazen herkes karanlığı kaçış sanıyor.”

“Ama insanlar kaçmaya ihtiyaç duyuyor.”

“Karanlığa mı? Neden?”

“Saklanmak için.”

“Karanlıkta mı?”

“Evet.”

“Gökyüzüne bak. Ne görüyorsun?”

“Yıldızları.”

“Karanlık değil mi?”

Genç kız tekrar baktı gökyüzüne Karanlığın orta yerinde ışıldıyordu gördükleri.

“Sence saklanabiliyor mu yıldızlar?”

Evrım cevap vermek yerine susmayı tercih etti.

“Tahmin etmiştim saklanamadıklarını. Olur da bir gün görürsem yıldızları, saklanmak için güneşe, aydınlığa kaçmalarını söyleyeceğim onlara.”

Evrım o an onun doğru söylediğini anladı. Kaçmak, saklanmak için karanlığı, kuytu köşeleri seçmemeliydi insan. En aydınlık, en kalabalık yerlere kaçmalıydı. Kendiyle baş başa kalıyordu insan karanlıkta. Bir başına saklanırken, zihne akın eden hastalıklı düşünceler kemiriyordu hayallerini.

Evrım, genç adamı kırmış olabileceğini düşünerek, onun için bir şey yapması gerektiğine karar verdi. Yıllardır yalnız olduğu karanlıktan kurtarabilirdi belki onu. Tam o sırada bir fikir geldi aklına.

“Hey!” diye seslendi önünde ipe tutunmuş ilerleyen çocuğa.

“Efendim.”

“Ne yapmak istediğini anlamış değilim. Henüz tanışalı saatler olsa da, hiç tanımadığın birine güvenebilir misin?”

“Çoktan tanışmadık mı?”

“Tamam o halde.”

Genç kız, adımlarını hızlandırıp Atakan’a yetiştii. İpi tutan elini tutup, ipi bırakmasını sağladıktan sonra kulağına eğildi.

“Diğer yöne gidelim. İpin olmadığı yöne...”

Atakan cevap vermeden ona doğru döndü. Yüzündeki düşünceli ifade, genç kızın önerisini değerlendirdiğini gösteriyordu.

“Tamam.”

Evrin genç adamın elini bırakmadan, onu evinin belki de daha önce hiç görmediğı taraf- larına doğru sürüklemeye başladı. Atakan’ın evi geniş bir araziye kuruluydu. Gökyüzüne kadar uzanan çeşitli ağaclar düzensizce dikil- mişti bahçeye. Yer yer unutulmuş köşelerdeki ağacların gövdesi yosun tutmuş, bakımsızlık- tan geçilemez bir hal almıştı. Ağacların oluş- turduğu toprak yolda ilerlerken, dün gecedan beri çiseleyen, ara ara şiddetli bir şekilde ya- ğan yağmurun oluşturduğu bir su birikinti- sine bastılar birlikte.

Ayağının altındaki suyun varlığını hissedenden Atakan birden heyecanlandı. "Dur!" dedi Evrim'in elini sıkarak.

Evrim bu komutu duyar duymaz söyleneni yaptı. Durdu ve ona doğru dönüp bekledi. Ama Atakan bir şey söyleyecek gibi gözükmiyordu. Yüzüne kırık bir gülümseme yayıldığını gördüğünde sebebini sordu genç kız. Ama cevap almadı.

Genç adam, Evrim'in elini bırakıp sakince yerdeki çamurlu su birikintisine oturdu.

"Hey! Ne yapıyorsun?"

Atakan, Evrim'e aldırmadan elini çamurlu suya daldırdı.

"Sana kirlenmen gerektiğini söylemiştim."

Evrim gülümsedi. Gecenin karanlığında kirlenmeyi, hasta olmayı umursamadan, onun yanına çöküp oturdu. Soğuk suyu ilk hissettiğinde, derinden gelen bir titreme hissi ile sarsılsa da umursamadı.

Genç adam gülümseyerek, elinde tuttuğu çamuru kızın yüzüne doğru yaklaştırdı. Önce burnuna, oradan yanağına doğru kaydırarak çamuru yaydı. Evrim'in attığı anlık kahkaha onu da güldürmüştü.

"Kirlendin işte," dedi Atakan.

Evrım gülerken hızlanan kalp atışını yavaşlatmak için derin nefesler alırken, aklına arkadaşları ile kampta geçirdiği çamur macerası gelmişti. O zaman da şimdiki gibi mutluydu.

Atakan bedenini yavaşça yerden kaldırıp ayaklandığında, Evrim de ona eşlik etti.

“Ne tarafa gidiyorduk?” diye sordu genç adam elini ona doğru uzatırken.

“İpin olmadığı bir tarafa.”

Evrım yeniden onun elini tuttuktan sonra, dakikalarca yürüdüler ormanda. Atakan müştemilata kurduğu düzenek ile ne yapmayı amaçladığını anlatıyor, Evrim ise arkadaşlarından bahsediyordu. Atakan'ın evinin olduğu arazinin sonuna geldiklerinde, genç kız karşılarında dikilen duvarı görüp durdu. Ortalama bir buçuk metre olan duvarın diğer yanı, şehir içine giden araçların kullandığı yoldu. Etrafına bakan genç kız, Atakan'ı duvarın kenarına kadar götürüp tutunmasını sağladıktan sonra, hemen geleceğini söyleyerek yanından ayrıldı. Geri döndüğünde, elinde beyaz bir kova vardı. Kovayı duvarın kenarına koyup, hızlıca kendini yukarıya attı. Atakan'a ne yapması gerektiğini söyledikten sonra, elini ona doğru uzatıp bekledi. Ama genç adamın yüzüne üzgün

bir ifade yayılmıştı. Belki de üzgün değildi...
Yalnızca korkuyordu.

Evrin yaptığından pişman olup aşağıya indiğinde, genç adamın duvardaki elini tuttu.

“Özür dilerim.”

“Ne için?”

“Seni zorladığım için.”

Genç adam cevap vermedi. Duvarın kenarına oturdu. Sonra da olduğu yerde sırtüstü uzandı. Evrim de onun yaptığıny yaparak yanına uzandığında, Atakan zaten karanlık olan dünyasını biraz daha karartarak gözlerini kapadı.

“Yıldızlar nasıl gözüküyorlar?”

Evrin biraz düşündü, gökyüzüne baktı. Daha önce onları görmeyen, hatta herhangi bir şeyin somut halini görmeyen birine bir şeyi nasıl anlatabilirdi? Uzandığı yerden doğruldu. Islanmadığı için içten içe dua ettiği telefonunu cebinden çıkarıp bir şarkı açtı.

“Bu şarkı gibi...”

Çalan şarkı, Atakan'ın bildiği şarkılardan biriydi.

“Mükemmeller o halde.”

“Öyleler,” diye cevap verdi Evrim.

Gece devam ederken, çiseleyen yağmurun şiddetleneceğinin habercisi kara bulutlar gökyüzündeki yerlerini aldığı anda Evrim ayaklandı. Atakan'ı da uzandığı yerden kaldırdıktan sonra, geldikleri yönden geri dönmeye başladılar. Büyük malikânenin mutfak girişini Atakan'ın ipten yolu sayesinde bulduklarında saat oldukça geç olmuştu. Genç kız Atakan'ın merdivenlerden çıkışını izlerken, birdenbire avlunun ışığı yandı.

“Atakan! Bu ne hal?” diye korkuyla bağıran Güzide Hanım, Evrim'i sonradan fark etti. “Sen de kimsin?”

Atakan kendisini evin içine sürüklemeye çalışan Güzide Hanım'ı durdurarak “Arkadaşım,” dedi.

“Ne arkadaş? Haydi, içeri! Kız, git sen de evine!”

Evrime gülümseyerek onlara bakarken, Atakan'ın görmeyeceğini bilerek içten bir şekilde elini salladı. Bu sırada genç adam çoktan içeriye götürülmüş, kapı ardından kapatılmıştı. Evrim arkasını dönüp gitmek üzereyken kapının açıldığını duydu. Atakan üzerindeki tişört çıkarılmış bir şekilde kapıda durmuş, genç kızın olmadığı bir yöne doğru bakıyordu.

Güzide Hanım'ın "Evladım! Üşüteceksin!" diye bağırmasına aldırmış etmeden genç kıza seslendi.

"Yeniden kaybolur musun?"

"İsteyerek kaybolacağım!" diye yanıtladı Evrim.

"Yarın öğleden önce o halde. Nerede olacağımı biliyorsun."

"Tamam, haydi git şimdi."

*

Ertesi gün yeniden buluştuklarında, bir süre müştemilatta oturdular. Daha sonra dışarıya çıkıp bahçede dolaşma kararı aldılar. Ağaçların arasında yürürken, Atakan birden telaşla olduğu yerde durdu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu genç kız.

"Telefonumu içeride unuttum. Annem arayıp da ulaşamazsa çok endişelenir."

"Tamam, ben hallederim."

Evrin, ona oturacak bir yer bulduktan sonra koşarak müştemilata girdi. Tam zamanında gelmişti, çünkü gerçekten telefon çalıyordu. Aceleyle telefona ulaşp, hiç düşünmeden nefes nefese açtı.

“Atakan,” dedi karşı taraftaki sesin sahibi titrek bir ses tonu ile. “Bir şey yaptım.”

“Alo?” diye sorarak yanıtladı genç kız.

“Sen kimsin?”

“Ben, Evrim. Atakan burada değil. Siz kimsiniz?”

Genç kız cevap alamadan telefon suratına kapanmıştı.

Telefonun diğer ucundaki Hiç Kimse, bulunduğu evden kaçıp caddeye attı kendini. Tam köşeyi dönüp ara sokağa çıkacağı anda, kuvvetli bir el tarafından çekildi. Aniden sırtı duvara yaslanmış ve ağzı kapatılmıştı. Karşısındaki simsiyah gözlere sahip adam “Şşşt...” dedi. “Sana iş getirdim.”

Evrim ise, Atakan’ın telefonunu cebine koymuş, neşeli bir şarkı mırıldanarak onun yanına doğru gitmeye başlamıştı. Genç adamın yanına vardığında, elini tutup telefonu avucuna bıraktı. Atakan’ın telefonu cebine koymuşunu izlerken, kendi telefonu çaldı.

Cebindeki telefonunu çıkarıp, neşeli bir şekilde “Efendim!” diyerek yanıtladı. Ama saniyeler sonra sesindeki neşe yerini endişeye bırakmıştı. Karşıdan gelen ağlamaklı sesi dinliyor, yalnızca “Ne? Nasıl?” diye sorabiliyordu.

En sonunda telefonu kapatacakken bedeni titredi. Titreyen bedenine gözyaşları eşlik ederken, titrek bir sesle "Neredesiniz şu an?" diye sordu. Cevabını aldığı anda beklemeden telefonu kapattı.

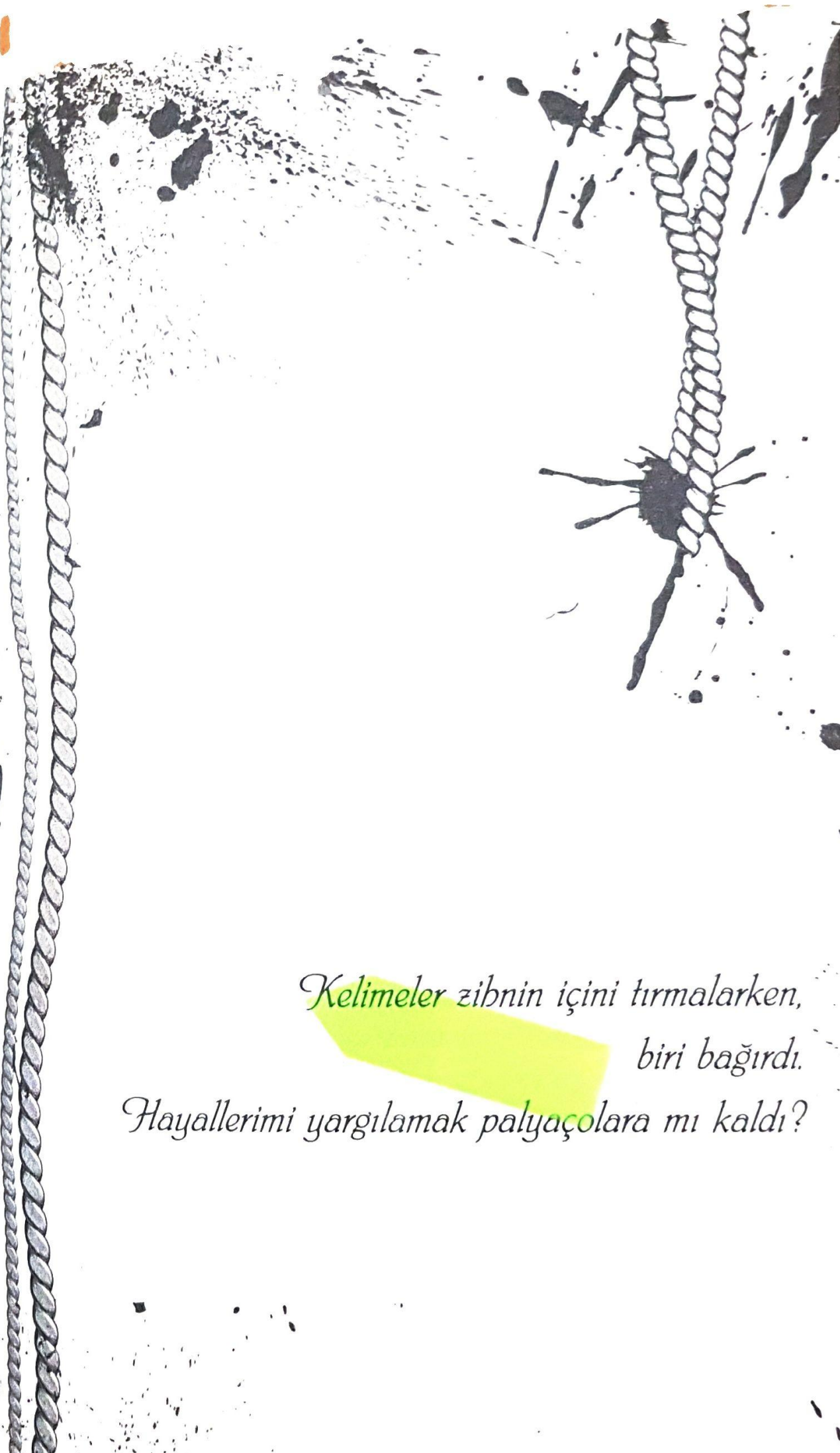
"Atakan," dedi ağlayarak. "Gitmeliyim."

"Ne oldu?" diye sordu genç adam endişeyle.

"Arkadaşım... Kaza geçirmiş!"

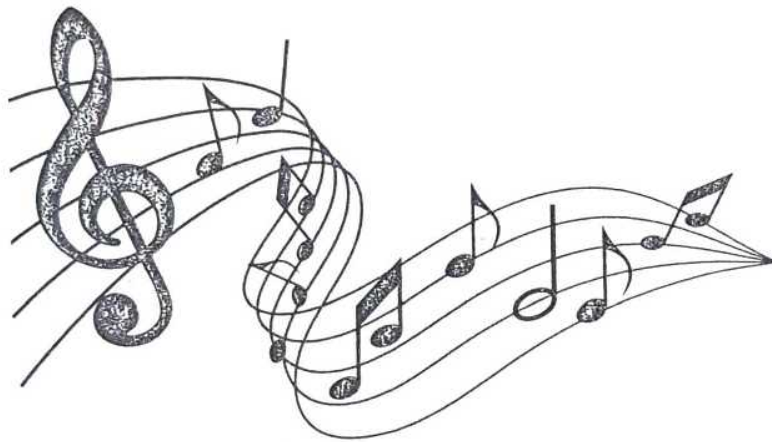

Glenn
Joey Gorman

*Kelimeler zibnin içini tirmalarken,
biri bağırdı.*

Hayallerimi yargılamak palyaçolara mı kaldı?

Tallest Man On Earth - Kids On The Run

Yol 5 : Deli Notları

Hiç Kimse, telefonu kapattığı gibi kendini dışarıya attı. Kafasında şişe parçaladığı adamın uyanma ihtimali korkutuyordu onu. Pekâlâ üstesinden gelebilirdi ama buna değmezdi. Evinden çıktığında eski binanın demir kapısını ardına kadar açık bıraktı. Göğüs kafesinden çıkacakmış gibi atan kalbi acı veriyordu. Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı... Korkuyla bakan gözleri karanlığı görüyordu şimdi. Gördüğü hoşuna gitse de kaçması, uzaklaşması gerekiyordu.

Yağmurun, rengini siyaha çevirdiği kaldırımında koşup kendini ara sokağa attı. O daha ne olduğunu anlamadan, bir çift el kavradı bedenini. Ellerin sahibi canının acıma ihtimalini

düşünmeden sert bir şekilde vurdu sırtını duvara. Duvar ve bir çift kuvvetli elin arasında kalan bedeni acıyla titrerken, ciğerlerinden bir hırıltı yükseldi.

“Şşşt...” diye fısıldadı tanıdık siyah gözlerin sahibi. “Sana iş getirdim.”

Genç adam yavaşça hareket edip duvarın köşesinden eve bakmaya çalışırken ellerini çekti baskı uyguladığı dudaklardan. Baskı azaldığında, asfalt kokulu havayı soludu Hiç Kimse. Sırtını yasladığı duvarın çatısından düşen geceden kalma bir yağmur damlası yanağına inerken, karşısındaki adamı itti.

“Geri zekâlı mısın, Çağrı?”

Genç adam cevap vermedi. Sessizce, duvarın kenarına oturan Hiç Kimse’yi izledi. Yorgun gözüküyordu genç kız. Önünde eğilip, yüzüne düşen kısa saçlarını yanağını sıvazlayarak kenara atmaya çalıştı. Ancak kızın kulağının hizasında kestiği saçları, bu eylem için epey kısaydı.

“Evimde bir adam var.”

Çağrı yüzündeki endişeli ifadeyi belli etmemeye çalışarak, zihnindeki düşünceleri uzaklaştırdı.

“Girerken gördüm. Yemin ederim geldiğini fark etmedim. Ama senin okul için çıkmış olabileceğini düşünüp bekledim.”

Genç kız cevap vermedi. Karşısındaki adamın sabah çiseleyen yağmurda ıslanan siyah saçlarına baktı. Islak, birbirine yapışan saçları tane tane alnından aşağıya dökülüyordu.

Yüzündeki birkaç yağmur damlası yanağından aşağıya pervasızca kayarken Çağrı onun yanına oturdu.

“Biraz bekleyelim, gider.”

“Sen,” diyerek yumruk yaptığı elini Çağrı’nın omzuna vurdu Hiç Kimse. “Nereye kayboldun sabah, sabah?”

“Sigaram bitmiş.”

Çağrı, deri ceketinin cebinden çıkardığı paketten bir tane sigara alıp dudaklarının arasına yerleştirdi.

Onu izleyen Hiç Kimse, “Eski zamanlardaki gibi,” dedi. “Gene bir çatının altında saklanıyoruz. Saklandığımız yağmur mu, yoksa peşimizi bir türlü bırakmayan makûs kader mi? Söyle bana Çağrı, ne zaman tersine çevireceğiz her şeyi? Ne zaman soğuktan korkmayıp, başımızda yeni örülmüş bir şapka, ellerimizde eldiven ile kartopu oynayacağız?”

Çağrı yanıt vermedi. Kirli parmaklarının arasındaki sigarayı dudaklarına götürüp derin bir nefes bahşetti ciğerlerine. İçine gönderdiği zehir bembeyaz bir bulut olarak dışarıya çıkarırken, havada oluşturduğu şekli izledi.

Duman havada dağılıp yok olduğunda, gözlerini genç adama çevirdi Hiç Kimse. Saçlarına, boynuna baktı. Boynundaki dövmeyle takıldı bir an gözleri.

Genç adam da ona döndü o sırada. Gördüğü, üzerindeki ince beyaz tişört omzunun yarısına kadar düşmüş bir umutsuzluk, mutsuzluktu. Deri ceketini çıkarıp genç kızın üzerine attı.

“Al, üşüyeceksin.”

Öğlen saatleri olmasına rağmen, gökyüzü çoktan siyah bulutların istilasına uğramıştı. Açık maviler, siyahın arasında savaş veriyordu. Renklerin gökyüzündeki savaşının galibi muhtemelen karanlık olacaktı. Esen hafif rüzgâr önemli değildi Hiç Kimse için. Ona atılan ceketini alıp, biraz kıpırdadıktan sonra yere serip üzerine oturdu.

“Kızım!” diye bağırdı Çağrı. “Kalksana!”

Genç kız buruk bir şekilde gülümsedi.

“Benim de okula gitmem gerek. Gidebiliyor muyum? Hayır.”

Çağrı sinirli bir nefes verip pes etti.

"Ben, en iyisi içeridekini halledeyim. Çıka-
cağı yok," dedi duvarın köşesinden evin çıkış
kapısına bakarak. Kızın ne cevap vereceğini
umursamadan ayaklandı. "Sen bekle burada."

Bitmek üzere olan sigarasını yere atıp sert bir
şekilde üzerine bastıktan sonra, köşeyi dönüp
kendinden emin bir şekilde eve doğru ilerledi.

Çağrı eve girince, genç kız da oturduğu
yerden kalktı. Hızlı bir şekilde binaya yakla-
şıp, merak içinde beklemeye başladı. İçeriden
gelen gürültü ve küfürler kavganın başladığı-
nın işaretiydi. Dakikalar sonra, binanın kapı-
sındaki hareketlenmeyi fark ettiğinde birkaç
adım geriledi.

Evine zorla giren adam, dağılmış bir şe-
kilde binadan çıkıp cadde boyunca koşmaya
başlayınca genç kız kıkırdadı. Adamın ardın-
dan Çağrı dışarı çıktığında ise, yüz ifadesini
değiştirip mimiklerini sertleştirdi.

"Güldüğünü gördüm."

"Gülmedim."

"Neden gülmedin?"

"Peki, güldüm."

"Güldüğünü söylemiştim."

“Şahidin yok, kanıtlayamazsın.”

Çağrı ani bir hareketle gıdıklamaya çalıştı genç kızı.

“Hayır!”

Genç adam, koşarak eski binanın içine kaçan kızı kovalamaktan vazgeçerek elini demir kapının kenarına yasladı. Diğer eliyle de ensesinin ardını ovuşturdu.

“Akşam evde kalma. Bara gel. Erken çıkar, dolaşırız sokaklarda belki. Hem şu iş meselesini konuşmalıyız. Şanslıysak, kalacak iyi bir yer bulur, takılırız. Ama bu akşam burada kalma.”

Apartman boşluğunda öylece ayakta diken genç kız, arkadaşına doğru yaklaşıp ellerini boynuna doladı. En berbat çocukluk anılarında bile var olan bu adam, ne zaman desteğe ihtiyacı olsa yanındaydı. Türlü belalara onun sayesinde bulaşmış olsalar da, o yine yapacağını yapar kurtarırdı onları.

“Uğrayacağım,” diyerek geri çekildi genç kız ve evine yöneldi.

Çağrı birkaç saniye onun ardından baktıktan sonra kendi yoluna gitti. Biraz karanlığa kaçtı, biraz nefes almaya...

Kapıdan içeriye girdiğinde, hayatı gibi dağılmış evine baktı. Cam parçaları, umutları gibi paramparçaydı. Yerdeki birkaç damla kan geçmiş, camdan aşağıya süzülen yağmur damlaları hayalleriydi...

Yatağının başucundaki koltuğu camın kenarına çekip oturdu. Ellerini dizlerinin etrafına doladıktan sonra, çenesini de diz kapaklarının arasına yerleştirdi. Sokağa baktı, gözlerini kapatıp birkaç kez kırptı. İşte, yine o his geliyordu. Ayak parmak uçlarından başlayıp saç diplerini ürperten o duygu. Santim santim çürümeye başladığını hissediyordu bedeninin, yüreğinin. Bu duygu en son, makas ile saçları arasında gidip geldiğinde hissedilmişti bu kırık zihinde.

Her şeyin üzerine çöktüğünü hissediyordu. Hiçbir şeyin değeri, önemi yoktu onun için. Yaşamının bile. Geçmişine duyduğu derin nefret miydi böyle hissetmesine sebep olan?

Elini cama yaslayıp derin bir *oh* çekti. Nefesi ile oluşan camdaki buğunun üzerinde elini gezdirip alt dudaklarını ısırdı.

Bir şeyler oluyordu hayatında. Her zaman bir şeyler oluyordu. Birileri geliyor, birileri gidiyordu. Gelenler, geçenler... Bazen bir şeylere sahip olmak istiyordu, bazense o şeyleri

istemiyordu. Yüreğindeki o boşluk dolmuyordu bir türlü. Bazı günler, güneş doğuyor ve batıyordu yalnızca. Katlanamıyordu kendine ve düşüncelerine. Zihin kemiren hisler yüklendiğinde en ücra köşelerine beyninin, denize kaçıyordu. Bazen Beşiktaş sahiline, bazen Kadıköy'e... Gözlerini kapatıp dalga seslerini dinliyordu. Saçlarının uzun olduğu zamanlarda, rüzgâr ile dans edişini hayal ediyordu saçlarının. Kimi zaman, içinde çığlıklar atan bir şeyin sesini duyuyordu. Bazen piyano sesiyle, bazen sinirli bir opera solistinin tiz sesiyle...

Duvarlar, ölüm, gökyüzü, siyah, sıkılma gibi kelimelerin sıkça düşünüldüğü bir ruh halindeydi onunki.

O, mutsuzdu.

Okula gitmekten vazgeçip, tüm gününü camının kenarında geçirmeye karar verdi. Kendine bir kahve yaptı ve köşesine döndü. Açlık hissetmiyordu. Alışkındı açlığa. Kimi zaman yağmurun şiddetlenişini izledi, kimi zaman resimler çizdi camına. Bilgisayarlarının yüzüne bir kez olsun bakmadı. Müziğe ihtiyaç duymadı. Açabileceği en hareketli şarkıda bile yalnız, mutsuz hissedeceğini biliyordu. Öyle olmaz mıydı? Hangi şarkı açılırsa açılsın, hangi film izlenirse izlensin, böyle anlarda insan eksik

hissederdi. Adını koyamadığı bu eksikliği mutsuzluğa bağlardı. Bazen bu eksiklik alkolle taçlandırılır, mutluluk aranırdı. Sahip olmak istenilen bu his, zamanla umudu da tükettirdi. Her kaybedişte biraz daha azalır, yok olurdu umut.

Bazen yalnızlığı seçtiğinden memnun olur, bazense etrafında olmayan insanlara özlem duyardı.

Gün geceye döndüğünde, kendini hapsedtiği cam kenarından uyuklayarak kalkıp banyoya yöneldi. Duş aldı, yemek yedi. Doğru dürüst bir şey yemediği için küçülen midesi, yemek sonrası sancılı bir ağrı bahşetti vücuduna. Bir an için gözleri bilgisayarlarına kaydığında, kendine bir uğraş edinmek gibi bir fikir geldi aklına. Kendi geçmişi hakkında çok şey öğrenebilirdi. Ama öğreneceği doğrular, ona kan bağı ile bağlı olan isimlerden başka bir şey veremeyecekti. Ve kan, damarlarında dolaşan kırmızı bir sıvıdan başka bir şey değildi.

Vazgeçti... Her zamanki gibi vazgeçti.

Cama doğru ilerledi ve kararmaya yüz tutmuş gökyüzüne baktı. Gökyüzünden ayırdığı gözlerini sokakta gezdirirken, buğulu camın ardında bir adam gördü. Kaçıyordu adam yağmurdan. *Bu adam benim sokağıma uygun değil*, diye düşündü. Jilet gibi ütülenmiş kumaş

pantolonu, üzerinde beyaz gömleği, pantolonu ile aynı renkte bir kravatı vardı. Elindeki deri siyah çantasını siper etmeye çalışırken, çanta birdenbire açıldı. İçerisindeki tüm kâğıtlar kaldırıma yayıldığında, hiç de komik olmayan bu görüntü, Hiç Kimse'nin kıkırdamasına sebep oldu.

Adamın siyah asfalta düşen beyaz kâğıtları toplama telaşı devam ederken yağmur hızlanıyordu. O beyaz kâğıtlar, umutları mıydı yoksa? Neden yağmurdan korkuyordu ki?

Adam, siyah kaldırımdaki beyaz umutlarını toplamayı bitirip hızlıca çatı altındaki sığınağına girdiğinde, genç kız camın kenarından ayrıldı. Odasının ortasındaki sehpa da duran cep telefonunu alıp saate baktı.

19:23

Aklından geçen, evden ayrılıp Çağrı'nın çalıştığı bara gitmekti ama o da biliyordu ki, bar bu saatte açılmazdı.

"Dolaşırım," dedi kendi kendine kapıya doğru ilerlerken. Tam kapıyı açıp dışarıya çıkacakken, kapının ardındaki şemsiyeyi gördü. Onun ihtiyacı yoktu. Ama ihtiyacı olan biriyle az önce tanışmıştı.

Apartmanın çıkış kapısına geldiğinde, açtığı demir kapıdan ilk önce ellerini uzattı. Birkaç yağmur damlası eline düştüğünde gülümsedi. Ellerini geri çekip, başını uzattı bu kez korkak bir kedi gibi. Karşı binalardan birinin kenarına sığınmış bekliyordu Yağmur Adam.

Elindeki şemsiyeyi açmadan attı kendini dışarıya. İlk yağmur damlalarını saçlarında hissettiğinde ağır adımlarla ilerliyordu sokakta. Adamla aralarında az bir mesafe kaldığında, kendini fark ettirebilmek için öksürdü. Ama öksürüğü aniden ortaya çıkan yıldırım sesinde kayboldu. Sanki dev bir flaş patlamış, aydınlatmıştı sokağı. O kısacık anda, adamın yüzündeki endişeyi gördü genç kız. Biraz daha ilerledi, durdu önünde.

Karşısında, üzerinde incecik bir tişört olan kızı gördüğünde adamın yüzü asıldı.

“Param yok,” dedi tükürürmüş gibi.

Kızın gideceğini düşünerek, cebinden çıkardığı telefona odaklandı. Oysa oradaydı Hiç Kimse. Kiremitlerin arasından süzülerek sokağına damlayan Yağmur Adam’a yardım etmek için oradaydı. Eski tişörtü müydü onu muhtaç gösteren? Yoksa kör müydü adam?

Genç kız birkaç saniye daha bekledi. Bu sırada yağmur iyice şiddetlenmişti. Yere çarpan

yağmur damlaları, indikleri dünyayı beğenmeyerek çaresizce yükselmeye çalışıyorlardı göğe. Adamın tepkisine karşı bir şey söyleyemeyen Hiç Kimse kalakaldı yağmurun altında.

“Kızım, ne duruyorsun? Param yok dedim ya!”

Cevap vermedi. Bunun yerine, elinde tuttuğu şemsiyeyi uzattı Yağmur Adam’a.

Ona uzatılan şemsiyeyi gören adam, şaşırarak baktı kızın yüzüne.

“Al, senin olsun.”

Yağmur Adam ayaklandı.

Bu kez şaşıрма sırası genç kızdaydı. Uzak-tan görüldüğü kadar kısa değildi adam. Heybetli bir bedeni vardı. Belki düşündüğü kadar korkak da değildi.

Yağmur Adam uzanıp şemsiyeyi aldı.

“Sen ne yapacaksın?” diye sordu şemsiyeyi açarken.

“Yürüyeceğim.”

Adamın cevap vermesini beklemeden arkasını dönüp birkaç adım attı. Kirli sakallarını şaşkınlıkla karıştıran Yağmur Adam’ı ardında bırakıp yürümeye devam etti. Çok geçmeden “Hey!” diye seslenildiğini duydu. Durup

arkasına baktığında onu gördü. Yağmur Adam koşuyordu.

Genç kıza yetişip önünde durdu.

“Ne tarafa gidiyorsun?”

“İstiklal Caddesi’ne çıkacağım,” dedi Hiç Kimse yüzüne bakmadan.

“Tamam. Gideceğim yer yolunun üzeri zaten. Borçlu kalmak istemem kimseye. Beni bırakır, alırsın şemsiyeni.”

Genç kıza doğru bir adım atıp, onu da aldı şemsiyenin altına.

Oysa ıslanmak istiyordu **Hiç Kimse**. Islanmalı, üşümeliydi. Ancak o **zaman yaşıyorum** diyebiliyordu. Sanki şemsiye ona zarar verecekmiş gibi korkarak çıktı altından. Sanki ölüm onu o an orada bulacakmış gibi korktu.

“Senin olsun dedim ya!”

“Kızım, ıslanacaksın.”

“Neden ıslanmaktan bu kadar korkuyorsun?”

Genç kızın bu sorusu karşısında cevap veremedi Yağmur Adam. Tam o esnada telefonu çalınca telaşla açtı. O, şemsiyenin altında korunurken, ıslanıyordu genç kız doyasıya.

“Evet, efendim. Yoldayım. Tamam, diğer ofise geleyim. On beş dakikaya oradayım.”

Yağmur Adam bir elindeki şemsiyeye baktı, bir de gözlerini kapatmış ıslanmaktan keyif alan kıza. Artık yolu ondan ayırdı. Başka bir yöne gitmesi gerekiyordu. Ya şemsiyeyi alıp gidecek, ya da ıslanmayı göze alacaktı.

“Ben...” dedi genç kızın koluna dokunarak. “Diğer tarafa gideceğim.”

Hiç Kimse gözlerini açıp ona baktı. Sonra ellerini yanlara doğru kaldırıp yürümeye başladı. Yağmur Adam’dan biraz uzaklaşınca, tekrar ellerini kaldırıp kendi etrafında dönerek ona bağırdı.

“Yağmur Adam! Borçlandın!”

Birkaç saniye genç kızın ne söylediğini anlamaya çalışan adam, onun yağmurun altında dans edermiş gibi hareket edişini izledi şaşkınca. Gülümsedi o köşeden dönüp kaybolurken. Elleriyle sakallarını karıştırdı, saatine baktı. Öyle ya da böyle dâhil olacaktı Hiç Kimse’nin hikâyesine. Kiremitlerin arasından süzülecek, alnına damlayacaktı belki de...

Belki de gökyüzünde bulacaktı Hiç Kimse’yi.

Belki... Belki de...

*

Bir sokaktaydı. En büyük günahların işlendiği, cehenneme açılan kapıların en ucundaki

sokakta... Bir ayyaş vardı. Elinde yeşil bir şarap şişesi, oturuyordu apartmanın merdivenlerinde. Sonra bir çocuk vardı sokakta. Yırtık pantolonu, elinde ıslanmasından korktuğu mendilleri... Bir de kadın vardı. Kısacık eteği, abartılı ruju... Sokağın başında ise, Hiç Kimse...

Yürüdü günah dolu sokakta. Ayyaşın önünden geçerken ona baktı. Geçmişine gitti, kayboldu. Biraz dinlenmek için, apartmanlardan birinin kuru merdivenlerine oturdu.

Yağmur yağıyordu. Hiç durmayacakmış gibi, delicesine. Minik, şeffaf damlalar uğuldayarak iniyordu yere. Kırmızı kiremitli çatılara, ruhu kirlenenlerin üzerine... Şeytanlar, korkaklar, melekler sinmişti çatı aralarına. Ayyaş, şeytan; korkak, mini etekli kadın; melek ise mendil satan küçük çocuktu. Hepsi bekliyordu yağmurun dinmesini.

Kadın bir sigara çıkarıp ayyaşa yaklaştı. Ateş istedi. Karşılığında okkalı bir tokat yedi. Küfrederek uzaklaştı ayyaştan. Yakamadığı sigarasını ıslak yere attı, burnundan akan kanı parmağına sildi. Etrafına bakarken, mendil satan çocuğa kaydı gözleri. Elindeki ince çantasını, peruk olduğu belli olan saçlarına siper etmeye çalışarak çocuğa doğru ilerlemeye başladı. Yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde,

adeta bir ip cambazı kadar yetenekliydi kısa etekli kadın. Çocuğun yanına gittiğinde, yeniden küfretti, mendil istedi.

Minik eller, kadının yüzüne bakarak peçeteyi uzattı. Paketinden hızlıca çıkan beyaz peçete, ilk burnuna dokundu kadının sonra parmaklarına. Elinde tuttuğu çantadan, bir yirmilik çıkarıp çocuğa uzattığında, çocuğun gözleri büyüdü. Üstünü istemedi kadın. Çocuğun neşesi artarken, yağmur korkusu kaybolmuştu. Koşup neşeyle uzaklaştı cehennem sokağından. Ayaklarını vura vura yağmura...

Kötülükten iyiliğe giden yola şahit oluyordu Hiç Kimse, terk edilmiş bir ara sokakta. Birinin acısı, diğerinin mutluluğuydu. Birinin günahı, başkasının ekmeğiydi.

O sırada fiyakalı bir araba girdi sokağa. Kadının elini kaldırıp koştu. Arabanın farlarında yağmuru izledi genç kız kadın binene kadar.

Sokağa ilk geldiklerinde, kimileri art niyet-siz, tüm masumluğuyla solurken kirlenmişliği, kimileri de bu düzensiz nefesleri alıp yerleştiriyordu ciğerlerinin en şişmiş köşesine.

Ayyaşı cehennem sokağında bırakıp ayrıldı Hiç Kimse. Yağmur yağmasına rağmen tıklım tıklım olan caddeye attı kendini.

Kestane kokuları, tramvayın sesi, sokak müzisyenleri, insanlar... Tüm bu karışıklığın içinde bir düzen vardı. Herkesin bir görevi vardı. Acı da gerçektir, korku da.

Gözler kapatılıp açılınca geçecek sanıldı ama olmadı. İnsanlar hissetmeye devam etti acıyı da, korkuyu da...

Bazen çarpa çarpa, bazen kaç kaç yürüdü insanların arasında Hiç Kimse. Korkuyu, şehveti, aşkı, sevinci çekti içine. Niyeti vakit geçirmekti ama çoktan başlamıştı gece hayatı İstanbul'un. Çoktan kurtlar ulumaya başlamış, kunduzlar yollara düşmüştü. Çoktan biri bir başkasının avı olmuş, can çekişiyordu.

Ara sokaklardan birine dalıp, hızlı adımlarla Çağrı'nın çalıştığı bara doğru yürüdü. Tarihî denilebilecek binalardan birinin en alt katındaki barın önüne geldiğinde, içerisinin kalabalık olması onu şaşırtmadı. Kapıdan içeriye, insanların yüzüne bakmadan girdi. Bar tezgâhının önünde durup, sandalyelerden birine oturdu. Gözleri Çağrı'yı taradı birkaç saniye.

Duman altı, az ışıklandırma sistemine sahip mekânda birini görmek zordu. Oturduğu sandalyeden kalkıp, mekânın bodrum katındaki lavaboya yöneldi. Merdivenlerden inerken, lavaboların parlak floresan ışığının bodrumu

neredeyse tamamen aydınlattığını fark etti. Işık, her zaman bir şeyleri gözler önüne sererdi. Bayanlar tuvaletinin önünde, köşeye sıkıştırdığı bir kızı öpen Çağrı'yı serdiği gibi.

Bir şey söylemeden yanlarından geçip, tepkisiz bir şekilde lavaboya girdi. İşini halledip çıktığında, Çağrı ve yeni arkadaşının mola vermeden devam ettiklerini gördü. Arkadaşının omzuna dokunup, "Ben yukarıdayım, haberin olsun," dedi ve üst kata çıktı.

Yabancı olmadığı sesi kulaklarında duyan genç adam, öptüğü kızın dudaklarından ayrılıp merdivenlerden çıkan Hiç Kimse'ye baktı.

"Siktir!"

Duvarın kenarına sıkıştırdığı kızın kulağına bir şeyler fısıldadı Çağrı. Genç adamın söylediklerini duyan kız, alt dudağını ısırarak gülümsedi ve başıyla onu onayladı. Kız lavaboya girerken, Çağrı da yukarıya çıktı. Hiç Kimse'nin yanından geçip, bar tezgâhının arkasına yöneldi. Hızlıca şişelerden birini alıp, bir bardak içki doldurdu genç kıza.

"Hoş geldin," dedi bardağı onun önüne koyarken.

Hiç Kimse cevap vermedi. İçmeyeceği içki bardağını önüne çekip Çağrı'ya baktı.

“Ne bakıyorsun kötü kötü, kızım.”

“Çalışma sisteminiz güzelmiş.”

Çağrı öne doğru eğilip yüzünü ona yaklaştırdı.

“Kalacak yer ayarlıyordum bize.”

Genç kız gülümsedi. Cevap vermeden, önündeki bardakla oynamaya başladı. Bu sırada, gelen siparişleri hazırlayan arkadaşını izliyordu. Elindeki tepsiye doldurduğu bardaklarla bar tezgâhının ardından çıkan arkadaşının yanından geçerken, kolundan tutup onu durdurdu. Sandalyesinden kalkıp parmaklarının ucunda yükseldi. Kulağına yaklaşıp fısıldarken, mendil satan çocuğu düşünüyordu.

“Yağmur yağıyor,” dedi.

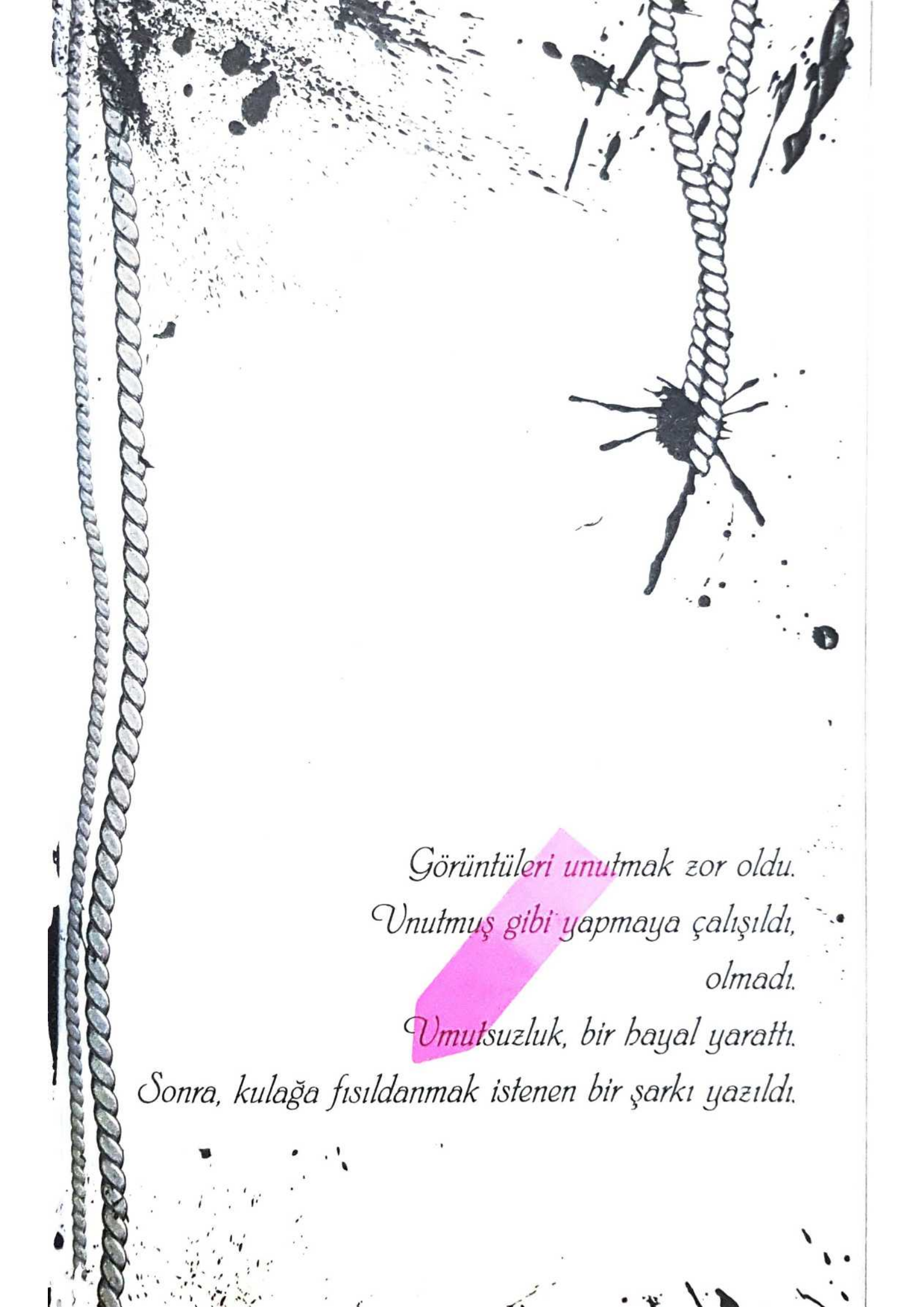
Çağrı başını geri çekip yüzüne baktı. Gülümsedi. Yanından ayrılmadan önce, hafifçe eğilip yanağına bir öpücük kondurdu.

“Yağmur der durursun, bulutsun sen,” dedi ve kalabalığın arasında kayboldu.

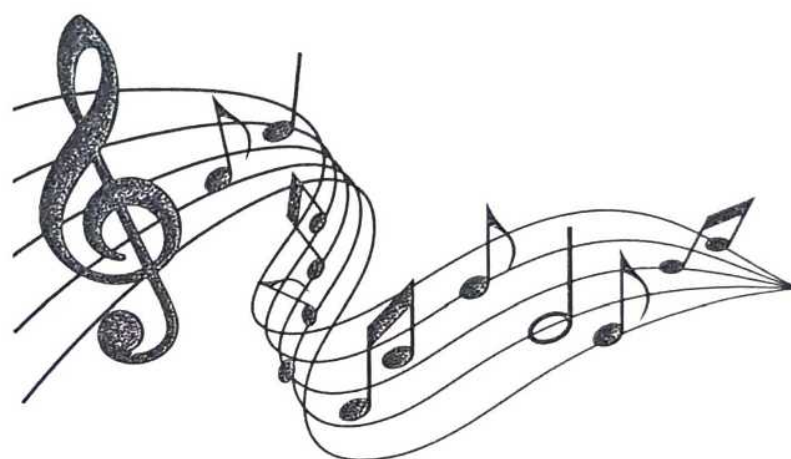
çizim:

Hatice CR

Görüntüleri unutmak zor oldu.
Unutmuş gibi yapmaya çalışıldı,
olmadı.

Umutsuzluk, bir hayal yarattı.
Sonra, kulağa fısıldanmak istenen bir şarkı yazıldı.

Elliott Smith - Between The Bars

Yol 6 : Deli Notları /2

Saniyeler dakikaları kovaladı, dakikalar saatlere çelme atıp yere düşürdü.

Zaman, bir kuşun kanadının altına saklanıp uçtu gökyüzüne.

Kül rengi bir kuş yükseldi göğe.

Yağmur düştü kanadına kuşun.

Kuş, yaralandı.

Yere düştü.

Zaman, kaçtı kuşun kanatları altından.

Zaman, özgür kaldı.

Yine saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüştü.

Yeni bir döngü başladı.

Kısır bir döngü...

Gözyaşı ile başlayıp, nefesin kesilmesi ile biten bir döngü.

“Ne yapıyorsun?”

Genç kız, buruşmuş bir bar peçetesine yazdığı yazıyı hızlıca kendine doğru çekip sakladı.

“Hiç.”

“Bu akşam garipsin.”

“Alışık değilim yalnızca.”

Çağrı, arkasında durduğu bar masasına dirseklerini yaslayıp, gözlerini onunkilere odakladı.

“On dakika ver bana. Gideriz sonra.”

Sonsuz açlıkla dolu bir canavarın ağzındaki insanlar gibiydi içeridekiler. İçiyorlar, tüketiyorlar, alkol etkisini gösterdikçe edepsizleşiyorlardı.

Çağrı arkasını dönüp müşterilerle ilgilenmeye başladığında, buruşturduğu peçeteyi açıp yeniden yazmaya başladı genç kız.

Bir bekleyişten öteye geçmedi dakikaları. Çevresindekilerin arasında sıradan gözüküyor olabilirdi. Ama o, kolayca tanırdı onları. Korktuğu yüzlerine baksa, tahmin edebilirdi isteklerini. Arzular yüze yansıdığına, bir başka bakardı gözler.

Bazen siyah olarak görürdü, bazen gri... Ona göre, tek bir rengi yoktu insanların. Ya da o öyle düşünmek istiyordu. Hayatının önüne indirdiği perdeyi aralasa, karanlık bir dünya görmekten korkardı hep. Oysa insanlar geçip gidiyorlardı yalnızca. Bazen omzuna çarpanlar olurdu, bazen ise o geçip gidenler hayat olur, nefes olur, aşk olurlardı. Eh, aşk gelince acı da gelirdi peşi sıra. Dert gelir, tasa gelirdi.

Dilin ucuna düğümlenmiş, yıllardır üzerine tuz dökülüp çeşitli yaptırımlarla ortaya çıkması engellenen tüm kelimeler, o an peyda olmak, uçmak isterdi küf tutmuş ağızlardan. Bir kelama muhtaç diğerlerine, yetenekli bir solistin kelimeleri gibi gelirdi nağmeler.

Kafasını yeniden peçeteden kaldırıp içeriye göz gezdirdi. O an, boğulduğunu hissetti Hiç Kimse. Sanki yüzlerce gemici düğümü vardı boğazında. Düğümlerin ucu bira şişelerine, bardaklarına bağlıydı sanki. Ağza götürülen her yudumda ipler biraz daha sıkılıyor, nefes almasına izin vermiyordu. Derin bir nefes alıp, koşarak dışarıya çıktı. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Yan yana dizilmiş büyüklü küçüklü yapıların ardındaydı gökyüzü. Derin bir nefes daha aldı. Tanıdık asfalt kokusu doldu burnuna. Her şeyi zehirdi şehrin.

Islak kaldırıma oturdu. Taşların arasındaki her bir çizgiden yola çıkarak, yeni yollar inşa etti kendine kurtulmak için bu histen. Sanki boğazında gerçekten ipler varmış gibi, heyecanla boynuna gitti eli. Çağrı'nın elini omzunda hissettiği an, korkuyla sıçradı oturduğu kaldırımdan.

“Korkuttun, aptal!”

Çağrı umursamadı. Deri ceketinin yakalarını dikleştirirken, diğer eliyle de dudaklarına yerleştirdiği sigarayı yaktı. Sigaranın ucu alev alınca, elini onun omzuna atıp, “Gidelim,” dedi.

Onlar birbirlerinin sevgilisi de olmuşlardı, abisi, ablası da. Onlar anne babaları olmuşlardı birbirlerinin. Ama en çok *hiç kimse* olmuşlardı. Onlardan bir sürü vardı. İnsanların, sokakta yürürken görmedikleri idi onlar. Gördüklerinde de, hallerine şükretmeleri için birer sebeptiler.

“Aç mısın?” dedi Çağrı yüzünü onunkine yaklaştırarak.

Bir şey istemediğini ifade etmek için başını salladı genç kız.

Aldığı cevaptan tatmin olmayan Çağrı, elini onun omzundan ayırıp, sokağın köşesindeki seyyar pilavcıya gitti. Elinde iki tabak pilav

ve ayran ile geri döndüğünde, kız hâlâ bıraktığı yerdeydi.

“Al,” diyerek eline tutuşturdu pilavı.

Ellerinde plastik tabaklarla Taksim Meydanı'na çıktılar. Kalabalığın arasında adeta dans ediyordu genç kız bardaktaki ayranı dökmemek için.

Onun bu hali Çağrı'yı gülümsetti. Kızın açtığı yoldan yürüyerek onu takip ediyordu. Sonunda heykele vardıklarında, uygun bir nokta bulup oturdular.

Genç adam elindeki bardağı ve tabağı yere koyduktan sonra aşağıya, caddedeki insanlara baktı.

“Bize kalacak yer ayarlıyorum derken, yalan söylemiyordum. Gördüğün kız oldukça zengin. Birkaç gecedir gelip takılıyor. Bir iki öpücükten sonra deli bahşiş bırakıyor. Sadece bana değil, herkese. Baba parası yiyen, alışveriş merkezi güzellerinden işte. Gidip takılır, yer içeriz. Sana da tatil gibi gelir.” Çağrı, genç kızın yüzüne bakmadı. Tembel bir şekilde dirseklerini dizlerine yaslayarak devam etti. “Bazen düşünüyorum... Çekip gidesim **geliyor**. Ama nereye gideceğim amına koyayım? **Başka** şehre gidip sıfırlasam her **şeyi, neyi** sıfırlayacağım? Bazı geceler güzel... **Birkaç** bardak sonrası siliniyor

her şey barda. Sana da oluyor mu? Kayboluyor gibi hissediyor musun bazen? Hey! Dinliyor musun beni?"

Çağrı yüzünü ona çevirdiğinde, genç kızın hararetli bir şekilde tabağındaki son pirinç tanelerini yediğini gördü. Gülümseyerek ona bakarken, yarım bardak ayranı tek seferde içişini izledi. Bardağı ağzından çektiğinde dudağının kenarında kalan ayran lekesi, Çağrı'nın kahkaha atmasını sağladı.

"Ne var?"

"Aç olmadı mı söylemiştin?"

Genç kız, kısa saçını kulağının arkasına atmaya çalışarak ona baktı.

"Aç mısın dedin. Pilav, ayran istiyor musun demedin ki."

Genç kız dudaklarını silerken, Çağrı'nın önündeki ayran ve pilava kaydı gözleri. "Sen ne diyordun?"

"Boş ver," diye yanıtladı Çağrı. Kendi tabağını eline alıp, kaşığıyla pilav ile doldurdu. Tam ağzına götüreceği sırada, genç kızın ona baktığını gördü.

"Hayır," dedi ne istediğini bilerek. "Bu benim!"

Ama kız vazgeçmedi. Atik bir hareketle öne doğru eğilip, havada kalmış kaşığı ağzı ile yakaladı. Dökülen pilav tanelerini umursamadan, Çağrı'nın elindeki plastik tabağı almaya çalıştı. Tabağı ondan kaçırmak isteyen genç adam, kendini geriye iterek bu saldırıdan korundu. Bu hareketi yaparken gülümsüyordu. Gülümsemekten ziyade, sessiz kahkaha atıyordu kendi içinde. Ama attığı kahkahalar ceketinin cebinden düşen küçük bir not defteri ile boğazında yumru olarak kaldı. Geçen birkaç saniyede her ikisinin de gözleri deftere kilitlendi. Genç kızın yüzünde sinsi bir ifade belirdi. O an itibariyle Çağrı pilavından çoktan vazgeçmişti. Plastik tabak yere düştüğünde, pilav taneleri taş zemine dağıldı. Ama kız ondan daha hızlıydı. Defteri çabucak alıp ellerinin arasında sıktı. Çağrı'nın elinde ne pilav kalmıştı, ne de defter.

"Ver şunu!" diyerek ona doğru bir hamle yaptı.

"Bu ne be? Bir şeyler mi yazıyor beyimiz?"

"Kızım, boş... Yapma. Ver şunu."

Genç kız elindeki defterin ilk sayfasını açıp en üstte yazan kelimeyi okudu.

Sıfırdan...

"Ooo..."

"Verir misin?"

Artık çok geçti. Çünkü Hiç Kimse, gördüklerini okumaya çoktan başlamıştı.

Çağrı, sinirli bir tavırla cebinden bir sigara çıkarıp yaktı.

Genç kız ona gülerek boğazını temizledi ve okumaya devam etti.

Karışıyorum insanların arasına.

Elimde emektar bir çanta var.

Bir çantaya bakıyorum.

Bir ellerime.

Bakıyorum, görmüyorum.

Kulaklarım var, duymuyorum.

Bir omuza çarpıyorum.

Dönüp bakmıyorum omzun sahibine.

Umurumda değil.

Gözlerim hâlâ kaldırımda.

Taşlar götürüyor beni gideceğim yere.

Yoruluyorum.

Bir sokaktan diğerine giriyorum.

Yine yoruldum.

Denizin kenarındayım şimdi.

Biri var.

*Yakmış sigarasını, umut bağlamış oltası-
nın ucuna.*

Savurdu oltasını geceye.

İçimdekiler konuşmaya başladı yine.

Bekledim.

Birinin oltası boş geldi.

Ayrıldım oradan.

*Gece yarısını üç gece, bir kahveci buldum
kendime.*

*Oturdum tahta tabureye, bir kahve söyle-
dim. Öyle pahalı değil.*

Kahve acı.

Hayat gibi.

*Genç kızın gülümseyen yüz ifadesi yavaş
yavaş kayboluyordu okudukça.*

Siktir ulan dedim hayata.

*Bir yudum aldım, geri koydum fincanı
tabağa.*

Deniz oldu bardağın içindeki sıvı.

Biraz yüzdüm.

Boğulmadım.

Dayanamadım, kalktım.

KİMLİĞİ KIRLETİLMİŞLER MABEDİ

Kahveyi de yarım bıraktım çok şey gibi.

*O çok şeyler, yağmur oldu aktı yürüdü-
ğüm caddeye.*

Kaçamadım, ıslandım.

Yürüyorum.

Hayır hayır.

Koşuyorum.

*Kayboluyorum yine hangi kaldırımlarında
sigara izmariti olduğunu bildiğim şehirde.*

Of İstanbul.

Başka sayfasına bakma ihtiyacı duymadı defterin. Bir şey yapmadan kapadı. Bakışla-
rını Çağrı'ya çevirdiğinde, utandığını fark etti.
Ama ona göre, bir erkeğin bu tarz şeyler yap-
ması normal bir şeydi. Sessiz bir özür dilerim
gönderdikten sonra yanına oturup, defteri düş-
tüğü cebe iliştirdi.

“Kaybolmuş mu hissediyorsun?” diye sordu
yere yayılan pilav tanelerine bakarak.

“En son, gözlerim kapanırken biramdan bir
yudum daha almaya çalıştığımda hissedildi. O
sıralar beraberliğin ardından kaybedilmiş yan-
lar aranıyordu etrafta.”

Çözümü olmayan bir sorun üzerine sohbete
başlayacaklardı ki, küçük yaşlarda bir çocuk

yaklaştı yanlarına. Elinde tuttuğu tahta düzenekte iki tane termos, çeşit çeşit çay ve kahveler vardı.

“Ağabey, çay ister misiniz?” diye sordu çocuk. Doğru aksanı vardı çocuğun.

“Ver abim. Biri demli olsun,” diye yanıtladı Çağrı. “Şeker istemem.”

Çocuğun üzerinde ince bir kazak vardı yalnızca. Eski kot pantolonunun altına giydiği terliklerinden gözüken ayakları kirliydi. Genç kız bu detayları incelerken, Çağrı cebinden çıkardığı parayı çocuğa uzatıp “Üstü kalsın,” dedi.

“Olmaz, ağabey. İstemem.”

“Bir tur at gel, iki çay daha bırak.”

“O zaman da para kalır.”

Çağrı, minik parmaklarıyla hesap yapmaya çalışan çocuğa gülümsedi.

“Oğlum, sorgulama. Beni her gördüğünde demli bir çay bırak o zaman.”

“O zaman olur, ağabey. Ablam, sen şeker ister misin?”

Genç kız konuşmadan başını salladı.

Çocuk hızlı bir şekilde çaylarını verdi. Çağrı'ya yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra da yanlarından uzaklaştı.

“Ne dedi?” diye sordu genç kız merakla.

“Ablam *da güzelmiş* ama kız dediğinin saçı uzun olur, *ağabey*. *Baktın mı için gider*. Anamın saçları *beline kadar*. Banyo yapınca babam tarar saçlarını. *Söyle, ablam da uzatsın, ağabey.*”

Hiç Kimse’nin yüzüne samimi bir gülümseme yayıldı o an. Gece boyu oturacakları yer olacaktı heykelin altı. Uzun süre sonra ilk kez soyunacaktı kelimeler.

Geçmişe dayalı konuşuldu en başta. Olmayan aileler dile döküldü. Kaldıkları yurtlardan, sahip olunan farklı koruma ailelerinden. Çağrı, reşit olduğunda yetiştirme yurdundan ayrılmak zorunda kalmıştı. Her erkek çocuk, yaşı geldiğinde çıkarılırdı yurttan. Çünkü devlete göre, artık o bir bireydi. Kendi başının çaresine bakabilmesi gerekirdi. Halbuki o yalnızca bir çocuktü. Korumaya ihtiyaç duyan, öğretilmesi, yol gösterilmesi gerekendi. Kimse futbol oynamayı öğretmedi ona. Yurt müdürleri vardı. Baba oydu. Ama yurt müdürünün kemeri vardı. Hep düşünürdü o yaşlarda, her baba döver miydi oğlunu diye. Her baba, uyumuyor diye döver miydi evladını? Çıkar mıydı kemerler belden her zaman? Çağrı’nın sırtında bir daha hiç geçmeyecek izler kaldığında, baba kavramı da ölmüştü onun için.

Her Şeye rağmen, arkadaşları gibi ne madde bağımlısı olmuştu, ne de suçlu. Hiç Kimse olmasa olurdu belki de.

Konu bu noktaya geldiğinde, her ikisinin de gözleri uzaklara daldı. Sessizliği bölen, ęay getiren ęocuk oldu.

"Ağabey, doldurayım mı?"

"Kahve ver. Acı olsun."

"Üç lira kalır o zaman alacağın, ağabey. Ben gelirim gene."

Ęaęrı, cebinden bir beş lira daha ęıkarıp ęocuęa verdi.

"Adın ne senin?"

"Azad, ağabey. Babam koymuş."

Genę kız dayanamadan sordu.

"Neymiş anlamı?"

"Özgür demekmiş, ablam. Köyde karlar içinde doğmuşum. Ben doğunca, adı Azad olsun demiş babam. Kırkın ęıkınca kağtık köyden der anam hep."

"Alacağım sekiz lira oldu şimdi. Yine uğra, ęocuk."

"Gelirim, ağabey."

Ęocuęun gidişi, her ikisini de derin bir sessizliğe gömdü. O kalabalığın arasında, o

gürültüde acı çeken ruhlar el ele tutuşup perde ördüler etraflarına. Kendi ruhları dans etti o perdenin ardında. Kimselere gözükmeyen, el ele tutuştular. Eller bir olunca, yürekler daha da yaklaştı birbirine. Çağrı omzuna düşen genç kızın başını okşadı sakince.

“İpin üstündeydim hep. Ne yana düşeceğimi kestiremedim. Bir yanım mutlusun diyor ama acı, hüznün dolu diğer yanım öldürüyor onu. İstanbul’un en kalabalık caddesinde attığım adımları sayarken buluyorum kendimi. Düştük ya ipten bir kere... Ben düştükçe, yine gerdiler ipleri. Sanki bu kez yürüyebilecekmişim gibi üstünde!”

Çağrı derin bir nefes verdi. Şehrin kalabalığında duyulması gereken bir mucizeydi nefesi. Ağzının açılışı, nefesin gırtlaktan sürüklenip gidişi acı dolu bir iç çekiş salarken geceye, konuşup anlatma sırası genç kızındı.

“Hiç konuşmadın. Hep bir şeyler anlatmak ister gibi bir halin vardı. Çalan şarkıları da hep sen seçerdin köprü altlarında. Her şeyi şarkılar soktu aklımıza. Ah... Tutulabilecek bir yanları olsaydı da atıverseydin camdan aşağı. Sonra küçücük çocukların yaptığı gibi tükürürseydin üstüne. Yapamadın. Yapamadık. Hapsettin kendini hep karanlık köşelere. Ne

varsa, kin, nefret, acı, hüznün... Hepsini kustun karanlık zemine. Hep, sonunu senin getirebileceğin muhabbetler attın ortaya. Geçmiş açtın devamlı. Hatalarını sorguladın. Sorgularken hep öldürmeye çalıştın. Çocuktun yapamadın. Sonra aniden..."

Genç kız, birden gördüğü karşısında tereddüt edip kesti konuşmasını. İstiklal Caddesi'ne doğru inen kalabalığın arasında tanıdık bir cisim, bir yüzdü gördüğü. O kalabalıkta, bir an için Yağmur Adam'ı ve ona verdiği şemsiyeyi gördüğünü zannetti. Kalabalığın orta yerinde durmuştu sanki birkaç saniyeliğine. Gözlerini odaklamaya çalıştı ve yeniden baktı. Ne Yağmur Adam vardı, ne de şemsiye. Dikkatini toparlayıp konuşmasına döndü. Çağrı çoktan bir sigara daha yakmıştı.

"Sonra aniden '*Gidiyorum ama geleceğim,*' deyip kaçtın karanlıklardan. İki damla yaş oldun, arka arkaya aktın gözlerden. Dudak kenarından çeneye ulaşmadan buhar oldun. Kayboldun. Ama biliyordum ki, yeniden gelecektin. Yeniden gelecek ve sorgulayacaktın hissedilenleri. Sanki hissedeni, hissettiren sen değilmişsin gibi, yine art arda yakacaktın sigaraları ve anlamamı sağlayacaktın bazı şeyleri. Yine anlayacaktın kendini. Peki, nereye kadar

hissedeceksin terk edilmişliği ve yalnızlığı?
Kim bilir...”

Çağrı bitmek üzere olan sigarasını söndürdü.

“Bar kapanıyor, temizlik bana kalıyor geceleri ben yatıyorum içeride diye. O zamanlar tuvalete kaçıyorum bir süre. İçerideki hoparlörlerden ağılanası bir müzik duyuluyor. Çıkıyorum, içeriye bakıyorum. Bar masasının üzerinde bitmeyen, sanki denemek için emilmiş sigaralar duruyor. Duruma göre, çay bardağında Türk usulü shot veya votka oluyor. Loş bir ışık oluyor hep. Lambalar kapanmış, camlar karanlık... Cam, sadece cam oluyor o zaman. Kapanmadığında, sokak lambalarının ışıkları doluyor içeriye. O zamanlarda, bir şeyleri şiirle, sözlere dökme isteği geliyor. Ondan işte bu defter. Çok geliyor haykırma isteği. Boğazım düğüm düğüm oluyor, bağıramıyorum. Yalnızca düşünüyorum. Hayatın ne kadar boş olduğunu, bazı şeylerin ne derece kahrolası olduğunu... Aşk... Özellikle aşk! Nefret, kin, sempati, sevgi...”

Genç kız elini Çağrı'nın bedenine doladı. Cevap vermeden önce, başını yukarıya kaldırarak çenesinin altından onu izledi.

“Rüzgâr, her şeyin sesini kısıp yalnızca yağmur sesini getirdi bu gece camıma. Durulana

kadar damlaların çizdiği çizgileri izledim camın ardından. Aldığım her nefeste biraz daha buğulaştı cam. Biraz daha sakladı dışarısını. Bir *olı* çektim, camın ortasına kadar yükseldi buğu. Ellerimi ayaklarıma dolayıp, çenemi dizlerime yaslayayım diye düşünene kadar buğu istila etmişti camı içeriden. Bir şarkı çalıyordu. Ritme uyarak kaldırdım elimi. İşaret parmağımla küçücük bir dünya çizdim cama. İlk gözü çizerken, dışarısı gözükte biraz. İkinci gözü yaptığım an, bir damla su birikti boşlukta. Gülen bir ağız yaptım alta. Dudakları gülerken, gözleri ağlıyordu. O şarkı bitene kadar, dışarıyı izledim ağlayan adamın gözlerinden. Sanırım kendimiz yapıyoruz bunu. Sanki yalnız hissetmeye, aşağılık biriymiş gibi düşünmeye zorluyoruz kendimizi. Öyleyse bir tercih değil mi bu? Biz tercih ettiğimiz şeyden mi yakınıyoruz? Bilmiyorum, Çağrı..."

Çağrı, "İsmim bir tek senin dudaklarına yakışıyor," deyip alnından öptü genç kızı.

"Babam da anamı böyle öperdi."

Genç kız elini Çağrı'nın bedeninden çekerken, utanarak baktı çaycı Azad'a. "Demli olsun, kardeşim," diyen Çağrı'nın ise yüzü gülüyordu. Çünkü genç kızın bu utanmış hali hoşuna gitmişti.

Onlara hayran hayran bakan Azad, çayı da unutmuştu, kahveyi de.

Çağrı yeniden gülümsedi. "Bu kız senin isminin anlamını sormuştu ya... Sen de ona sorsana."

Çağrı'nın söylediklerini işittiği an yüzü kızardı genç kızın. Çünkü istemiyordu adını. Reddediyordu. Sırf hiç görmediği annesi koydu, kimliği ile birlikte bir kapıya bıraktı diye nefret ediyordu isminden. O kapıya bırakılışından itibaren hiç kimseydi ona göre.

"Adın ne, abla?"

"Boş ver!" diyerek tersledi çocuğu.

Azad ilk önce kızın şaka yaptığını düşünerek gülümsedi. Ama saniyeler sonra yüzündeki gülümseme, kafası karışmış bir ifade ile yer değiştirdi. Sonrasında olacakları ise kimse tahmin edemezdi.

Güçlü bir el, Azad'ın minik bedenini tutup kenara savurdu. Olanların şoku ile şaşkına dönen genç kız, çocuğun yere yuvarlanmasını izledi. Termoslar bir kenara savrulurken, içlerindeki sıvı zeminde büyük, siyah bir leke bıraktı. Kahveler ve poşet çaylar bir kenara savrulurken, bir "Ah!" yükseldi küçük çocuğun

ağzından. Tam o anda başka bir ses daha duyuldu. Sanki bir şey kırılmıştı.

Genç kız başını telaşla yana çevirdiğinde, Çağrı'nın kanayan burnunu gördü. Neler oluyor demeye kalmadan, bir yumruk daha indi arkadaşının yüzüne. Hızla oturduğu yerden fırlayıp, arkadaşına vuran adamı itirmeye çalıştı. Adam kızı tek eliyle başka tarafa iterken, Çağrı bu boşluktan faydalanıp ayağa kalktı. Adamın karşısına dikilip, burnundan akan sıcak kanı başparmağı ile silerek gülümsedi.

"Dün gece ve bu sabah yetmedi mi, arkadaş?" dedi yeniden gülümseyerek. Sanki canı yanmamıştı. Sanki durumdan keyif alıyor gibi bir hali vardı.

Genç kız yerde öylece dururken, Çağrı'nın yüzündeki karanlık ifadeye baktı.

"Nasıl istersen, o şekilde davranacağım o halde," derken, deri ceketinin kollarını kıvırıyordu. "Bundan sonra olacaklar yalnızca senin suçun."

Genç kız o an hatırladı. Bu adam, sabah evine gelen adamdı. Geri geri çekilip ayağa kalktı ve Azad'ın yanına koşup doğrulmasına yardım etti. Meydandaki kalabalık yavaş yavaş etraflarına toplanıyordu. Tekrar Çağrı'ya baktığında, adamla kavgaya tutuştuklarını gördü.

Adam, Çağrı'nın sert yumruğu ile yere serilirken, Çağrı'nın yüzündeki ifade değişti. Çünkü adam yalnız değildi. Arkadaşları onu kaldırırken, "İtler sürü halinde mi dolaşıyor?" diyerek korkmadığını ifade etti Çağrı.

İstiklal Caddesi'nin aşağısından polis sireni yükselirken, küçük Azad bağırdı.

"Ağabey, bıçağı var!"

Azad'ın uyarısı ile yana kayan Çağrı, olası bir yaralanmadan birkaç saniye ile kurtuldu yalnızca.

"Hazal!" diye bağırdı genç kıza doğru.

Uzun süre sonra ilk kez duyuyordu kulakları ismini. Uzun süre sonra ilk kez ona bu şekilde sesleniyordu. İlk başta anlamadı. Ama hızlı hareket edilmesi gerekiyordu.

Çağrı yeniden bağırdı.

"Benim mekâna git!"

Çağrı Gezi Parkı'na doğru koşmaya başladığında, peşinden gitmekte kararsız kaldı. Fakat adamların da Çağrı'nın peşinden koştuklarını görünce, onun dediğini yapıp aksi yöne doğru koşmaya başladı.

İnsanların arasına karıştığında, sakın gözükmeğe çalışarak bir ara sokağa daldı. Göğsünün iniş çıkışları acı verene kadar koştu.

Arada arkasına bakıyor, o adamlardan birinin kendisini takip etmediğinden emin oluyordu. Görünürde kimse yoktu. Ama o, izleniyormuş gibi hissediyordu. Tarlabası'nın ara sokaklarından birine girip kaldırımın kenarına yere çöktü. Başını dizlerinin arasına bırakıp ellerini ayaklarına doladı. Koştuğu için terlemişti. Çiselemeye başlayan yağmur sorun değildi. Saçlarını geriye doğru atıp, gökyüzüne bakarak derin bir nefes verdi. Sonra yeniden aynı pozisyonu aldı.

"İslanacaksın."

Tok sesi duyduğunda, irkilerek yanındakine baktı. Oydu. Yağmur Adam. Elinde onun şemsiyesi ile yanına çökmüş oturuyordu. *Ne oluyor ulan?* diyemeden Yağmur Adam konuştu.

"Heyecanlı bir geceydi, değil mi?"

Genç kız, soran gözlerle ona baktı. "Oradaydın. Gördüm seni kalabalıkta."

"Herkes kendini senin kadar iyi saklayamıyor. Sen iyi yapıyorsun bunu."

"Ne diyorsun sen be?"

Yağmur Adam gülümserken, kravatını biraz gevşetti.

"Tanıyorum seni. Seni öğrendim."

Genç kız bu kez korkmuştu. Ama bunu belli etmeden, alaycı bir şekilde kıvırdı dudaklarını yukarıya.

“Aferin! Kimmişim bakalım ben?”

“Hazal’sın sen.”

İsmi duydğu an kaçmaya çalıştı ama Yağmur Adam sert bir şekilde kolundan çekerek onu yerine oturttu. Siyah takım elbisesinin ceketini kenara kaydırarak silahını gösterdi. Korku artık Hazal’ın yüzündeydi.

“Yağmurlu bir gecede parmaklarımın arasına düşen kurumuş bir çınar yaprağısın sen. Ve çok yeteneklisin.”

“Ne istiyorsun?”

Yağmur Adam oturduğu yerden kalkıp ona elini uzatırken, diğer eliyle de şemsiyeyi tutmaya devam etti.

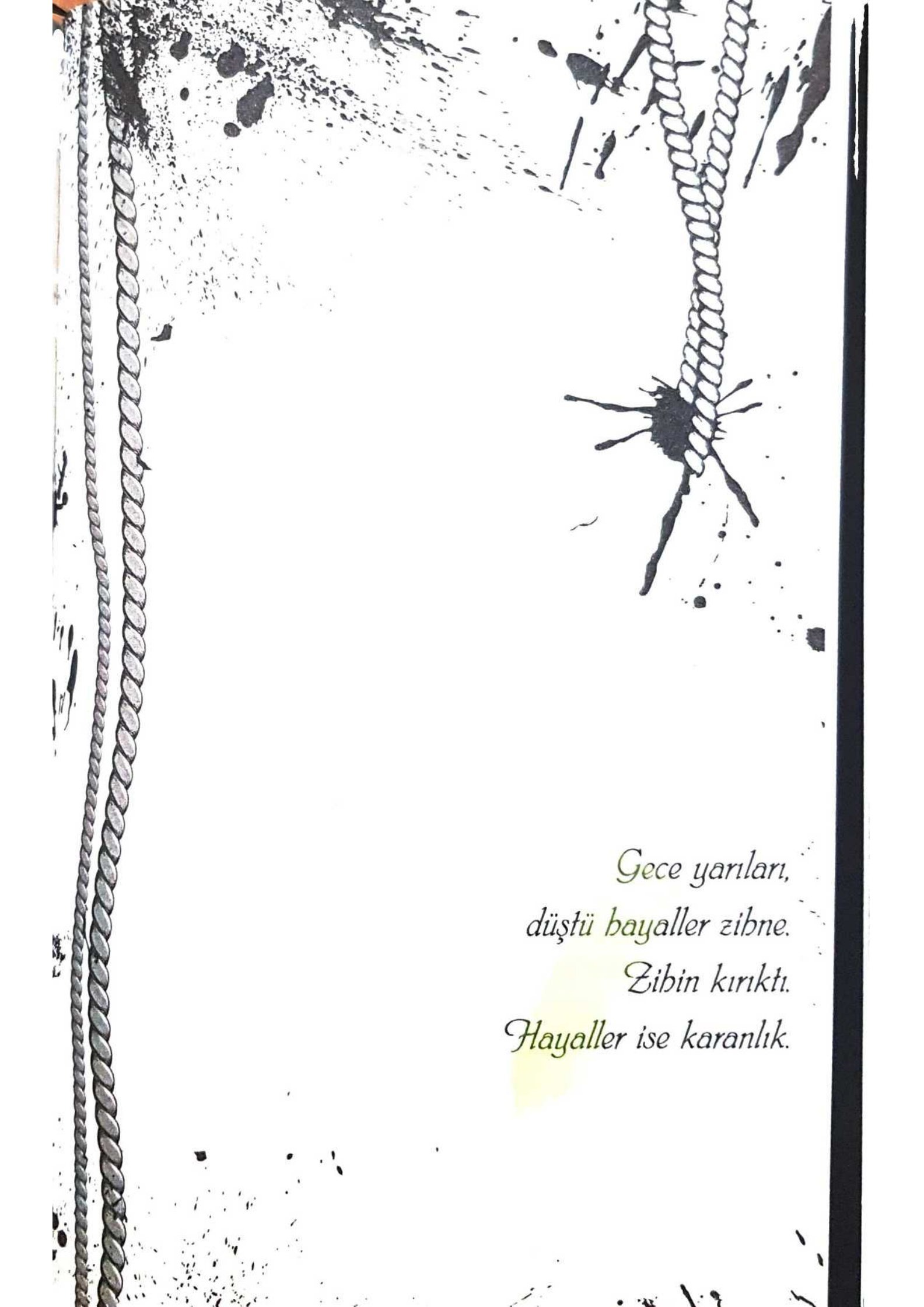
“Konuşacak iyi bir yer bulduğumuzda anlayacaksın.”

Hazal, önce ona uzanan ele baktı. Bakışları yukarıya çıktığında, ona bakan gözleri gördü. O an, denileni yapması gerektiğini anladı. Yapmasa bile, o gözler yaptıracak kadar emin bakıyordu. Uzatılan eli tutup ayağa kalktığında, Yağmur Adam gülümsedi.

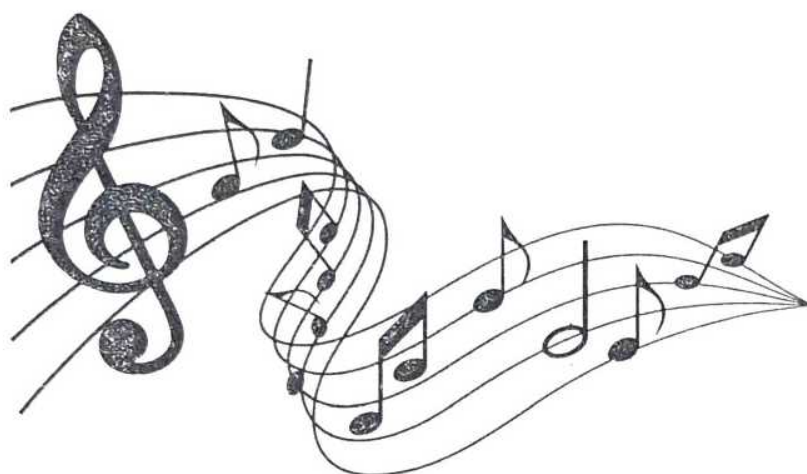
“Harika. Bana gidiyoruz o halde.”

çizim:
Selinay Uysal

*Gece yarıları,
düştü bayaller zihne.
Zihin kırıldı.
Hayaller ise karanlık.*

Billie Eilish - Ocean Eyes

Yol 7 : Uzun Süreli Kesinti

Evrin'in gidişi Atakan'ı her ne kadar korkutsa da, o gün bir şekilde dönmüştü evine. Evin yolunu aramaya çalışması bile büyük bir maceraydı onun için. İpin dışına çıkmıştı bir kere. Bir kere bakmıştı özgürlüğün tadına. İpin dışına çıkarsa düşeceğini sanırdı, ama düşmedi. Aksine, odasında yürürmüş gibi yürüdü korkusuzca. Evde veya ipin yakınında olduğundan farklı olarak kulaklarını daha iyi kullanmak zorundaydı yalnızca. Daha iyi odaklanmalıydı. Güneşi hissediyordu. Tenine değişimini hayal edip, içinin kıpırdanmasını sevmişti. Kuş sesleri vardı. Ve çeşit çeşit araç sesleri...

Sesler ona yoldaşlık ederken, bir ağaç altı bulmuştu kendine. Nereye oturduğunu bilmesine de, elleriyle dokunduğu büyük gövdeli ağaç o an güvenli hissettirmişti ona. Sırtını ağaca yaslayıp oturduğunda, içindeki güven yerini endişeye bırakmıştı. Uzun süredir bir şeyler için endişelendiğini hatırlamıyordu. Evrim'in ne yaptığını düşündüğünde, onu çok fazla tanımadığını hatırladı. Kaybolmuş bir ziyaretçi olarak mı kalacaktı, yoksa çarpıp geçen bir yolcu mu? *İsteyerek kaybolacağım!* diye bağırdığını hatırladı sonra. Bu onu gülümsetti. Dudaklarına yayılan sıcacık gülümsemeye, hafif bir sonbahar rüzgârı eşlik etmişti.

Biraz dinlendikten sonra, ayağa kalkıp ilerlemeye çalıştı. Ayakları, bedeninden bir adım önde gidiyordu. Bu şekilde basacağı yerin güvenli olup olmadığını anlamasını sağlıyordu.

Dakikalar sonra, onu dış dünyadan ayıran sınıra ulaşmıştı. İpi ellerinin arasında hissettiğinde bir kararsızlık yaşadı. *Kessem ipi, kaçsam...* diye düşündü. Nereye kadar kaçacaktı? Parmaklarının arasındaki ipi çaresizlikle sıkıldığını fark ettiğinde, gevşetti yumruğunu. İp yeniden kendi formundaydı. Yavaş yavaş, küçük adımlarla ilerlemişti eve. Yeniden hapsolmak için.

Gece Hiç Kimse ile konuşması gerekiyordu. Odasındaki büyük camın önünde, öylece bekledi tüm gece. Bir delilik yapmayacağına emindi artık. Ama insan öyle garip bir varlıktı ki, bir fikrin, bir duygunun etkisine kapılıp, kendini en derin okyanuslarda bile boğabilirdi. O gece, içinde bir his vardı. Sanki her yerden sesler duyuyordu. Ağaçların ardından bile ismini fısıldıyordu birileri. Daha iyi duyabilmek için kulak kesildiğinde, yalnızca sessizlik vardı.

Akşam Güzide Hanım tarafından yemeğe çağırıldığında, katılmayı reddetmişti. Şimdi de acıkmıştı. Oturduğu yerden sakince kalkıp, odasının kapısına doğru ilerledi. Koridora çıktığında, ses tonuna dikkat ederek aşağı kata doğru seslendi. Saat geç olabilir ve bağırışı evdekileri rahatsız edebilirdi.

“Güzide Anne! Saat kaç?”

Sesi, uzun koridora fısıltı olarak yayıldı. Odaklanıp cevap bekledi. Ama evin içinde yankılanan kendi sesinden başka bir şey duymadı. Biraz daha ilerleyerek, aşağıya inen merdivenlerin korkuluklarını buldu. Merdivenlerin olduğu yöne doğru tutunarak ilerlerken, ayağının altında ilk basamağın boşluğunu hissetti. Başta tereddüt etse de, aşağıya inmeye

başladığında bu his çoktan kaybolmuştu. Zemin dümdüz olduğunda artık bildiği bir sahada koşturan futbolcuydu. Topu göremese de, kalenin yerini biliyordu.

Saat epey geç olmalıydı.

Malikânenin içinde olduğu zamanlarda çok fazla dikkat etmesine gerek yoktu. Yıllardır bildiği, öğrenebildiği tek yerdi evin içi ve bahçesi. Duvarlara dokunup yolunu bulduktan sonra, sessiz bir şekilde mutfağın kapısına ulaştı. Birkaç saniye olduğu yerde bekleyip, yeniden sessizliği dinledi. O, kapının önünde öylece dikilirken, annesinin dudakları şehvetle aralanıyordu Murat Abi'sine. Kadın, oğlunun gelişinden bihaberdi.

"Güzide Anne? Sen misin?"

Annesi ve Murat, o an fark etti Atakan'ın orada olduğunu. Adam dizlerine kadar inmiş olan pantolonunu telaşla yukarıya çekerken, annesi çoktan mutfak tezgâhının üzerinden inmiş, zemindeki iç çamaşırını almıştı. Kadın, Murat'a ses çıkarmamasını ifade eden bir el hareketi yaptığında, Murat onu onaylarcasına başını salladı. Sorusuna cevap alamayan Atakan, yeniden fısıldadı karanlığa.

"Güzide Anne?"

Yine cevap gelmedi. Oysa orada birilerinin olduğuna emindi Atakan. Hızlıca alınıp verilen nefes sesleri duymuştu. Saniyeler sonra, *Duyduğum sesler belki de rüzgârdı*, diye düşünüp mutfakta ilerlemeye başladı. Az önce annesinin uzandığı mutfak tezgâhının diğer ucunu tutarak elini karanlıkta savurdu. Buzdolabını arıyordu elleri. Tutunarak, büyük mutfakta yürümeye devam etti. Gittiği yönün buzdolabına çıkacağına emindi. Bu sırada annesi, yaptığından utanmış, gitmek istemişti. Zemine basan çıplak ayakları bir karıncanınki kadar sessizdi. Murat onun gitmemesi için kolundan tutarak geri çekip, ellerini beline doladı. Şehvet, vücudunun her yerindeydi o an. Yakalanmış olmanın heyecanı, Murat'ın durumdan aldığı zevki daha da arttırdı. Bu hisler, kadının belindeki ellerini kalçalarına doğru indirmesini sağladı. Kulağına eğilip "Göremez, devam edelim," diye fısıldarken, Atakan buzdolabını bulmuştu. Murat, kadının cevap vermesine fırsat tanımadan başını onun boynuna gömdü ve dilini uzatıp kulak memesini yaladı.

Kadın bundan suçluluk duygusuyla dolu bir keyif almıştı. Bu keyif, dudaklarından döken sessiz bir inleme bıraktırdı boşluğa. Bu sesi Atakan'ın duymuş olabileceğinden endişelenerek eliyle ağzını kapadı. Murat'ın dili

boynundan göğüslerine doğru inerken onu durdurup "Yapamam," diye fısıldadı.

Ama Murat'ın durmaya niyeti yoktu. Kadını susturup hızlıca döndürdü ve duvara yaslayıp arkasına geçti. Bedenini onun kalçalarına yasladığında, bir eliyle gözlerini kapattı.

"Sen de hiçbir şey görmezsen, sorun kalmayacak."

Murat'ın sesinin tonu bir nefes kadardı. Metrelerce ötede ise Atakan buzdolabının kapağını açmış, yiyebileceği bir şeyler arıyordu. Açılan buzdolabından karanlık mutfığa loş bir ışık yayılıyordu. Ama kötü şeyler hep karanlıkta olurdu.

Adam kendini sert bir şekilde kadına yaslayıp, bir eliyle gözlerini örtmeye devam ederken, diğeriyle de ağzını kapattı. Kadının duyduğu haz, ağzını kapatan parmaklardan birkaçını ısırmasına sebep olurken, Murat bu tatlı acıdan da keyif almıştı. Ve o, bu uygunsuz durumu çok daha ileriye götürmekte kararlıydı. Kadının gözlerindeki elini çekip ince geceliğinin altına soktuktan sonra kalçasını sertçe sıktı.

Telaşla kapadığı fermuarını yeniden heyecanla açıyordu. Kadın bunu fark ettiğinde, onu tutan ellerden kurtulup adama doğru döndü. Kalbi, göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu.

Kendine kızgındı. Ama hissettiği şehvet, heyecan ve daha bir sürü duygunun karışımı hisler, yaptıkları şeye son vermesini engelliyordu. “Dur,” diye fısıldadı. “Yukarıya çık. Az sonra geleceğim.”

Murat denileni yapıp mutfağın kapısına doğru ilerlediğinde, kadın üzerini toparlıyordu. Mutfak ışığını açtıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi etrafına baktı. İçinde bulundukları mutfak ıncıledi. Duymamıştır diye umut ediyordu. Duyamazdı da. Çünkü mutfakları, belki de orta gelirli bir ailenin yaşadığı evin içi kadar büyüktü.

“Atakan!”

Sesi duyan çocuk, içine doğru eğilmiş olduğu buzdolabının önünde doğruldu.

“Anne?”

Kadın, cevap vermeden önce, mutfak kapısının dışında, holün karanlığında bekleyen Murat’a baktı. Murat sırtını holün duvarına yaslamış, kadını tahrik etmeye çalışıyordu. Ona sinirli bir yüz ifadesi ile yeniden gitmesini işaret ederek, Atakan’a döndü.

“Benim. Ne işin var bu saatte mutfakta?”

“Bu akşam yemeğe inmedim ya, anne. Acıktım. Saat geç mi oldu?”

“Saat gecenin ikisi olmuş, oğlum.”

Kadın oğluna doğru ilerleyip, onu mutfağın köşesindeki masaya götürdü.

Atakan, annesinin onu yönlendirmesine ses çıkarmadan, kendisinden istenileni yaptı.

“Uyandırmadım, değil mi? Babam bu saatte uyanınca çok kızar.”

Kadın, Atakan’ı sandalyeye oturtttuktan sonra tekrar buzdolabına gitti. Birkaç meyve aldı ve oğlunun karşısına geçip soymaya başladı.

“Baban bir hafta evde olmayacak. İş için yurt dışında, tatlım.”

Soyduğu elmadan bir dilim kesip Atakan’ın eline bıraktı.

“Geceleri uyuyamıyorum, anne.”

“Benim yapabileceğim bir şey var mı, oğlum?” dedi annesi pişmanlıkla boğularak. Ses tonu, korkmuş küçük bir kız çocuğunun sesi gibi titrekti.

Atakan cevap vermedi. Bir şeyler istiyordu. Yeni bir şeyler. Ama bilmediği koca bir dünya üzerine düşünmek çok zordu. Düşünceleri bile kâğıt kesiği gibiydi karanlıkta. Küçücüklerdi ama acıtıyorlardı. Dirseğini masaya koyup elini yanağına yasladığında, düşünmeye zorladı kendini. Ne yapabilirdi? Ne isteyebilirdi

bir başkasından? Kendi için bir şeylere ihtiyacı vardı onun.

Birden, "Okula gitmek istiyorum," dedi. Gerçekleşmeyecek bir hayalin, unutulmuş sözcükleriydi bunlar. Annesinden cevap bekledi. Şaşkınlığa uğrayan kadın, ne söyleyeceğini bilemedi. Sessizlik artarken, karanlığa çekiliyordu Atakan'ın hayali. Kadın, normal insanların yapabildiği birçok şeyi oğlunun yapamayacağını bilincindeydi.

"Ama oğlum... Bunun çok zor olduğunu biliyorsun."

"Niçin zor? Görmüyorum diye mi? Öğrenmek istiyorum, anne. Başka insanlar duymak istiyorum. O çok para verdiğiniz öğretmenlerin seslerini değil de, başka insanlar... Ve bir kez olsun, başımda biri olmadan yapmak istiyorum bunu."

Kadın cevap vermedi. Bunun yerine kafasına bir sürü düşünce akın etti. Nasıl karışacaktı insanların arasına? Nasıl onlar gibi olacaktı?

"Çok tanıdığınız var. Bir iki haftalığına kabul edilebileceğim bir okul illaki vardır. Ama normal bir okul... Benim gibi görme engellilerin gittiklerinden değil. Oralarda bana öğretecekleri her şeyi biliyorum zaten. Normal bir okul, anne. Anlıyor musun?"

Oğlunun çaresizliğini gören kadın daha da pişman oluyordu.

“Tamam, babanla konuşacağım.”

“Babamla konuşma, anne. O izin vermez.”

Kadın elmanın son dilimini oğlunun eline tutuşturdu.

“Haydi, bu son. Sonra doğru yatağa gidiyorsun.”

“Ama söz verdin, değil mi anne?”

“Evet, söz.”

“Yaşasın!”

Bazıları için küçücük olan bu olay, Atakan için bir mucizeydi. Ve bu mucize, şehvet dolu bir pişmanlıktan doğmuştu.

Kalakaldığı uzun süreli elektrik kesintisinde, ilk kez bir kıvılcıma şahit oluyordu belki de...

Annesinin onu odasına kadar götürmesine izin verdi. Atakan yatağına yatarken, annesi yeniden arzularına doğru yöneltti adımlarını.

Derinlere saklanan arzular baş gösterdiğinde, titrermiş insanın bedeni. İnsanoğluna doğru ve yanlış öğretildiğinde, hangisini seçeceği onun özgürlüğüne bırakılmış. Tıpkı Atakan'ın annesinin, kendine göre doğru olanı seçmesi gibi.

Karanlığa bakılarak kurulan hayaller gün ağarana kadar sürerken, güneş günler boyu yalnızca odasını aydınlattı Atakan'ın. Her gün heyecanı biraz daha arttı. Bu süre boyunca ne Evrim'den haber aldı, ne de Hiç Kimse'den...

Bir gün annesi aniden, gidebileceği bir okul bulduğunu söyledi. O gün boyunca ne mabedine gitti, ne de kötü bir şey düşündü. Tüm gün gülücükler saçtı etrafa.

Okula gideceği gün erkenden kalktı. Neredeyse hiçbir zaman inmediği sabah kahvaltısına büyük bir istekle katıldı. Hissettiği duygular, özgürlüğe atılan yavru bir kuşun ilk kanat çırpışı gibiydi.

Kahvaltı masasında annesine "Sen mi götüreceksin beni okula?" diye sordu.

"Hayır. Murat Abi'n götürecektir. Az sonra, Güzide Hanım'a yardım etmesi için biri gelecek iş görüşmesine. Ben onunla görüşeceğim. Sonra da hemen şirkete gitmem gerek. Murat gün boyu okulun etrafında olacak. Unutma Atakan, bunu geçici bir süreliğine yapıyorsun."

"Tamam, teşekkür ederim."

Kahvaltı ettikten sonra, yola çıkmak için hazırlanmaya başladılar. Atakan'ın, telefonu

ve diğer tüm malzemeleri aldığından emin olduklarında hazırıldılar artık.

Atakan ve Murat evden çıkarken, malikânenin bahçesine bir taksi yanaştı. Taksinin içinden inen kız, evin merdivenlerine doğru yöneldiğinde, arabaya bindirilen Atakan'ı gördü. Birkaç saniye onun bindirilişini izledikten sonra, merdivenlerin başında bekleyen iki kadına baktı.

Kısa saçlarını elleriyle düzeltip onlara doğru ilerlerken seslendi.

“Merhaba. Ben iş görüşmesi için gelmiştim.”

Güzide Hanım kıza kötü bir bakış atarken, Atakan'ın annesi kızı buyur etti.

Atakan yol boyunca Murat'a sorular sordu. Soruları Murat tarafından yanıtlanırken, okulun bahçesine varmışlardı.

Murat ona eşlik etmek istese de, Atakan uygun bir dille tek başına olmak istediğini söyledi. Arabadan indi, katlanabilir bastonunu açıp ilerledi. Birkaç adım sonra durdu.

“Murat Abi... Okul binası ne tarafta?”

Murat başını iki yana salladı.

“Dümdüz ilerle, evlat. Merdivenlere geldiğinde anlayacaksın.”

“Görüşürüz, abi.”

“Görüşürüz, Atakan. Bir şey olursa haber ver hemen.”

Atakan cevap vermeden ilerledi. Bu sırada Murat, çoktan arabanın koltuğunu geriye doğru yatırmış, kendini uykuya hazırlıyordu. Bir iki adım sonra, birkaç çocuk onu durdurdu.

“Bu ne, oğlum?” dedi çocuklardan biri. “Sirke çevirdiler okulu. Sen kimsin, arkadaş?”

Çocuğun göremediğini anlayan Yağız, bir el hareketi yapıp Atakan’ın sendelemesine sebep oldu. Atakan’ın sendeleyişi ile, Yağız’ın yanındaki çocuklar kahkaha atmaya başladılar. Bu an yaşanırken, çok da uzak olmayan bir mesafede, Berçin ve Ege bir bankta oturuyordu. Atakan, etrafındaki çocuklardan müdürle görüşebilmek için yardım istedi. Ama Yağız’ın ona yardım etmeye hiç niyeti yoktu. Atakan bunu anladığında yanlarından geçip gitmek istese de, Yağız’ın elleri ona engel oldu. Sonra bir kızın, “Geri zekâlı! Ne sanıyorsun sen kendini? Aptal! Vazgeç artık şu tavırlarından,” diye bağırdığını duydu. Bu sırada Berçin, çoktan Yağız’ı ittirmiş, Atakan’dan biraz uzaklaştırmıştı.

Aslında o an, Atakan’ın planladığı, hayal ettiği hiçbir şeyin yolunda gitmeyeceği belli olmuştu. Bunu o da anlamış, sessiz bir şekilde

olacakları dinlemeye başlamıştı. Yağız yeniden konuştuğunda, Atakan dudaklarını sıktı.

“Bir tane dört gözümüz vardı, evrimleşip dört teker oldu. Bir de körümüz oldu, tam oldu! Babama söyleyeceğim, okul yönetimi ile görüş-sün. Sanki engelli okulu burası!”

Başka bir ses daha duyuldu o sırada. Atakan bu sesin sahibinin dost canlısı olabileceğini düşündü.

“Formundasın yine, Yağız. Rahat bırak çocuğu,” dedi Ege.

“Bırakmazsam ne olacak, Gözlük? Kalkıp dövecek misin beni?”

Konuşmalar alaycı bir şekilde devam ederken, Atakan’ın tek düşündüğü şey, ne yapması gerektiği idi.

Bir kişi daha gelip, “Yağız, olmayan beyninle seksüel espriler yapmaya mı çalışıyorsun?” dediğinde, olay başka bir boyuta taşındı. Konu artık Atakan değildi.

“Gel,” dedi az önce bağırان kız. “Başka bir tarafa gidelim.”

Genç kız Atakan’ı oradan alıp, az önce oturdukları banka götürdü. Sonra, arkadaşına yardım etmesi gerektiğini söyleyerek ayrıldı yanından.

Birkaç dakika sonra Atakan'ın yanına geldiler. Dost canlısı sesin sahibi ona adını sordu.

"Adım Atakan," dedi.

"Selam, dostum. Ege ben."

"Merhaba," diyerek içtenlikle yanıtladı Atakan.

"Sizi bu duruma düşürdüğüm için özür dilerim. Keşke aileme, sınıfa kadar eşlik etmelerine izin verseydim."

"Aynı hatayı ben de yaptım. Bazen keşke demek istemiyor insan. Ama hayatımız keşkelerle dolu..."

Atakan, hiç tanımadığı iki insanın ona bu şekilde yaklaşmalarını anlamamıştı.

"Aramıza hoş geldin," dedi Berçin.

"Bazen az önceki gibi karakterlere sahip insanları görmediğim için seviniyorum."

Sonra zil çaldı. Bu, Atakan için bir uyarı olacaktı artık. Çalan melodiyi güzel bir şarkı gibi dinledi. Başını yukarıya kaldırıp derin bir nefes aldı. Kötü bir şekilde başlayan okul macerası, iyi bir şekilde devam edecekti.

Edindiği iki arkadaş ile aynı sınıfta olduğunu öğrendiğinde, daha da iyi hissetti. Ama bu, sonrasında olacakların yanında hiçbir şeydi.

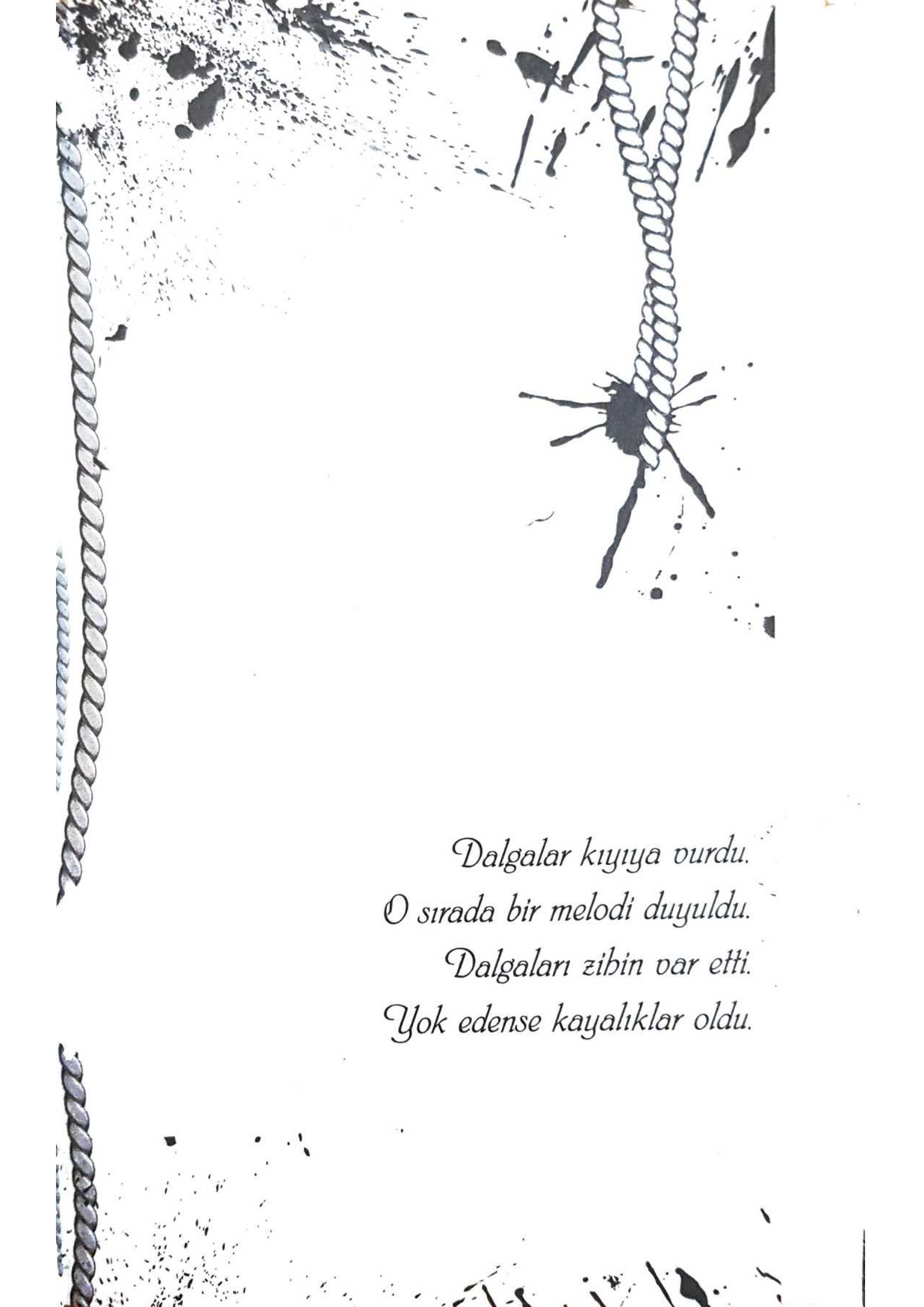
Sınıfa girdiklerinde, genç bir kız nefesini tutmuştu heyecanla. O nefes, Atakan yanına oturana kadar tutuldu. Birbiri ardına gelişen tesadüfler dizisinin en güzel anıydı. Bir filmde çalmaya başlayan müzik, yağmurun başladığı ilk andaki kadar güzeldi.

Atakan, Evrim'in yanına oturduğundan habersiz selam verdi kıza.

Genç kız ne yapacağını bilemedi. Elini onun omzuna koyup fısıldadı.

"Hoş geldin, ziyaretçi."

*Dalgalar kıyıya vurdu.
O sırada bir melodi duyuldu.
Dalgaları zihin var etti.
Yok edense kayalıklar oldu.*

Madonna - Frozen

Yol 8 : Ezilmiş Kelebekler

Bilemedi ki kaçmak bir işe yaramaz. Sonunda nefes alınır, durulur, yakalanılır...

İnsan, kendinden kaçmayı bırakmalı önce. Korkuyorsa sonuna kadar hissetmeli mesela. O korku öyle derinlerine işlemeli ki, her bir hücresi titremeli.

Hazal, çok fazla insan tarafından bilinmeyen kimliğinin hiç beklemediği bir anda açığa çıkmasının şaşkınlığı ile yürüyordu Yağmur Adam'ın yanında. Korku baskın geldiğinde, kurtulmanın yollarını aramaya başlamıştı. İstiklal Caddesi'nin ara sokaklarından ayrılmışlardı. Emir veren Yağmur Adam'dı ve genç kız

başka birinin kontrolü altında olmaktan nefret ederdi.

Telefonunu gizlice cebinden çıkarıp Çağrı'ya ulaşmak istedi.

“Üzgünüm. Bu akşam için başka bir randevun yok. Bana sözün var. Unuttun mu, küçük?”

Adını bilmediği adam telefonunu elinden alıp ceketinin iç cebine sokarken, sert ve bir o kadar da merhamet dolu bir bakışla bakıyordu ona.

“Bu yaptığına adam kaçırma denir.”

Bir adım ötesinde yürüyen Yağmur Adam aniden durup ona döndü. O durunca, genç kızın ayakları da otomatik olarak olduğu yere sabitlenmişti.

“Seni kaçırmıyorum ki. Üstelik arkamdan gelen sensin. Bunun neresi kaçırma? Seni zorluyor muyum, küçük?”

“Beni zorlayan, ceketinin altında sakladığın arkadaşın.”

Adam ceketinin üzerinden, belinde duran silahı kontrol etti. Bunu yaparken yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı.

“Kahve sever misin, Hazal?”

Genç kız cevap vermeden, zorunlu bir şekilde adamın ardından yürümeye devam etti.

"Güzel bir kahveci biliyorum. İstersen gideriz. Şöyle güzel bir kahve eşliğinde sohbet ederiz. Yaptıklarından konuşuruz."

Hazal o an dayanamadı. Yağmur Adam'ı ittirip önüne geçti. Adam o kadar uzundu ki, tam karşısında durduğu halde, baktığı aç göğüs hizasıydı. Yağmur Adam'ın elinden kayan şemsiye, kabuğunun üstüne düşmüş bir kaplumbağa gibi yere savrulurken, Hazal onu omuzlarından ittirip duvara yasladı.

"Bana bak, sıgır! Ne yapacağın önemli değil. Öldürecek misin sanki? Şu an koşsam, kaçsam gitsem..."

Hazal, bakışlarını adamın yüzüne çevirdiğinde, alaycı bir ifadeyle ona baktığını gördü. Yağmur Adam'ın tek kaşı havadaydı.

"Tamam, kaçmasam... Bağırısam *beni öldürecek* diye, ne yapacaksın sanki?"

Nefes nefese konuşan genç kız böyle bir çıkış yapıyor olmanın heyecanını yaşarken, karşısındaki adam pişkin bir şekilde gülümsüyordu.

"Niye gülüyorsun?"

Yağmur Adam ilk önce etrafına baktı. Kızın, omuzlarını tutan ellerini bileklerinden kavrayıp

aşağıya indirdi. Siyah takım elbisesinin yakalarını düzelttikten sonra yerden şemsiyeyi aldı.

“Saat gece yarısını geçti. Allah’ın unuttuğu bir sokaktayız. Şimdi bağırsan, bir iki kişi balkona çıkacak. Muhtemelen bizi sevgili sanacaklar. Tipik bir *sabaha karşı İstanbul kavgası* diye düşünüp, yalnızca izleyecekler.”

Hazal etrafına bakındı. Yağmur Adam’ın dediği gibi, kimse yoktu sokakta. Islak kaldırımında onların dışında miskin bir kedi vardı. Kedi çöp kovalarının içine atlayıp kaybolduğunda yaptığına pişman oldu. Zira karşısındaki adam bu kadar sakin olmasa, istediğini yapabilirdi o an.

“Ne tarafta kahveci?” dedi Yağmur Adam’ı geçip.

“Az ileride.”

“Şemsiyemi geri ver o zaman,” dedi Hazal elini uzatıp. “Biraz da sen ıslan.”

Adam yeniden gülümsedi.

“En başında da istememiştim zaten.”

“Fiyakan çizilecek sandık. Yardım ettik sözde. İyi oynadın, Yağmur Adam.”

“Oysa amatörün teki olduğumu düşünüyordun.”

Genç kız olduğu yerde donup kaldı. Daha bir gece önce bilgisayarına girmeye çalışan kişiydi Yağmur Adam. Yaptığı hamleleri geri püskürtmüş ve onunla alay bile etmişti. Ama o, sandığı kadar amatör değildi.

“O’sun sen,” dedi.

“Kahveni nasıl içersin?”

“O gece dosyayı indirmeme bilerek izin verdin. Ben kodları temizlerken, sunucudan bulabilecektin.”

“Ben sade severim.”

Genç kız, o gece bilgisayarını kapatmak ve IP adresini resetlemek yerine müzik dinlediğini hatırlayıp kendine kızdı. Minicik bir hataydı. Ve o hata, şu an bu durumda olmasına sebep olmuştu.

“Ben farkına varmadan çoktan lokasyon yerleştirdin bilgisayarıma.”

“Hâlâ kahveni nasıl sevdiğini söylemedin.”

“Amatör değilmişsin, Yağmur Adam. Yanıldım.”

Hazal, yürürken yavaş yavaş gevşemeye başlamıştı. Karşısındaki kişinin de kendisi gibi şeyler yapabildiğini bilmek, onu hem tehlikeli biri yapıyor, hem de sakladığı şeyler olduğu anlamına geliyordu. Silah önemli değildi artık.

Bir süre yürüdüler ara sokaklarda. Konuşan olmadı. Sokak lambalarının aydınlattığı ara sokaklarda, yalnızca İstanbul'un sesi duyuluyordu. Biraz araba sesi, biraz nereden geldiği anlaşılmayan insan sesi... Çokça da gürültü.

Genç kız, yanında yürüdüğü adam hakkında çıkarımlar yapmaya çalıştı. Ama yüz ifadesi, gözleri öyle karmaşıktı ki, onu çözmeye çalışmak, onun hakkında çıkarımlar yapmak, koltuğun aralarında bir şey aramak gibiydi. Ne çıkacağı belli değildi. Ama ne olursa olsun, bu gece elleri o koltuğun arasına girecekti.

Belki unutulmuş bir iğne bulacaktı ve o iğne eline batacak, kanatacaktı. Parmaklarından top top kan akacak ve bu, onu olduğundan daha kötü bir duruma sokacaktı.

Ara bir sokaktan köşeyi döndüklerinde, neredeyse kalabalık sayılabilecek bir sokağa girdiler. Sokağın karşısında bir taksi durmuş, eteğini düzeltmeye çalışan hayat kadınına sarkıntılık ediyordu. Biraz ilerideki tek el bayinin önünde sarhoş bir adam vardı. Hazal, gecenin başını düşündü. Kadın, sarhoş ve çocuk...

Saniyeler sonra, Yağmur Adam "Geldik," dedi.

Dışarıda birkaç demir masa vardı. Eski usul tahta tabela dükkânın kapısının üzerinde

rüzgârın etkisi ile sallanırken, tabelanın üzerinde yazan mekân ismi o an genç kızı ürküttü.

*To Wild**

“Burası kapalı,” dedi genç kız. Ama Yağmur Adam onun ne söylediğini umursamadı. Cam kapının ardından, ışıkları kapalı olan kafeyi inceledi.

“Beni neye bulaştırıyorsun bilmiyorum ama gecenin bir yarısı bir kahve için kafe soyacak değilim.”

Yağmur Adam pantolonunun cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açıp, ona gülümseyerek içeri girdi.

Hazal şaşırmıştı.

“Demek kafem var,” dedi masaların ortasında ayakta dikilirken.

Yağmur Adam, takımının üzerine damlayan yağmur tanelerini silkeleyerek kafemin karanlık bir köşesine ilerledi.

“Kahveni nasıl içersin?”

Genç kız sorularının hiçbirine cevap alamıyordu. Pes edip tezgâhın önündeki sandalyelerden birine oturdu.

“Fark etmez. Kahve olsun yeter.”

* *Vahşi.*

Adam kahveyi hazırlarken bir yandan konuşmaya başladı.

“Bundan tam bir ay önce bir iş yaptın. Hoş olmayan bir şeydi ve tanıdığım birine zarar verdi.”

“Ne işiymiş o?”

“Yasa dışı belge ifşası yaptın.”

Hazal hatırlamaya çalışırken, Yağmur Adam konuşmaya devam etti.

“Bulaştığın şirketin hisseleri yalnızca iki günde yüzde kırk oranında düştü. Tutuklanan çalışanları saymıyorum bile.”

Hazal bir ay önce bir iş yapmıştı. Ama onun her zaman bir şartı vardı. Yalnızca kirli işler yapan insanlara zarar verirdi. Kimliğini kendi kirletenler, kendi pisliklerinde boğulmalıydı ona göre. Zarar verdiği şirket, yasal olmayan yollarla kazandığı parayı gizli kanallar aracılığı ile akıyor, aklanan parayla da başka kirli işler kuruluyordu. Ona göre yaptığında yanlış bir şey yoktu.

“Yüzde kırk az düşmüş.”

Yağmur Adam olağanüstü bir sakinlik içerisinde hazırladığı kahveyi genç kızın önüne koydu.

“İç.”

Adamın kibar konuşmalardan emir kiplerine geçişi Hazal'ı şaşırtmadı. Çünkü artık onun bölgesindeydi. O ne isterse o olacaktı. Artık bağırırsa bile işe yaramazdı. Karanlık kafenin içini aydınlatan loş sarı ışığın altında duran bardağı iki eliyle alıp içti.

"Büyük para kaybettirmişsin."

"Umurumda bile değil. Yasal olmayan yollardan yapılan ticaretler, çalıştırılan çocuk işçiler, masumlara atılan suçlar vardı ortada."

Adam kendi kahvesinden bir yudum aldı.

"Unutmamalısın ki, bir bilgisayar sistemine yapılan tüm izinsiz girişler yasa dışıdır. Kime ne olduğundan sana ne?"

Hazal gülümsedi.

"Benim ne yaptığımı seni neden ilgilendiriyor?"

"Zarar gören yakınlarım oldu."

Genç kızın yüzü gerildi. Karşısındaki kişinin kendi gibi olduğunu düşünmüştü. Şimdiki düşünceleri ise çok farklıydı. Belki de intikam için getirilmişti buraya. Cezalandırılmak için...

Böyle bir yeteneğinin olduğunu keşfettiğinden beri birkaç kez yakalanacak gibi olmuştu fakat bu noktaya kadar hiç gelmemişti. O, işini hep temiz yapmıştı. Burada oluşunun

sebebi yalnızca müzik dinlemektir ve belki de bir şarkı hayatına mal olacaktı.

“Kimmiş o yakınlar?”

Yağmur Adam kahvesinden bir yudum daha alırken Hazal da aynısını yaptı.

“Babam. Tamam, yaptığı işleri desteklemiyorum. Desteklemediğim için böyle bir yerde çalışıyorum. Ama yaptığın bu darbe ağır geldi.”

“Üzgünüm demek isterdim ama değilim.”

“Evet, bunu da biliyorum.”

“Ne istiyorsun benden?”

“Yaptığını telafi edeceksin.”

“Ya etmek istemezsem?”

Adamın suratına geniş bir gülümseme yayıldı.

“Seni buna zorlamak zorunda kalacağım.”

“Bana boş ölüm tehditleri ile gelme. Adam öldüremeyecek kadar kibarsın.”

Hazal’ın bu tavrı Yağmur Adam’ı şaşırtmadı. Böyle bir tepkiye hazırlıklıydı. Takım elbisesinin ceketini çıkarıp kravatını gevşettikten sonra, tam karşısına oturup dirseklerini masaya koydu. Sakin bir hareketle kahvesini yudumladı.

“Hayatın boyunca yetiştirme yurtlarında kaldın. Birkaç aile değiştirdin. Hep asi biri oldun. Bu yüzden, yanlarında yaşadığın aileler seni geri göndermek zorunda kaldılar. Bazen de kendin kaçtın. Yurttan ayrıldığında bir şekilde yaşamayı başardın. Güç bela kendini bir okula da attın. Neydi çocuğun adı? Çağrı? Evet, evet Çağrı’ydı.”

Genç kıza oturduğu sandalye o an dar geldi. Olduğu yerde bedenini sıkıp gizli bir nefes aldı.

“Ne yapmaya çalışıyorsun?”

Yağmur Adam vücudunu dikleştirip gerildi.

“Bak, kızım. Birçok tanıdığım var. Bir telefonla senin bar çocuğunu ömür boyu hapse tiktiririm.”

“Yapamazsın!” dedi Hazal gergin bir sesle.

“Yaparım,” diye cevap verdi Yağmur Adam. “Ayrıca evindeki tüm kasa ve hard diskleri bugün aldurdım. Para kaybettirdiğin şirketler, firmalar, hepsi elimde. Tek bir e-posta ile senden haberdar olmalarını sağlarım. Ben öldürmem ama aralarında illaki sana zarar vermek isteyenler vardır, değil mi?”

Genç kız kahvesindeki son yudumu aldıktan sonra teslim olmuştu. Çağrı’nın onun yüzünden zarar görmesine izin veremezdi. Ayrıca

denileni yapmazsa, bu durumdan çok büyük bir zarar görecekti.

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“Hah! Şöyle konuşalım. Dediğim gibi, yüzde kırk oranında bir düşüşe sebep oldun. Yapacağını yaptın. Bir şirket var. Piyasadaki en büyük rakibimiz. Bize ne yaptıysan, onlara da aynı-sını yapmanı istiyorum.”

“Gizli işler peşinde koşup hak yiyen, parayı tanrı bilen herkese zarar verebilirim.”

“Zarar vermeni değil, yok etmeni istiyorum.”

Konuşmaları devam ederken saatler ilerliyordu. Hazal bir ara gizlice adamın ceketinin cebindeki telefonunu almayı başardı. Fakat tam Çağrı’ya mesaj atacağı sırada Yağmur Adam’a yakalandı. Adam, Hazal’ın elindeki telefonu aldığı gibi, tezgâhın ardındaki musluğun altına tutup suyu açtı.

“İşi bitirdiğinde yeni bir tane alırım. Tanıdıklarını unut. Arkadaş yok. İş bitene kadar tek arkadaşın ben olacağım, küçük.”

“Bunu yapmaya hakkın yok.”

“Buna ben karar veririm. Eve gitmek yok. Gerekli her şey çoktan sağlandı. Ekstra bir şeye ihtiyacın olursa bana söyleyeceksin.”

“Ne demek eve gitmek yok?” dedi Hazal.

“Kendimi riske atamam, değil mi? Kafenin üst katında kalacak yer ayarladım. Gezmek ister misin?”

Genç kız kaçmak, kurtulmak istiyordu. Burada oluşu her ne kadar kendi hatası olsa da, bu anları hiç yaşamıyor olmayı diliyordu. Yapacak bir şey olmadığını bilerek, karanlıkta yürüyen Yağmur Adam’ı takip etti. Kafeyi eski gösteren ama bir o kadar da modern görünmesini sağlayan taş duvarların arasındaki dar merdivenlerden çıkmaya başladıklarında, geri dönemeyeceği bir yoldaydı artık. Denileni yapacak, ne kendine ne de Çağrı’ya herhangi bir zarar gelmesine izin vermeyecekti.

Merdivenler bittiğinde bir odaya girdiler. Adam odanın ışığını açtığında, genç kız gözlerinin ışığa alışması için birkaç saniye bekledi. Girdikleri odada bir yatak, konforlu gözüken bir koltuk ve bir masa dışında başka bir şey yoktu. Duvarları kafenin duvarı gibi taşlarla dolu, masanın yanındaki küçük sehpanın üzerinde bir pikap ve bir sürü plak vardı. Hazal o an, Yağmur Adam’ın burada kaldığını anladı. Burası onun odasıydı. Masanın üzerindeki dosyaları gördü sonra. Ne yapacağı orada yazıyor olmalıydı. Birden, hiç bilgisayar olmadığını fark etti.

"Bilgisayar olmadan sıradan biriyim," dedi Hazal.

"İnan bana, sıradan değilsin. Haydi gel."

Adam onu odadan çıkarıp, merdivenlerin ucundaki diğer kapıyı açtı. Odanın ışığı açıldığında son teknoloji bilgisayarlar ile dolu bir oda karşıladı Hazal'ı.

"Şimdi uyu. Yarın devam ederiz."

Yağmur Adam onu dışarı çıkarırken, Hazal'ın gözleri bilgisayarlardaydı.

Ona gösterilen odaya girdiğinde kapıyı arkasından kilitledi. Sırtını kapıya yaslayıp gözlerini kapattıktan sonra derin bir nefes aldı. Yağmur Adam'ın merdivenden indiğini işaret eden ayak seslerini duyduğunda harekete geçti. Pencereye koşup kapalı güneşliği hızlıca açtığı anda hüsrana uğradı. Adam bunu da düşünmüştü. Genç kız hayal kırıklığıyla elini pencereye yerleştirilmiş metal yüzeye koyup biraz bekledi. Burada olduğundan kimsenin haberi yoktu. Çağrı'dan başka kimsesi olmadığını hatırladığında gülümsedi. Bu gülümseme, acı dolu bir tebessümden başka bir şey değildi. Uyuyamazdı. Elleri boynunun arkasında kenetlenmiş bir şekilde kendi etrafında döndü. Sonra masanın üzerindeki dosyayı alıp, belki de günlerini geçireceği yatağa oturdu. Dosyanın üzerinde

bir fotoğraf vardı. Kırklı yaşlarında bir adamın fotoğrafıydı. Fotoğrafı yatağa koyup dosyayı incelemeye koyulduğunda çoktan sinirlenmeye başlamıştı.

Bahsi geçen şirket ve şirketler grubunun sahipleri kirliydi. Kirlenmişlerdi. Birkaç detay dışında, daha önce yaptığı işlerdeki gibiydi. Kara paralar aklanıyor, bu paranın bir kısmı yurt dışındaki bankalara transfer ediliyordu. Dosyalar elinde uyuyakalmadan önce, kendini rahatlatmaya çalıştı. Başını yan bir şekilde yastığa koyup, yatağa attığı fotoğrafa bakarak uykuya daldı.

Sabah baş ağrısı ile uyandığında ilk önce nerede olduğunu anlayamadı. Odanın kapısını sessizce açarak merdivenlerden aşağıya baktı. Kimse yoktu. Alt kata indiğinde, camların hepsine gazete yapıştırılmış olduğunu gördü. Gözleri Yağmur Adam'ı aradı ama ortalarda gözük müyordu. Ümitsizce kapıyı yokladı. Kilitli olduğunu anladığında tezgâhın arkasına geçip kendine bir kahve yaptı. Birkaç dakika sonra, az önce açmayı denediği kapı açıldı.

Yağmur Adam dün gecenin aksine farklıydı.

"Günaydın."

Genç kız cevap vermedi.

“Ben de içerim,” dedi Hazal’ın elindeki fincanı işaret edip.

“Yap o zaman.”

Adam elindeki poşetleri tezgâha bıraktıktan sonra, kot pantolonunun üzerine giydiği yakasız deri ceketini çıkarıp askıya astı. Genç kız o an adamın görüldüğünden daha iri olduğunu fark etti.

Yağmur Adam bir yandan kendine kahve hazırlarken, bir yandan da konuşuyordu. Hazal ise sessiz bir şekilde onun hareketlerini izliyordu.

“Çok konuşuyorsun,” dedi sonunda elindeki fincana bakarak. “Ben anlattığın her şeyi kendim de öğrenebilirim.”

Adam onu umursamadı. Merdivenleri işaret edip “Çalış o halde,” dedi.

Hazal elinde fincanla, üst kata çıkan merdivenlere doğru ilerlerken Yağmur Adam seslendi.

“Kafe bir süre kapalı kalacak. Sen bitti diyene kadar.”

“Beni ilgilendirmez, Yağmur Adam.”

“Rüzgâr.”

“Ne?”

“İsmim, Rüzgâr.”

Hazal cevap vermeden merdivenleri çıktı. Çıkarken, ona taktığı isim ve gerçek ismi arasında oluşan ironiyi düşündü. Uyuduğu odadan dosyayı alıp, bilgisayarların olduğu odaya geçti. Monitörlerin önündeki sandalyeye oturup, kendini masaya doğru çekerek ellerini gerdi. Hazırdı. Siyah ekranları açtı, gülümsedi.

“Başlıyoruz.”

*

İnternet, dünyanın en hızlı büyüyen bilgi okyanusudur. Her gün milyonlarca insan sonsuz derinlikteki bu okyanusa dalıp çıkıyor. Bazen masum sebeplerle, bazen ise kötülük için. Küresel ağı oluşturan milyonlarca bilgisayarın sahiplerinden çok azı internetin tehlikelerinden haberdar. Ve yine çok az bir kısmı tehlikeleri tanıyıp önlem almak konusunda harekete geçiyor. Herkesin internete bağlanmasındaki amaç bilgiye erişmek. Ama bir yerlerde Hiç Kimseler var. Bir yerlerde Hazal gibiler var. O bilgi okyanusunun derinliklerinde bilgiye erişme özgürlüğüne inanan birileri var. Onlar, internetten önce de varlardı, gelecekte de var olacaklar. Hazal gibiler, bilgisayar dünyasının dâhi çocuklarıdır. Bilgisayarlar üzerinde inanılmaz yeteneklere sahip dâhilerdir onlar. Ve onların amacı, korunup gizlenen bilgiye

erişmektir. Çünkü bilgi güçtür. İyi ya da kötü kavramına göre hareket etmek ise yalnızca kendi tercihleridir.

Ve Hazal her zaman kendine göre iyi olanı yapmıştır.

*

Bilgisayarın klavyesinde gezinen parmaklarının hızı artarken, öğrendiği bilgiler de artıyordu. Her zaman düzenli bir çalışma sistemi vardı. Ve ona göre bir hacker'ın başarıya ulaşması için sistemli çalışması gerekirdi. Bu çalışma bir bilgisayar dâhisinin günlerini, hatta aylarını alabilirdi. Üstelik başarılı bir sonuca ulaşmak her zaman garanti değildi.

Genç kız, klavyesinin yanına koyduğu dosyanın üzerine çalışma sistemini yazdı.

- 1- Ön bilgi edinme
- 2- Tarama
- 3- Erişim kazanma
- 4- Erişimden faydalanma
- 5- İzleri yok etme

Hazal ilk aşamayı çoktan yapmaya başlamıştı. Bu aşamada artık karşısında şahıs yoktu. Karşı taraf yalnızca hedefti. Bilgiyi toplamaya başladı, şirketin alan adını aldı, kayıtları inceledi.

Erişebileceği ana bilgisayarları buldu. Ona göre bu aşama, evde kimsenin olup olmadığını anlamak için kapıyı çalmak gibiydi.

Hazal tam bunu düşündüğü esnada odanın kapısı açıldı. Rüzgâr bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki, Hazal onun konuşmasına izin vermedi. Çünkü ikinci aşamaya geçmek üzereydi.

“Kahve getir. Ve ne olursun konuşma.”

Adam kapıyı kapattı ve başını iki yana sallayıp merdivenlere yöneldi. Genç kız heyecanlı ve sinirli bir şekilde devam etti. İkinci aşama, edindiği bilgileri kullanarak, işine daha fazla yarayacak bilgilere ulaşmak için ağı tarayacağı bir ön saldırı aşamasıydı. Aldığı portları kullanarak, sızdığı ağın haritasını çıkardı. Bu aşama, karşı taraftan fark edilebilme ihtimali olduğu için, en riskli aşamaydı.

Kapı yeniden açılırken, genç kız gözlerini bilgisayardan ayırmadı. Rüzgâr, masaya yaklaşıp kahveyi yanına bıraktı. Geri çekilip ne yaptığını anlamaya çalıştı. Monitör ekranında bir savaş vardı. Komut pencereleri birbiri ardına açılıyor ve kapanıyordu.

Adam, kızın arkasında durmuş ağa sızışını izlerken “İyisin,” dedi.

Hazal gözlerini devirdi.

“Biliyorum.”

Yeni bir komut penceresi açarak gerekli kodları girdi. Yan gözle arkasındaki Rüzgâr’a bakarken, eli onay tuşunun üzerinde bekliyordu. Eğer bu aşamayı geçebilirse içeride olacaktı.

Rüzgâr da bunun bilincindeydi. Elindeki kahve fincanını sıkıyordu.

Genç kız onay tuşuna bastığında ekranda bir yazı belirdi.

*Access Restriction**

Yazıyı gören Hazal, hayal kırıklığına uğradı. Sandığı kadar kolay olmayacaktı.

Rüzgâr alay dolu bir ses tonuyla, “Bu kadar kolay olsaydı, ben de yapardım,” dediğinde genç kız sinirlendi.

“Git!”

“Nereye gideyim?”

“Katılman gereken toplantılar falan yok mu senin?”

“Tek işim sensin.”

“O zaman yanımda durma.”

Adam kızın dediğini yaptı. Yalnız kalmalıydı Hazal. En başa dönmeli, edindiği bilgilerin doğruluğundan emin olup yeniden başlamalıydı.

* Erişim Kısıtlaması

Saatlerce bilgisayarın başında aynı şekilde devam etti. Ama istediği erişime bir türlü sahip olamadı. Sürekli aynı yazı ile karşılaşılıyordu. Bunun sebeplerini irdeledi. Başa döndüğü bir an, eksik olanı buldu.

“Kahretsin!” dedi yorgun bir şekilde.

Uyuşmuş bedenini gevşetmek için sandalyede gerinip ayaklandı. Ayağa kalktığı an titrediğini hissetti. Kapıyı açıp dışarı çıktı. Merdivenlerden aşağıya inerken kendini yeni bir soru işareti denizine atmak üzere olduğunu bilincindeydi.

Kafeye indiğinde, Yağmur Adam’ı büyük ekran televizyonun önünde otururken buldu.

Rüzgâr, genç kızı gördüğünde oturma şeklini değiştirip toparlandı.

“Ne oldu?”

“Beni içeri sokmalısın.”

“Anlamadım?”

“Beni o eve sokmalısın. Sistemlerinin ana bilgisayarı o evde.”

*

Birkaç gün sonra...

Genç kız, kafeden adımını sokağa attığı ilk andan itibaren gergin hissediyordu. Daha önce

yapmadığı bir şey yapacaktı. Hava ne sonbahar, ne kış havasıydı. Uğursuz denilebilecek bir gündü. Gökyüzüne bakıldığında iç sıkantın. Bulutlar sanki zoraki bir şekilde duruyordu gökyüzünde. Zoraki ama bir o kadar da nefret dolu gibiydiler.

Geceden yağan yağmurun ıslattığı kaldırımında birkaç adım ilerleyip, kenarına geldiğinde durdu. Arkasını dönüp, gazete kâğıtları ile kaplı cama baktı. Derin bir nefes alıp sonbaharı içine çekti. Rahat hissediyordu. Artık zorla değil, isteyerek yapacaktı ona verilen işi. Giydiği kıyafetlere bakıp gülümsedi. Siyah bir etek, beyaz bir gömlek ve üzerine eteğini tamamlayan bir ceket giymişti. İnce zincirli bir kolye takmıştı Yağmur Adam boynuna. Kolyeyi takarken, *'Hanım oldun,'* demişti. Elini boynundaki kolyeye götürüp ince zinciri parmaklarının arasında hissettiğinde, camda onun silüetini gördü. Rüzgâr, camın ardındaydı. Elinden düşürmediği kahve fincanı ile ona bakıyordu. Bakışlarından rahatsız olarak sırtını döndü. Bakmak istemedi. Çağrı'yı her ne kadar merak ediyor olsa da, iletişim kuramazdı. *'O, iyi. Her ne yapıyorsa onu yapmaya devam ediyor,'* demişti Rüzgâr ona. Buna kendini de inandırarak geçirdi günleri.

Kendine kurduğu çalışma sisteminin üçüncü aşaması olan *erişim kazanmayı* bilgisayardan yapmayacaktı. Yüzünü yeniden kafeden tarafa döndüğünde, Rüzgâr'ın hâlâ aynı yerde olduğunu gördü. Gülüyordu. Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra Hazal'ın arkasına bakmasını işaret etti fincanla.

Beklenen taksi gelmişti. Üzerini düzeltip bindi Hazal taksiye. Giderken Rüzgâr'a baktı yeniden, indirdiği taksi camından. Onu kadere sürükleyen adam gülümsemeye devam ediyordu. O gülümseme kaybolana kadar izledi dışarıyı. Hızlıca akan trafikte, hızlıca geçen nesnelerin akışları beynini doldurdu. Sanki tüm her şey zihninin içine aktı.

Günler sonra ilk kez bir başına olduğu anlardı. Taksinin içine buram buram melankoli hissiyatı hâkim olmaya başladığında, arka camdan başını uzattı dışarıya. Yan aynaya yansıyan yüzünü gördü. Gördüğü o değildi ama bir süre o gibi davranacaktı. Kısa saçlarının dağılmasını izledi aynadan. Aynı aynadan geride kalan araçları, binaları, insanları izledi. Derin bir nefes aldı ve çekti hepsini içine. Her zaman her şeyin içinde hüznün gibi hisler bulurdu. Kaybolurdu hep düşünceler okyanusunda.

Bu hisleri doğuştan değildi elbette.

Mutsuzdu, çünkü zamanında çok mutsuz edilmişti. Kendini bildiği ilk zamanlarda, gördüğü dünya bembeyazdı. Daha saftı onun için dünya. Kirli değildi. Kirletilmemişti. Mutsuz edilmese, belki de melankolisi hiç olmayacaktı.

Zaman geçerken yediği tüm darbeler, tüm zor durumlar onu daha güçlü yapmadı. Yüreğine sakladığı kelebekleri hep ezildi. Beni öldürmeyen şey güçlendirir sözü tamamen yalandı. Öldürmeyen şey, zayıflatıyordu. Biriktirdiği tüm anılar onu daha da karamsar hale getirmişti. Güldü. Sahteydi gülümsemeleri. Böyle hissetmeye başladığı zamanlarda, normal ve anormal kavramları yok oluyordu onun için. Çünkü iç içe geçiyor, birbirine düğümleniyordu her şey. Sözler... Kelimeler anlamlarını kaybediyorlardı. Hayatın güzel olmadığını düşünürdü çoğu zaman. Ya da insanların masumiyetini kaybettiğini... Kalabalık bir ortama girdiğinde utanırdı mesela. Yeni bir ayakkabı alsa, birkaç gün evde bekletir, giyemezdi. Girdiği ortamlarda *Yalandan gülümsemelerinizi alın da başınıza çalın!* demek ister, diyemezdi. Yapılan sayılı iyiliklerin içinde kötülük arar dururdu. Eh, çok da iyi şey yoktu zaten hayatında.

Genç kız gözlerini kapatıp iç geçirdi. Zihnindeki düşünceleri işe odaklamaya çalıştı.

“Neyse,” dedi kendi kendine.

Halbuki *neyse* değildi işte. Gelmişti o an yeniden her şey. İçinde bulunduğu durumu, her ne kadar ‘hüzünlü olma durumu’ olarak tanımlasa da, öyle olmadığını bilirdi hep. En güzel tanıma, Emil M. Cioran’ın *Çürümenin Kitabı* adlı eserinde rastlamıştı.

Kendimizden kurtulamadığımız zaman, kendimizi yiyip bitirmenin tadını çıkarırız. Belirgin lanetleri telafi eden Gölgeler Prensi’ni istediğimiz kadar yardıma çağıralım: Hastalık olmadan hastayızdır ve zaafımız olmadan cehennemliğizdir. Melankoli egoizmin düş halidir: Kendinin dışında artık hiçbir nesne, hiçbir sevgi ya da nefret sebebi yoktur; durgun çirkefe aynı şekilde düşüş, cehennemsiz bir lanetlinin o aynı ters dönüşü, telef olma ateşinin o aynı tekrarları vardır. Hüzün derme çatma bir çerçeveye yetinir; melankoli ise asık suratlı ve buharlı lütfunu, sınırları belirsiz olan ve iyileşmekten korktuğu için dağılmasına ve dalgalanmasına bir sınır konmasından çekinen derdini saçmak için bir mekân sefahati, bir sonsuzluk manzarası gerekir. İzzeti nefsin en tuhaf çiçeği olan melankoli, kendi usaresini ve bütün zayıflıklarının diriliğini türettiği zehirlerin ortasında serpilip gelişir. Kendini yozlaştıranla

*beslenerek, kulağa hoş gelen isminin ardında Mağlubiyyetin Kibri'ni ve Kendine Acıma'yı gizler...**

"Geldik, hanımefendi."

Genç kız taksicinin sesi ile irkildi. Camdan dışarıya baktığında, taksinin çoktan durduğunu fark etti. Hemen kendini düşüncelelerinden kurtardı. Ücreti Rüzgâr'ın ona verdiği nakit parayla ödedikten sonra, taksiden indi ve malikânenin merdivenlerine doğru ilerlemeye başladı.

En üst merdivende iki kadın vardı. Bu sırada gözleri, arabaya bindirilen çocuğa kaydı. Merdivenlere yaklaştığında, "Merhaba. İş görüşmesi için gelmiştim," dedi ancak gözleri hâlâ malikânenin çıkışına doğru ilerleyen araçtaydı.

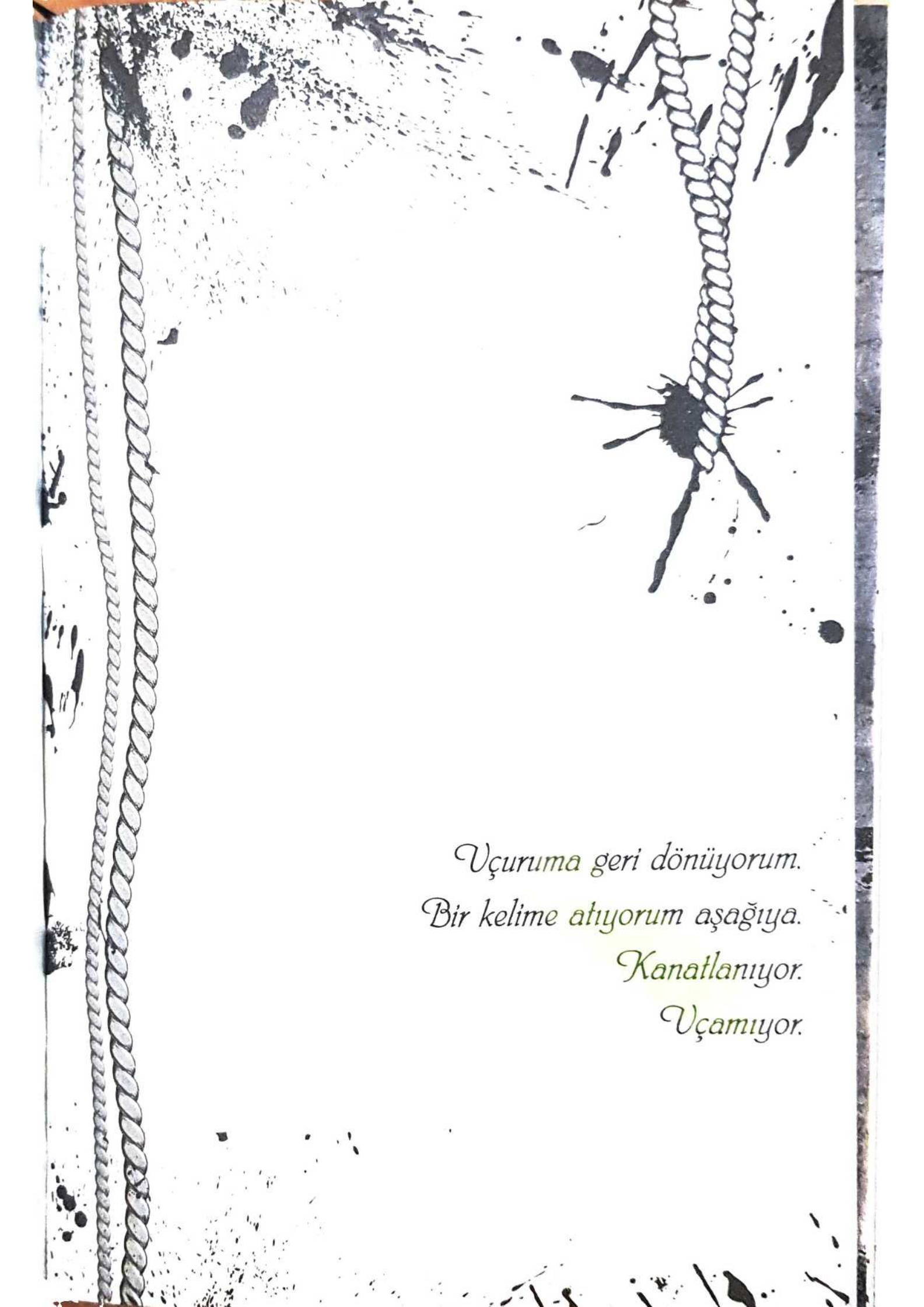
Kader miydi, tesadüf mü? Kim bilir...

* 1949 yılında, Fransa'da *Precis De Decomposition* adı ile basılan, ülkemizde *Çürümenin Kitabı* adıyla çevrilen, Emil Michel Cioran'a ait eserden.

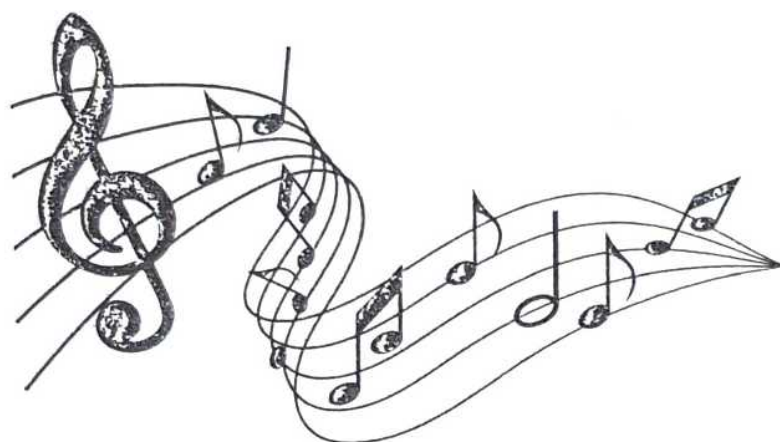

çizim:

Ehrrar Coşkun

*Uçuruma geri dönüyorum.
Bir kelime atıyorum aşağıya.
Kanatlanıyor.
Uçamıyor.*

Björk - Hyperballad

Yol 9 : Keske Hiç Kimse Olabilsem

Duyulan bir şarkı, bir eşya, bir söz aniden çok eskilerde kalan bir şeylerin hatırına gelmesine sebep olur. *Nereye gideceğim? Ne yapıyorum? Benim amacım ne?* diye sorgulanan anlar olur. Tanınmış insanların sosyal medya profillerine girilir. Onların mutluluğu yüze vurduğunda, kederli bir düşünce alır çekicini eline, başlar çivileri vurmaya zihne. Her bir darbesinde, *Ben nerede yanlış yaptım?* düşüncesini vurur. Öyle anlar olur ki, istenilenler, hayal edilenler hiçbir zaman gerçekleşmeyecekmiş gibi gelir. Sevilen bir şarkıyı açıp kurtulmak istenir. Ama o şarkı daha da dar-madağın eder her şeyi. Bir kenara çekilip ağlamak ister insan öyle anlarda. Gözleri kızarır.

Bir yerlerde bir kitabı okurken bile yoklar insanı bu durum. Belki 20:45 vapurunda, belki havalimanı metrosunda... Belki de sokakta. Donup kalır insan öyle anlarda. Bir adım fazladan atsa, ömründen ömür gidecek gibi hisseder. Bu, hasta bir ruha gelen ziyaretçi bir histir. Ama bu hissin bilmesi gerekir ki, hasta ziyaretinin her zaman kısa süreni makbuldür...

Hazal, ona tahsis edilen odanın kapısından başını dışarıya uzattı. Ait olmadığı bir yerde hissediyor, bilmediği bir iş yapmaya çalışıyor ve bu, onu fazla endişeli bir duruma sokuyordu. Kapıyı kapatıp, odanın içinde ne yapacağını düşündü. Ne kadar erken bitirebilirse, o kadar çabuk kurtulacağını biliyor ve bir an önce harekete geçmek istiyordu. Rüzgâr'ın sayesinde eve kadar gelebilmişti. İşi ise kendisi elde etmişti. Malikânenin kapısının önüne gelip ev sahibesinin şıklığını gördüğünde, reddileceğini düşünmüştü. Ama beklediği gibi olmadı. Onunla hiç görüşmedi. Güzide Hanım ile konuştu. Kadına kendinden bahsetmiş, okuyabilmek için çalışması gerektiğini de anlattıktan sonra kadının gönlünde yer edinmişti. Sonuç olarak aynı gün eve yerleşmiş, kendisi için hazırlanan odaya kurulmuştu. İlk gün iş başı yapmayacağı için eşyalarını taşımış, geç olduğu için de kimseye gözükmekten odasına

yerleşmişti. Asıl iş bundan sonraydı. Bir yandan hizmet edecek, diğer yandan ise yapması gerekeni yapacaktı. O sırada cebindeki telefon titremeye başladı.

“Yerleştin mi?”

“Evet, yerleştim.”

“Yarın boş olduğunda kafeye gel. Detayları o şekilde anlatırsın. Konuşmaman gerektiğini biliyorum.”

Rüzgâr’ın sesindeki *patron benim* tonu Hazal’ı endişelendirmiyordu. Onun endişelendiği konu, başaramamaktı.

“Yarın çalışacağım. İlk günüm olacak.”

“Sen bir yolunu bulursun. Sana verdiğim telefonla benden başka hiç kimseyle iletişim kurmayacaksın, unutma!”

“Unutmak mümkün mü, Yağmur Adam? Sürekli hatırlatıyorsun.”

“Ve Hazal, *şunu da* unutma; yağmur yağarken rüzgâr eserse, su damlaları canını yakar. *Canın* acısın istemem.”

Genç kız yutkundu. Bir süre cevap vermedi. Telefonun karşı tarafından gelen nefes alış verişlerini duyabiliyordu.

“Tamam. Birkaç gün içinde halletmeye çalışacağım.”

“Hoşça kal, Hazal.”

Hazal, kendi hazırladığı çalışma sisteminde üçüncü aşamadaydı. Bu noktada, asıl saldırıyı gerçekleştirmeliydi. Ama bu saldırının gerçekleşmesi için, sistemin kurulu olduğu asıl bilgisayar bulmalıydı. Eve daha girerken, ne kadar büyük olduğunu görmüştü. Kafasında kaç odası olabileceğini hesapladı ama bir sonuca varamadı. En iyisi keşfetmektir. Malikânenin bahçesine çıkabilir, evin etrafında tur atıyormuş gibi yapabilirdi. Bu, şüpheli gözükür müydü? Elindeki telefonun saatine baktı. Çok geç değildi. Odasının kapısını açıp koridora adım attı. Yanan loş ışıklar, eski tarzda duvar kâğıtları ile kaplı koridoru biraz ürkütücü bir hale dönüştürüyordu. Yürürken, biri ile karşılaşma ihtimaline karşın zihninde bahaneler uyduruyordu. Acıktığını söyleyebilirdi ya da lavabo ararken kaybolduğunu. Evin içinde dolması normal olmalıydı. Çünkü o da artık bu evde yaşayan bir çalışandı evdekilere göre. Bu düşünce kendine güvenmesini sağladı. Başını dikleştirdi. Burnundan derin bir nefes alıp, ileride gözüken büyük salonun ışıklarına doğru ilerlemeye başladı. Geçtiği odaların kapılarını

inceleyerek birkaç saniye daha devam etti. Ana girişe geldiğinde artık aydınlıktaydı. Üst katlara çıkan merdivenlerin önündeki gösterişli sütunları geçip mutfığa girdi.

"Merhaba."

"Gel, kızım. Uyumadın mı?" dedi Güzide Hanım Hazal'ı görünce.

Hazal onun oturduğu masaya doğru ilerleyip, karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Alışamadım sanırım. Ne yapıyorsunuz?"

"Bırak kız sizli bizli konuşmayı. Güzide Abla de sen bana. Yarın için yemek hazırlığı yapıyorum."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Yok, kızım. Kendimi oyalıyorum ben de. Senin öyle çok bir işin yok zaten evde. Servis yaparken zorlanıyorum ayaklarımdan. Anam... Nasıl sızlıyorlar bir bilsen." Güzide Hanım ayaklarını sıkıp işine döndü. "Senin bir şeye ihtiyacın olursa Murat'ıma söyle, halleder o."

Hazal gülümsedi.

"Şu kapı nereye çıkıyor?" dedi mutfağın arka çıkış kapısını gösterip.

“Arka bahçeye çıkıyor. İyi dedin, oranın merdivenlerini yıkayalım seninle beraber. Yapraktır, yağmurdur leş gibi oldu.”

“Arka bahçesi de mi var buranın?”

“Olmaz mı?”

Kadın masanın üzerindeki kabı alıp yerinden kalktıktan sonra, lavaboya gidip yıkamaya başladı.

“Biraz hava alıp yatayım o halde.”

“Tamam. Yarın sabah kahvaltı saatinden önce kalkıp gelirsin mutfağa.”

“Tamam,” diyerek yanıtladı genç kız Güzide Hanım’ı.

Mutfağın kapısından çıktığında, hafif esen rüzgâr ile irkildi. Kollarını göğsünde çapraz yaparak ısıtmaya çalıştı kendini. Beyaz ışığın altında öylece dikildi bir süre. Karşısında gördüğü manzara hoşuna gitmişti. Bahçenin arka kısmında çok ışık yoktu. Ağaçlarla kaplı bir yol vardı yalnızca. Ağaçların üst kısımlarını, bulutların arasından sızan ay ışığı aydınlatıyor, görüntünün daha iyi olmasını sağlıyordu. Bir kitap kapağı olabilirdi bu manzara.

Yavaş adımlarla merdivenleri inmeye başladı. Bir yandan da yapacakları hakkında plan kuruyordu. Düşünebilmesi için yalnız olması

gerekiyordu. Her adımını planlaması, yapacağı her şeye, söyleyeceği her kelimeye dikkat ederek açık vermemesi gerekiyordu. Yağmur Adam'ın hazırladığı sahte özgeçmişte yazan özelliklerini ve sahte iş yerlerini hatırladı. Profesyonel olmalıydı. Düşünceleri gibi, ayakları da hızlı hareket ediyordu. Birkaç dakika sonra, karşıdan baktığı manzaranın içindeydi artık. İri gövdeli bir ağacın önünden durup, cebinden telefonu çıkardı.

Çağrı'nın numarasını ekrana girdikten sonra eli arama tuşunun üzerinde bekledi. Günler geçmişti o gecenin üzerinden. Çağrı da deliriyor olmalıydı meraklan. Aramalı mıydı?

Yağmur Adam'ın dediği geldi aklına.

'Yağmur yağarken rüzgâr eserse, su damlaları canını yakar'.

Aramaktan vazgeçip telefonu cebine koyacağı sırada, eli cebini ıskaladı. Telefon toprak zemine düştü. Onu yerden almak için eğilirken bir şey gözüne çarptı. Ay ışığı sayesinde, ağacın gövdesine bağlı bir ipti gördüğü. İp, ağacın gövdesine birkaç kez dolandıktan sonra başka bir ağaca bağlanmıştı. Merak ederek, ipe tutunup karanlığa doğru yürümeye başladı. Aynı bağlama şeklinin ağaçtan ağaca gittiğini gördü. Her ağaç birbirine bağlıydı. *İyi de neden?* sorusu

ile takip etmeye başladı ipi. Bir ağaçtan diğere geçti sürekli. Dakikalar sonra, başka bir binanın önündeydi. Birkaç dakika durup binayı inceledi. Malikânenin bahçesindeki bu izbe yer, ağaçların arasındaydı ve ürkütücü gözüktüyordu. Geri dönmeye karar verdiği an, camlardan birindeki titrek, sarı ışığı gördü.

Malikâne çok büyük bir araziye inşa edilmişti. Ona göre, binanın içinde herkes olabildi. Tinerciler, ev sahiplerinden habersiz içride yaşayan evsizler...

“Aman,” diye söylendi kendi kendine. “Gece gece aksiyon peşinde koşma, kızım. Geri dön ve Güzide Hanım’a haber ver.”

Bu şekilde düşünüyor olsa da, içgüdüleri oraya gitmesi gerektiğini söylüyordu. Geri döneceği sırada, o cama baktı yeniden. Camın kenarındaki mumun üzerine karanlık bir el uzandı. O el, saniyeler sonra çekti kendini. Birkaç saniye sonra, o elin sahibi yüzünü yaklaştırdı mum ışığına. Titrek ışık, yüzüne yansıdı. Sonra yüz de geri çekildi. Geride mum ışığı ve merak kaldığında, Hazal merdivenlere ilerleyip yukarı çıktı. Binanın girişine geldiğinde tereddütsüz bir şekilde içeriye girdi. İçine girdiği koridorun duvarları dışarısı gibiydi. Eskiydi.

“Murat Abi, sen misin?”

Hazal sesi duyduğunda ayaklarını zemine çiviledi.

“Abi? Daha gitmek istemiyorum. Bir saat sonra gelebilirsin.”

Genç kız tereddüt ederek konuştu.

“Merhaba.”

“Merhaba?” diye sorarak yanıtladı Atakan.
“Kimsiniz?”

Hazal, Atakan’ın odasındaydı artık. Camın kenarında oturan Atakan’ı gördüğünde, bu odanın dışarıdan gözüktüğü gibi olmadığını fark etti. Şaşırmıştı.

“Ben Hazal, sen kimsin?”

“Hiç kimse.”

Genç kız şoka uğradı. Bu kelimeleri duyduğunda tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

“Pardon?”

“Keşke hiç kimse olabilsem keşke... Güzide Anne mi gönderdi seni?”

“Hayır, tesadüfen geldim.”

Atakan elini onun olmadığı bir tarafa uzatınca, Hazal’ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Uzatılan eli sıkmak için, onun karşısına geçti.

“Burayı gördüğünde şaşırmış olduğunu tahmin ediyorum. Murat Abi hep *Dışarıdan kötü gözüküyor ama içerisini efsane yaptık, oğlum!* der.”

“Affedersin... Sen kim oluyorsun tam olarak?”

Atakan gülümsedi.

“Unuttular beni, değil mi? Ben Atakan. Evin fazlalığı gibiyim.”

Atakan konuşmaya devam ederken, genç kız karşısına oturdu. *Olabilir miydi?* Ölüme üç kala, rastgele çevirdiği numaradan karşısına çıkan Atakan, o olabilir miydi?

“Ben senin geleceğini öğrenmiştim bu sabah. Annem seninle görüşeceğini söylemişti. Güzide Anne’ye yardım için geldin, değil mi?”

“E-evet.”

“Harika. Murat Abi buralarda olmadığı zamanlarda bana da yardım eder misin? Gerçi Evrim de gelebilecek artık.”

“Atakan.”

“Efendim.”

Hazal tereddüt etti. Sormak istediği sorular vardı ama kendini frenledi. O olduğuna emin olmalıydı.

"Burası harika olmuş." Masanın üzerindeki bilgisayar ve düzeneklere baktı. "Bilgisayarı kullanabiliyor musun?"

"Hayır ama öğreneceğim. Mikrofonu gördün mü? Çok güzel. Bir gün konuşacağım. Ve herkes beni dinleyecek."

"Tek başına nasıl geliyorsun buraya?"

"Senin geldiğin gibi. Yetersiz biri değilim ki. İstediğim her şeyi yapabiliyorum. İstediğim her yere gidebiliyorum. Hatta..." dedi Atakan kelimenin sonundaki harfi uzatarak. "Hatta okula bile başladım."

"Tebrik ederim."

"Garip!"

"Nedir garip olan?"

"Bugüne kadar hiç tebrik edilmedim. Teşekkürler." Buruk bir şekilde gülümsedi Atakan. Cebindeki telefonu çıkarıp Hazal'a uzattı. "Şimdi benim için bir şey yapar mısın?"

"Tabii ki," diyerek öne atıldı Hazal. Atakan'ın uzattığı telefonu alıp bekledi.

"Günler önce beni arayan bir numara var orada. Zaten çok numara yok, göreceksin. Onu arayabilir misin? Ben sanırım bir yerlere basıyorum. Çünkü ulaşamıyor diyor."

Hazal, Yağmur Adam'ın musluk suyunun altında yıkadığı telefonunu hatırladı. Parmaklarını hızlıca tuşlarda gezdirip numarayı buldu. Ağzı şaşkınlıkla yavaş yavaş açılırken nefesini tutmuştu. Ekranda gördüğü numara kendi numarasıydı. Eski numarasıydı. Karşısındaki çocuğa baktı. Oydu. Bileklerine dayadığı jilet yerine ellerine çiçek koyan, tavana bağladığı ipi kesen çocuktan karşıdaki. Karşısındaki çocuk onu ölümden uzaklaştırandı. Tuttuğu nefesini bıraktı. Kalp atışı hızlanmaya başlamıştı. Telefona yeniden baktığında, telefonu tutan ellerinin titrediğini gördü.

“Ne oldu?” diye sordu Atakan.

“Şey... Ulaşıla...” Hazal yutkunduktan sonra yeniden konuştu. “Ulaşılamıyor.”

“Acaba bir şey mi oldu?” dedi Atakan. Bunu söylerken, dudaklarını üzgün bir şekilde büzmüştü.

Genç kız, tanımadığı birinin kendisi için endişelendiğine şahit oluyordu. O an, cellat gibi hissetti kendini. Buraya gönderiliş sebebini hatırladı. Baltası çoktan kaldırılmıştı havaya. İsteyerek kaldırmamıştı baltayı. Sert bir rüzgâr havalandırmıştı baltayı göğe. İndirecek miydi? Bir sürü düşünce akın etti zihnine. Babasına vereceği zarardan Atakan da etkilenecekti haliyle.

Ne yapacaktı? Genç adama cevap vermeyi unuttuğunu hatırladı. Düşünmeliydi.

"Genel olarak hatlarda problem var. Belki çekmiyordur telefonu. Kim o? Bir tanıdığın mı?"

Atakan'ın büzüştürdüğü dudaklarına samimi bir gülümseme yayıldı.

"Hiç Kimse o. Ama gerçekten Hiç Kimse. Kendine öyle demeyi seviyor. Son konuştuğumuzda iyiydi. Ya da belki de benimle öyle konuştu. Bilmiyorum ve bu yüzden onun için endişeleniyorum."

Genç kız ne söyleyeceğini bilemedi.

"İstersen bilgisayar konusunda yardımcı olabilirim."

Atakan'ın dikkati hemen bilgisayara odaklandı.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bir şeyler biliyorum."

"O zaman en yakın zamanda derslere başlıyoruz!"

"Tamam."

Genç kız hâlâ olanların şokundaydı. Tüm bu kirlenmişliğin içerisinde saf kalan bir yüreğe zarar verebilir miydi? Hele ki kendi karanlığını umursamadan onu hayata bağlayan

yüreğın sahibine... Yapabilir miydi gerçekten?
Bu kadar acımasız olabilir miydi?

“Saat kaç oldu?” dedi Atakan.

“Gece yarısına geliyor.”

“Geç olmuş. Sabah erken kalkıp okula gideceğim. Hızlıca eve gitmeme yardımcı olur musun?”

Hazal telaşlı bir şekilde ayaklandı. Kırılacak bir dala tutunurmuş gibi korkarak dokundu Atakan'ın koluna. Küçük adımlarla çıkışa doğru ilerlemeye başladıklarında, Atakan ona dirseğinden destek olan parmaklara tutundu. Yumuşacık olduklarını hayal etmişti duyduğu ses tonundan sonra. Gerçekten de öyleydiler

“Bana göre insanın elleri ve ses tonu ruhunu yansıtıyor. Ellerin yumuşak. Bu iyi bir insan olduğunu işaret ediyor. Ses tonun ise biraz titrek ve korkak. Sanki iyi olmaya çalışırken bir sürü kötü şey olmuş gibi. Ellerin ve sesin tanıdık geliyor. Hiç böyle bir ele dokunmadım ama tanıdık geliyorlar işte.”

Çıkıştaki merdivenleri inerlerken Hazal gülümsedi. Kırık bir gülümsemeydi. Yalan değildi. Kirlenmiş bir ruhun kırılmış dudaklarına yayılan paramparça bir gülümseme...

"İyiliğe doğru olan anılar ve düşünceler bazen hayallere benziyor."

"Çok tuhaf."

"Nedir tuhaf olan?"

Malikâneye giden yolda, ağaçların arasındaydılar artık.

"O da öyle söylemişti. Buldum kime benzediğini. O da tam olarak şöyle söylemişti; *'İyiliğe dair olan anılarım hayallerime benziyor. Sanki hayallerim ayırık otu gibi. Umutla büyüyorlar, sonra koparılıyorlar.'* Sen, Hiç Kimse'ye benziyorsun o zaman."

"Bu Hiç Kimse her kim ise, haklı olduğunu söyleyebilirim o halde."

"Hayır, yanılıyor."

"Neden?"

"Hayallerini istenmeyen, seilmeyen bir ota benzetti. Oysa hayaller güzeldir. Koparılıp atıldığını söyledi. Ama bir yağmur yağsa üzerine, toprağa tutunmaz mı o ot yeniden. Koparılıp atılan hayalleri olmaz o zaman. O vazgeçmiş olur yalnızca. Oysa biraz umut etse, yeşerecektir yeniden. Hayaldir o. Kurulan her hayal, gerçekleşmeyi bekler yalnızca."

Genç kız derin bir nefes aldı. O sırada esen hafif rüzgâr, Atakan'ın yanağına dokundu.

“Dur.”

Hazal durup bekledi.

“Bir gökyüzüne baksana. Yağmur yağar mı sence?”

Genç kız gökyüzüne baktığında, bulutların dağıldığını gördü. Bulutların ardına saklanan minik beyaz ışıklar ele geçirmişti gökyüzünü. Ay daha parlaktı.

“Bilmiyorum ki. Neden?”

“Yağmur yağarken uyumayı seviyorum.”

“Sanırım yağmayacak. Üzgünüm.”

“Üzgün olma. Elbet yağacaktır. Geldik mi?”

“Evet, geldik.”

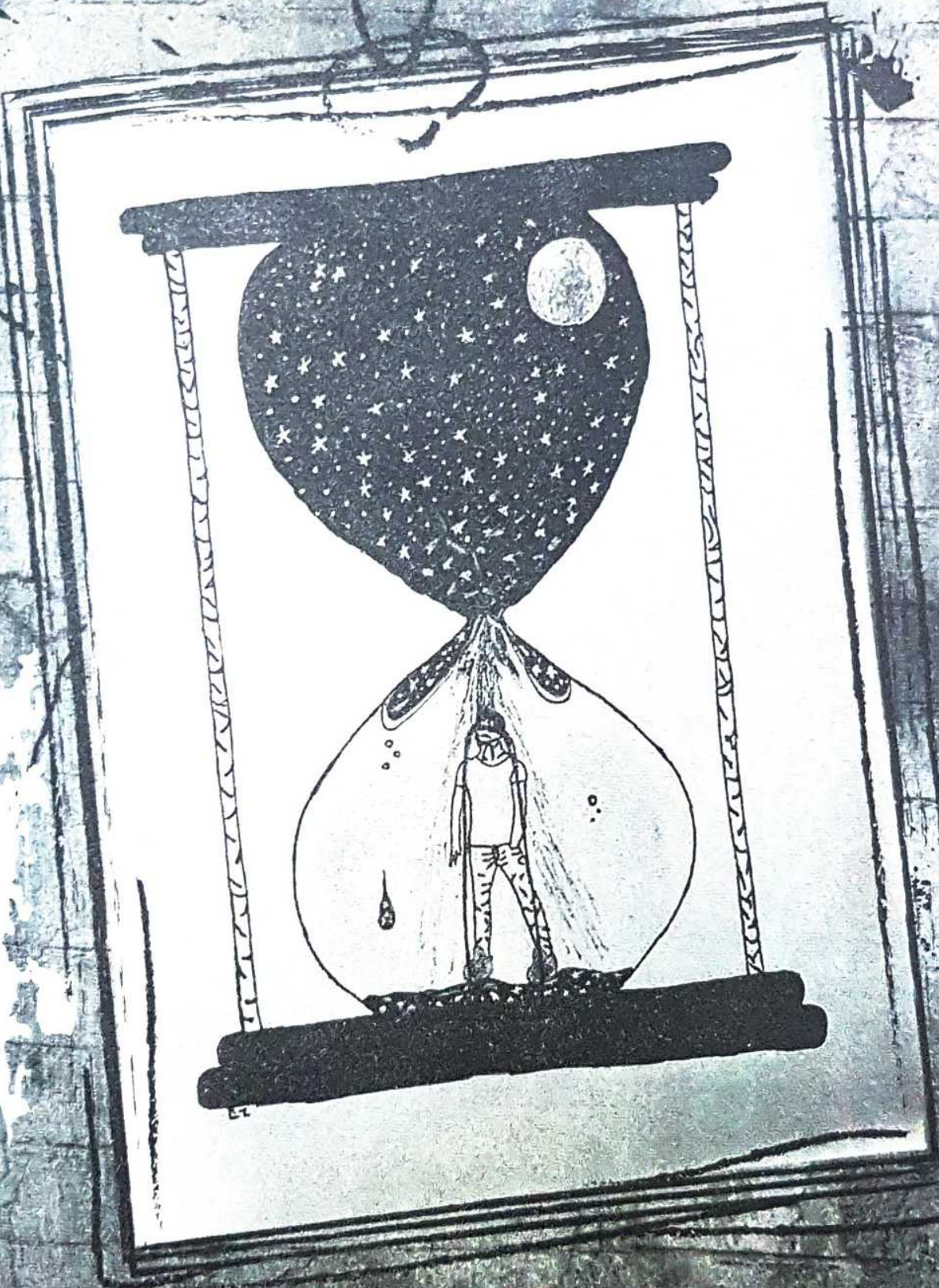
Hazal, Atakan'ı merdivenlerden çıkardı. Mutfağa girdiklerinde Güzide Hanım hâlâ oradaydı. Birkaç dakika sohbet edildikten sonra, Atakan odaya gitmek istediğinden bahsetti. Genç kız yardım etmek istedi ama Atakan tek başına gidebileceğini söyledi.

Yine de onun arkasından merdivenlere yöneldi Hazal. Atakan'ın merdivenlerden çıkışını izledi bir süre. Merdivenlerin korkuluklarını tutan ellerini inceledi. Emin olmayan korkak adımlarını... Onunla konuştuğu her kelime, o an bir beden buldu kendine. O kelimeler kuş

oldu. Kelimeler kış oldu sonbahara uçtu. O kelimeler hayat kurtardı. Minnet borcu vardı ödenmesi gereken. Zarar veremezdi. Atakan'ın babasının pisliklerinin doğurduğu hiçbir şeyin bedelini ona ödetemezdi.

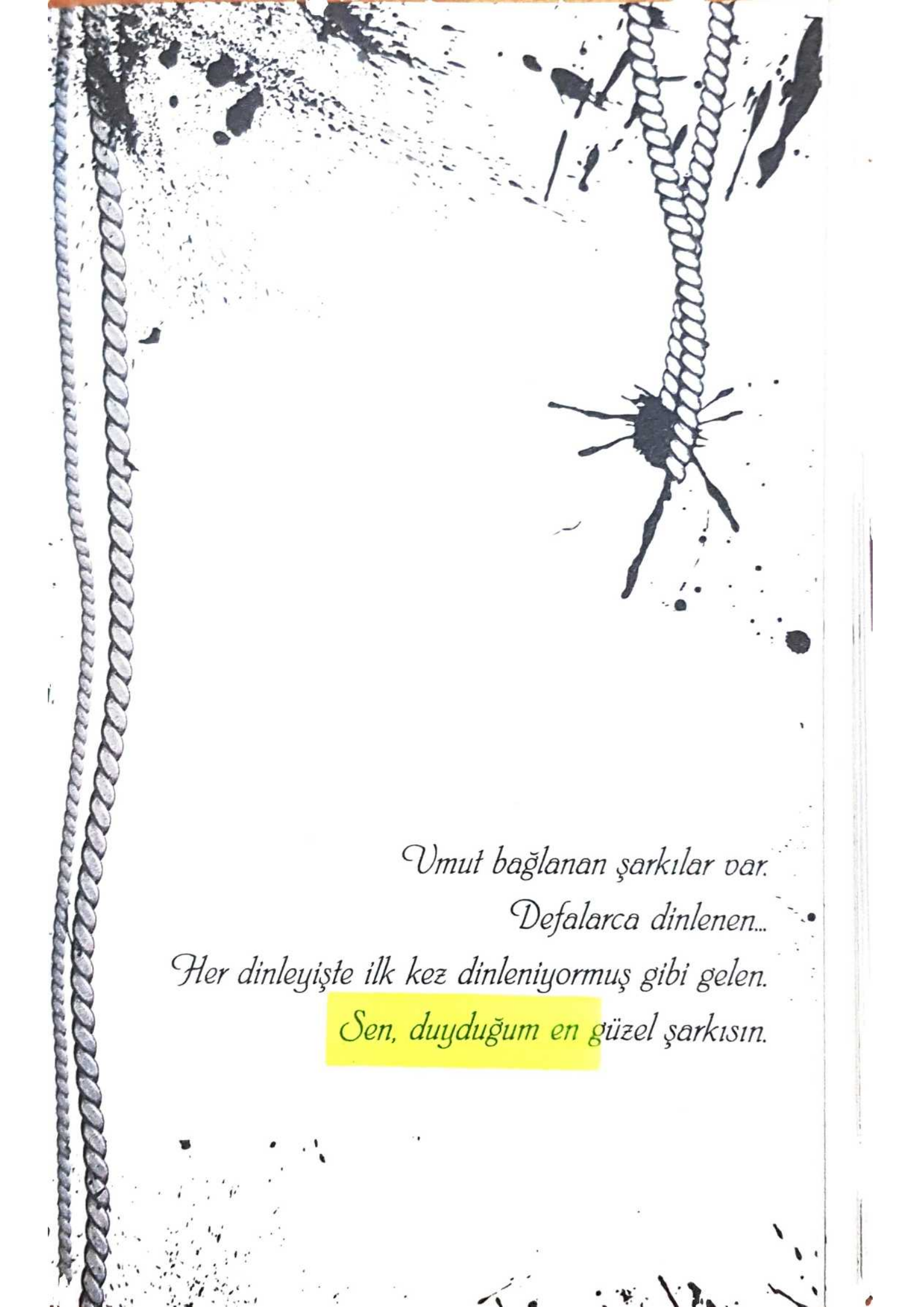
Bir yol bulmalıydı. Odasına gitti ve kapıyı sessizce kapadı. Cebinden telefonunu çıkardığı gibi Rüzgâr'ı aradı. Ama uzun uzun çalan telefonu açan olmadı. Gidip yüzleşmesi gerekiyordu. Atakan'ı anlatması gerekiyordu. Kendisinin vazgeçtiği gibi, onun da vazgeçmesini sağlayacaktı.

Öyle ya, da böyle, Rüzgâr'ı vazgeçirecekti. Çünkü yağmur, rüzgârsız güzeldi.

çizim:

Derya Tok

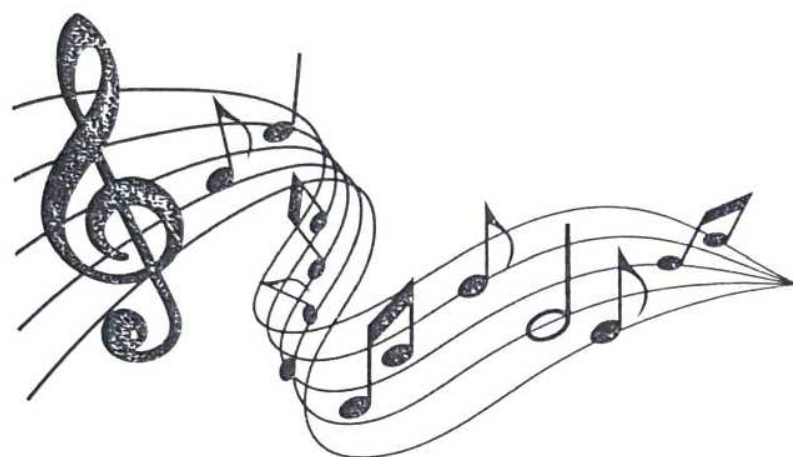

Umut bağlanan şarkılar var.

Defalarca dinlenen...

Her dinleyişte ilk kez dinleniyormuş gibi gelen.

Sen, duyduğum en güzel şarkısın.

Sergio Mendes - Never Gonna Let You Go

Yol 10 : İlk ve Unutulmayacak olan

Hazal, sabah uyandığında geceden kalma şaşkınlığın etkisinden çıkabilmiş değildi. Kader inancına sahip biri değildi o. Ama yaşadığı şeyler garip geliyordu. Tesadüf müydü? Ya da hayatın ona oynadığı başka bir oyun muydu? Onun için prosedür hep standarttı. İşi alır, gerekenleri yapar ve çekilirdi. Karşı tarafa ne olacağını, ne kaybedeceğini hiç sorgulamaz ve merak etmezdi. Ama işin içine Atakan'ın girişi, sorgulamasına sebep oluyordu.

Yatakta doğrulup saate baktı. Kahvaltı hazırlığı için Güzide Hanım'a yardım etmesi gerekiyordu. Biraz daha vakti olduğunu düşünerek, yüksek camlardan içeriye dolan günün ilk

ışıklarının tadını çıkardı. Saçları kısa olduğu için sürekli taranması gerekiyordu. Birkaç el hareketi ile düzeltmeye çalıştı. Yumuşak, beyaz yorganı kenara itip gerindi. Ayaklarını yataktan aşağıya sarkıtıp derin bir nefes verdi. Bugün onun için zor bir gün olacaktı. Kıyafetlerini giydikten sonra, mutfağa giden yolda ilerledi. Koridorda yürürken aklında tek bir düşünce vardı; Yağmur Adam'ı nasıl vazgeçireceğim?

“Günaydın, kızım.”

“Sana da günaydın, Güzide Abla.”

“Gel, bir şeyler ye. Ondan sonra malzemeleri taşıyoruz.”

Mutfak masasında oturan Güzide Hanım, kızın durumunu ilk duyduğunda çok üzül-müştü. *‘Ben de kaçıvermişim köyden karnım bur-numda. Eh, yaşıyor insan bir şekilde,’* demişti ko-nuşurlarken.

Genç kız, kahveyi kahvaltıya tercih ederek, bir kahve yapıp oturdu Güzide Hanım'ın karşısına.

“Ben kahvemi içip, sofrayı hazırlayacağım. Biz uyandırmıyoruz değil mi ev sahiplerini?”

Kadın kahkaha attı.

“Oldu olacak, bir de ağızlarına besleyelim! İlahi Hazal! Hazırladıktan sonra, onlar ne

zaman uyanırlarsa o zaman ederler kahvaltılarını. Gerçi Atakan için erken kalkılıyor artık. Okula gidiyor, yavrucuğum."

Güzide Hanım'ın Atakan hakkında konuşması, Hazal'ın dikkatini kahveden alıp ona odakladı.

"Sahi, Atakan'ın durumu nedir?"

"Yavrucuğum heves etmiş işte. Yalvardı yakardı annesine. Eh, genç tabii... Kıpır kıpırdır içi. Dışarıya çıkmak istiyor. Yıllardır burada hapiste gibi çocuğum."

"Hiç mi görmüyor?"

Genç kız kahvesinden bir yudum alıp cevap bekledi.

"Bebekliğinden beri bilirim. Daha el içi karken dediydim, bu çocukta bir problem var diye. İlk zamanlarda elimizi şaklatırdık karşısında, başka yana bakardı. Kuzum büyüdükçe onlar da anlayıp doktora götürdüler. Azıcık görüyormuş o zamanlar. Zamanla hiç göremeyecek dedi doktorlar."

"Tedavisi yok muymuş?"

"Ah kızım, keşke. Nerelere götürdüler, neler yapmadılar. Milyonda bir ihtimalmiş. Umudu kesti tabii herkes yıllar önce. Ama benim oğlum

akıllı. Bizden aşağıya kalır yanı yok. Her şeyi yapabiliyor maşallah."

"Çok zor bir durum gerçekten."

Hazal bunu içtenlikle söylüyordu. Kahvesine bakıp derin bir nefes aldı.

"Sen tabakları götürmeye başla istersen yavaş yavaş."

Hazal, kahve fincanını masaya koyup kalktı. Gösterilen tabakları alıp salona götürdü. Daha önce görmediği kadar fazla çeşit olan kahvaltılıkları masaya yerleştirdi. Bu sırada evin hanımı aşağıya inmiş, kahvaltı masasına oturmuştu. Hazal, çayını koymak için masaya yaklaşırken içinden onu eleştiriyordu.

"Günaydın, Hazal. Rahat uyuyabildin mi?"

"Evet, teşekkür ederim."

"Tamam tatlım, yeterli," diyerek Hazal'ı durdurdu. "Birkaç güne kalmaz her şeye alışsın. Atakan'la tanıştın mı?"

"Evet. Harika bir çocuk."

"Öyledir. Rica etsem, aşağıya inmesine yardımcı olur musun? Murat okula götürecektir onu."

"Tabii ki."

Hazal merdivenlerden yukarıya çıkıp Atakan'ın odasının kapısını tıklattı.

“Kim o?”

“Günaydın, Atakan.”

“Sen miydin? Gelsene.”

Hazal, Atakan'ın odasına girip karşısında onu görünce gülümsedi.

“Nasıl görünüyorum?”

“Müthişsin,” dedi Hazal ona bakarak. Kravatını ters taktığını görüp yanına yaklaştı. Bu şekilde giyinmesi, kendisi ile ilgilenabiliyor olması onu şaşırtmıştı. “Yalnızca ufacık bir düzeltmeye ihtiyacın var, o kadar.” Atakan'ın giydiği beyaz okul gömleğinin yakalarını kaldırdı ve kravatı çıkardı. Olması gerektiği gibi takarken gözlerinin içine baktı. Bir eksik yoktu gözlerinde. Simsiyah gözlerde kendi yansımasını görebiliyordu. Hasta gibi değillerdi ona göre. Kravatı taktıktan sonra, kaldırdığı gömlek yakasını düzeltti.

“İşte şimdi tam bir beyefendi oldun!”

“Oralarda bir yerlerde parfüm şişesi olacaktı. Rica etsem uzatabilir misin?”

Hazal masanın üzerindeki pahalı parfüm şişesini alıp ona verdi. Atakan aldığı şişeden biraz boynuna, biraz gömleğinin üzerine sıkıp kokuyu içine çekti.

“Hayırdır? Birileri mi var, Atakan Bey?” diye takıldı Hazal. Atakan’ın yüz ifadesi değişince gülümsedi. “Gerçekten biri var, değil mi? Kimmiş bakalım o?”

“Aşağıya inelim mi?” dedi Atakan utanarak.

“Tabii. İnerken anlatırsın.”

Merdivenin başına gelip inmeye başladıklarında Atakan’ın dili çözüldü.

“Bir kız var. Yanımda oturuyor. Çok güzel kokuyor. Parfüm o yüzden. Benden rahatsız olsun istemiyorum.”

“Niye rahatsız olsun senden?”

“Çok iyi biri...”

Hazal “Bir dakika!” diyerek samimi bir şekilde omzuna vurdu Atakan’ın. “Sen onu etkilemeye çalışıyorsun.”

Bu tatlı sohbetleri kahvaltı masasına kadar devam etti.

Atakan okula gitmek için masadan kalkarken Murat içeriye girdi. Genç adam Hazal’ı görünce sinsi bir şekilde gülümsedi. “Atakan, hazırsan gidebiliriz,” derken bile gözleri Hazal’ın vücudundaydı.

Bu bakışları bir tek Hazal görmedi. Ve rahatsız olan yalnızca o değildi.

"Hazal, mutfaktan bana yeni bir bardak getir!" dedi kadın sert bir şekilde.

Hazal, kadının bu çıkışına anlam veremedi. "Tabii," diyerek mutfağa giderken, onu izleyen gözlerin varlığını hissediyordu. Salona hemen geri dönmek istemediği için mutfakta bir süre oyalandı. Geri döndüğünde, Atakan ve Murat'ın çoktan gittiğini görüp rahatladı.

"Şey..." dedi çekinerek. "Ben bugün birkaç saatliğine ayrılabilir miyim? Almam gereken birkaç eşyam daha kaldı."

Kadın, Murat'ın baktığı gibi inceliyordu kızı. Kendisi ile onu karşılaştırıyordu.

"Git, tatlım. Güzide Hanım'a da dışarıdan bir şey gerekiyor mu diye sor. Gelirken onları da halledersin. Benim bugünkü işlerim epey yoğun olacak. Akşam misafirimiz olabilir."

Genç kız geri gelmemeye kararlıydı. Kahvaltının bitişini mutfakta bekledikten sonra, masayı toplayıp odasına gitti. Günlük kıyafetlerinden giydi. Çağırdığı taksiye bindikten sonra, Rüzgâr'ın kafesinin yolunu tuttu. Şöföre özellikle dolaştırarak gitmesini söyledi. Amacı, Rüzgâr'ın ona verdiği parayı harcamaktı. Bir süre İstanbul sokaklarında dolaştıktan sonra, taksi kafenin önüne yanaştı. Genç

kız taksimetrede yazan tutarı ödeyip, geride güler yüzlü bir şoför bırakarak indi taksiden.

Rüzgâr'ın kafenin camlarındaki gazeteleri sökmediğini gördüğünde şaşırdı. Cebinden telefonunu çıkarıp onu aradı. Birkaç çalıştan sonra telefon açıldı.

“Dışarıdayım. Kapıyı aç.”

“Saat kaç?” dedi Rüzgâr uykulu bir ses tonuyla.

“Neredeyse öğlen oluyor.”

Hazal telefondan gelen ayak seslerini duyduğunda, telefonu kapatıp cebine koydu. Kafenin kapısı açılınca içeriye girdi. Sert bir şekilde konuşmaya hazırlamıştı kendini. Açık ve net olacaktı. Ama karşısında onu görünce konuşamadı.

“Konuşmamız gerekiyor,” dedi yalnızca. Bunu söylerken kekeliyordu. Rüzgâr'ın altında yalnızca siyah bir boxer vardı. Diğer her yeri çıplaktı ve bu, Hazal'ın konuşmasını etkileyen büyük bir faktördü. Hızlıca kafenin iç taraflarına doğru olan bir masaya oturdu.

Rüzgâr çıplak olmayı umursamıyordu. Sandalyelerin üzerindeki kıyafetlerin arasından beyaz atletini alıp giydi. Gözlerini ovalayıp, “Bu kadar erken gelmek zorunda mıydın?”

dedikten sonra, tezgâhın arkasına geçip kahve hazırlamaya başladı.

Genç kızın gözleri istemeden de olsa adamın vücudunda dolaşıyordu. Rüzgâr, kahvesini hazırlayıp ona doğru yürümeye başladığında gözlerini kaçırdı.

Kızın bu çabasını gören Rüzgâr, gülümseyerek kahvesini masaya koyup oturdu.

“Kahve istiyorsan kendin yapmak zorundasın.”

“Giyinmeyecek misin?” dedi Hazal.

“Giyindim.”

“Pantolon?”

“Daha saati gelmedi.” Genç kız bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, “Şşşt!” diyerek susturdu onu.

Hazal onun ne yaptığını anlamaya çalıştı. Yağmur Adam, büyük ellerinde küçücük kalan fincanı burnuna yaklaştırıp, kahveden çıkan dumanı içine çekti. Fincanı masadaki yerine koymadan önce bir yudum almayı ihmal etmedi. Yorgun, uykulu gözleri birdenbire enerji dolarak büyüdü. Elleriyle çenesini ovuşturup, şaşkın şaşkın ama bir o kadar da hayran bakışlarla onu izleyen Hazal’a gülümsedi.

“İşte bu yüzden kahve dükkânım var. Konuşalım bakalım.”

*

Atakan'ın okula gelişinden yalnızca Yağız ve arkadaşları şikâyetçiydi. Hem yeni öğrenci, hem görmüyor oluşu onlar için güzel bir hedefti.

Evrim, Atakan'ın karşısında dikilen Yağız'ı ittirdi. Atakan ise öylece oturuyordu sırasında.

“Kızım, çekil! Azıcık eğleniyoruz ya!” diye bağırdı Yağız.

“Ne eğlenmesi be! Defol git şuradan, Yağız!”

Mete, Evrim'i geçip Atakan'ın eline üzerinde bir şeyler yazan bir kâğıt tutuşturdu.

“Kanka, tutsana şunu bir fotoğraf çekelim birlikte.”

Atakan eline verilen kâğıdın ne olduğunu anlamadan tuttu.

Kâğıdın üzerinde *Göremiyorum, o halde yokum!* yazıyordu.

“İğrençsiniz ya!” diye söylendi Berçin oturduğu yerden.

Evrim bu sırada Atakan'ın elindeki kâğıdı alıp çöpe doğru fırlatmıştı. Ders arasında, sınavta kalan diğer öğrenciler olanları izliyordu. Bazıları gülüyor, bazıları ise görmüyormuş gibi

davranıyordu. Hep böyle değil miydi? Bir kusur olduğunda, yapılmaması gereken bir şeyin yapıldığını gördüklerinde ve bu durumu engellemek için çaba sarf etmediklerinde görmezden geliyorlardı.

“Ay defol!” diye bağırdı yeniden Evrim, Atakan’a yaklaşan Mete’yi ittirerek.

Mete elindeki kâğıdı kıvırmış, Atakan’ın yüzüne uzatıyordu.

O sırada, Atakan’ın yeni arkadaşlarından Akın ve Ekin sınıftan içeriye girdi. Akın, Yağız ve arkadaşlarını Atakan’la dalga geçerken gördüğünde, elindeki tepsiyi Ekin’e verip oturmasını söyledi. Yağız onun geldiğini görmemişti. Ellerini Yağız’ın beline dolayıp, başını da omuzlarına koyarak ona arkadan sarıldı. “Benimle artık ilgilenmiyorsun, sevgilim,” dedi dudaklarını büzüştürerek.

Atakan, Akın’ın sesini duyduğunda gülümsedi. Çünkü Akın iyi bir arkadaştı ona göre.

Yağız, yan gözle yanağının altındaki Akın’ın büzüşmüş dudaklarına baktı. “Siktir oradan!” diyerek Akın’ın elleri arasından kurtuldu.

“Üzüyorsun ama...” dedi Akın.

“Allah belanı versin, iğrenç herif!” diyerek ittirdi Yağız, Akın’ı.

“Evet, bu şekilde konuşmanı özledim benimle! Bir daha söyle hoşuma gidiyor!”

Sınıfta daha önce sessiz olan diğer öğrencilerden kahkaha atanlar oldu. Atakan da gülümsemişti.

Yağız, Mete’ye bakarak “Adam arsız arkadaş! Gidelim!” dedikten sonra, Akın’a omuz atarak sınıftan çıktı.

Atakan, Akın’a teşekkür ederken Evrim onun yanına oturdu.

“Kanka, ne teşekkürü ya! Eğleniyorum ben.”

Ekin kıkırdadı.

“Kız, niye gülüyorsun?” diye Ekin’e döndü Akın.

Ekin telefonunun aynalı kapağını Akın’a gösterdi.

“Ay, telefonun arkasındaki aynada kendimi görüp korktum. Dedim kim bakıyor bana telefondan diye. Meğer benmişim. Sonra da kendimden korktum diye güldüm.”

Atakan ve herkes sesli bir şekilde gülerken Akın ona yaklaşıp elini omzuna attı.

“Ömrüm boyunca her gün göreceğim yüz seninki olsun, değişim benim.”

Atakan ilk kez samimi bir ortamda hissediyordu kendisini. Gülüyor, eğleniyordu. Zaman zaman Yağız dâhil oluyordu yalnızca. Onun ve arkadaşlarının söylediklerini umursamıyordu. Mutluydu ve ait hissediyordu burada kendini. Keyif alıyordu.

“Gel sevgilim, bahçede yiyelim tostumuzu,” dediğini duydu Akın’ın. “Gelmek isteyen var mı, gençler?” diyerek seslendiğinde, Berçin ayaklandı.

Evrim, Atakan’ın koluna dokunup “Çıkmak ister misin?” dediğinde, Atakan’ın kalp atışı çoktan hızlanmıştı. Göz kapaklarını kapatıp, Evrim’in ona dokunan parmaklarını hayal etti. Çıkmak ister misin kelimelerinin boynuna nefes olarak vurduğunu düşündü. Böyle bir şeyi ilk kez hissediyordu. Bunun keyfini çıkardıktan sonra “Gidelim,” dedi.

Birlikte koridora çıktıklarında Akın, Berçin’in durakladığını gördü. Onun gözlerinin olduğu noktaya baktığında, koridorun karşısında duvara yaslanmış bir halde bekleyen Burak’ı gördü.

“İndir de indireyim, Berçin Kaptan,” dedi Akın. “Rahatsız etmiyor ya seni bu dürzü?”

Atakan merak ederek, “Neler oluyor? Yağızlar mı yine?” diye sordu Evrim’e.

“Hayır. Bir çocuk var, biraz problemli bir tip. Berçin’i rahatsız ediyor.”

Atakan, Evrim’i dinlerken, Berçin’in de “Hayır, gidelim,” dediğini duydu.

Koridorda ilerlemeye başladıklarında, “Günaydın, kıvırcık,” diyen bir ses işitti. Akın’ın çocuğa söylediği lafı duyduğunda, sesin sahibinin Berçin’i rahatsız eden çocuk olduğunu anladı.

“Ne kıvırcığı ulan? Vejetaryen mi oldun, paşam? Salata mı bu kız? Senden de güzel hıyar olur. Ama ben hıyar sevmem. Gaz yapıyor.”

“Uza, ufaklık.”

Berçin, Akın’ı kolundan tutup çekti. “Boş ver, Akın. Gidelim.”

“Tamam.”

Onlar ilerlerken, Burak arkalarından seslendi.

“Görüşürüz, kıvırcık.”

“Sus, ağzına osururum!”

Akın’ın bu çıkışları Atakan’ın çok hoşuna gidiyordu. Kimseden korkmuyor gibiydi Akın. Korkusuz olduğu gibi, hayat dolu ve hep neşeliydi. Okulda yalnızca iki hafta kalacağını kimsese söylemedi. Bu süreyi en iyi şekilde değerlendirmeyi planlıyordu. İyi arkadaşlar edinecek, güzel anılarla dönecekti eve. Hem belki de bu

süreyi uzatabilirdi. Her şey babasının ellerindeydi. Yurt dışından döndüğünde, belki de hemen alacaktı onu okuldan. Bunun korkusuyla indi Evrim'in kolunda bahçeye. Bir banka oturduklarında, Evrim kulağına fısıldadı.

"Üzülmedin ya?"

"Hayır, üzülmedim. Aksine, alıştım sanırım."

"Sakin üzülme," diye fısıldadı Evrim.

Atakan, yanaklarında sıcak bir şey hissetti. Evrim'in dudakları, onun yanağındaydı. Nefesini tuttu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Sanki derisinin altında birileri ateş yakıyordu. Tüm vücuduna bir ısı yayılıyordu ve bu his inanılmazdı.

Âşık mı oluyordu?

Bu hissin adı aşk mıydı?

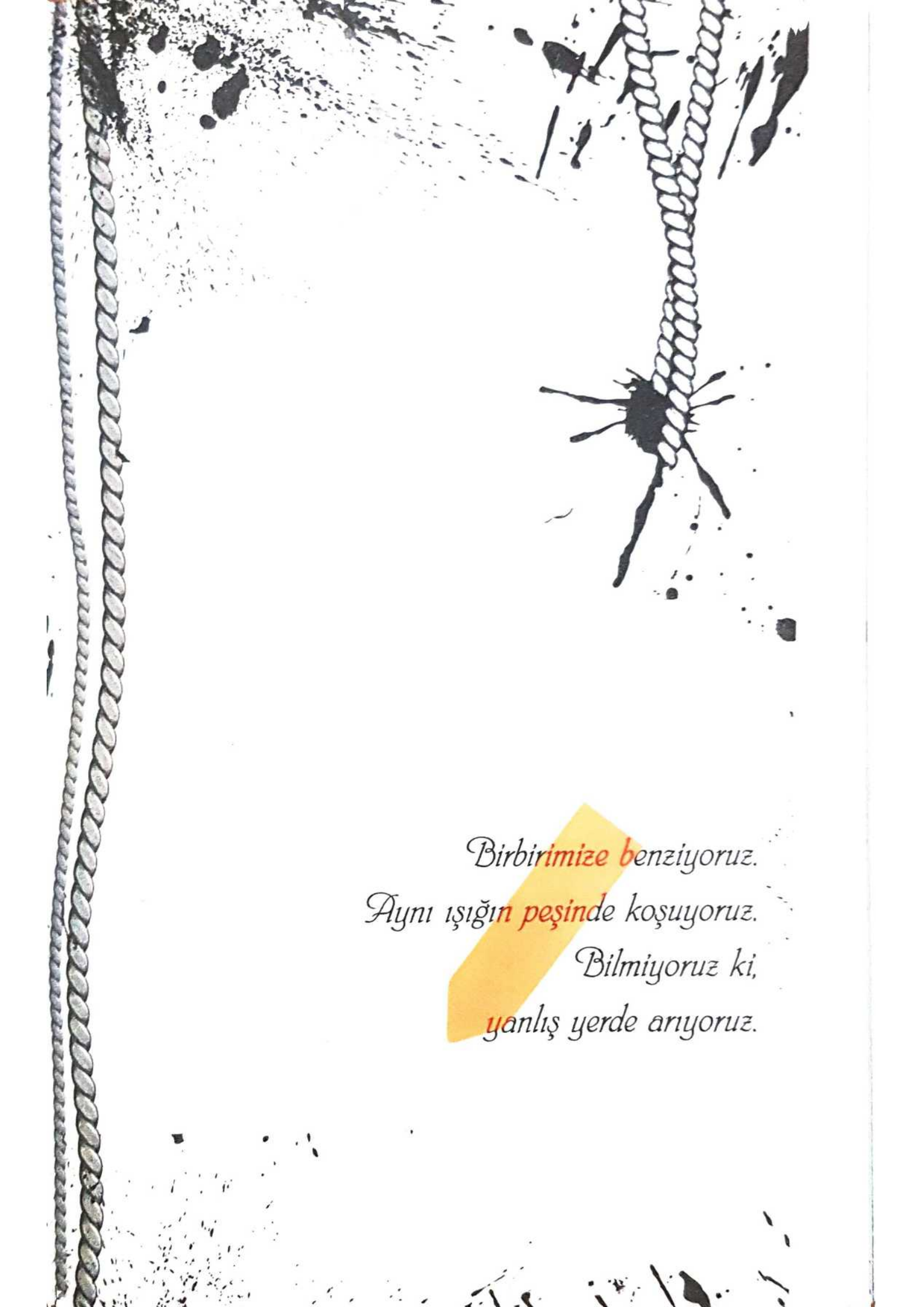
Alt dudağını ısırıp, aynı anı defalarca canlandırdı zihninde.

Evet, bunun adı aşktı! Aşk olmalıydı. Yüzünün yanması, başının dönmesi bundandı.

İlkti ve unutulmayacak olandı...

Yalnız
Görüşürüz

*Birbirimize benziyoruz.
Aynı ışığın peşinde koşuyoruz.
Bilmiyoruz ki,
yanlış yerde arıyoruz.*

You+Me - You and Me

Yol 11 : Aşama Üç: Bilgiye Erişme

“**D**ur bakalım, doğru anlamış mıyım?”

Rüzgâr yerinden kalkıp tezgâha ilerledi. Bir yandan kahve hazırlarken, diğer yandan bir paketten birkaç dilim kek çıkardı.

“Şimdi sen...” dedi kekten bir parça ağzına atıp. “Evin kör çocuğuna acıdığın işin bu işten vazgeçmemi istiyorsun.”

Tam olarak öyle değildi aslında. Hazal’ın hissettiği duygu, acıma değildi. Bir nevi borç ödemekti onunki. Minnet borcu... Belki bir teşekkür etme şekli... Ama eğer Rüzgâr bu işten vazgeçecekse, adı acıma da olabilirdi. Bu yüzden onu onaylamak için sessiz bir şekilde başını salladı.

Yağmur Adam elindeki tepsiyi masaya bırakıp, fincanlardan birini Hazal'ın önüne koydu. Kek tabağını ortalarına koyup kendi kahvesinden bir yudum aldı. Hâlâ üzerindeki siyah boxer ve beyaz atletle oturuyor olması Hazal'ı artık germiyordu.

"Çok mu kötü durumu çocuğun?"

Hazal yeniden başını salladı.

"Üzüldüm," dedi Rüzgâr. Hazal'ın hiç tanımadığı bir insan hakkında bu kadar duyarlı olmasına anlam veremiyordu. Çünkü onu araştırmıştı. Neler yaptığını, neler yapabileceğini biliyordu. Onu tanıyordu aslında. Klavyesindeki gücü biliyordu. "Olmaz," dedi. "Kızım! Asıl bilgi kaynağına, evin kalbine ulaşmışsın sen. Ana bilgisayarı buldun mu? Hayır. Belki de bu bir işarettir. Belki asıl bilgiler evin içindedir." Kahvesinden bir yudum daha alıp, geniş kollarını ensesinde birleştirdi Rüzgâr.

Hazal'ın yüzü düşmüştü. Ne diyeceğini bilemedi. Konuşma onun istediğinin çok ötesinde ilerliyordu.

"Şirketin dosyalarını basına ifşa etmeyi geçtim, belki de çok daha fazlasını öğrenebiliriz çocuk sayesinde."

Yağmur Adam elindeki tepsiyi masaya bırakıp, fincanlardan birini Hazal'ın önüne koydu. Kek tabağını ortalarına koyup kendi kahvesinden bir yudum aldı. Hâlâ üzerindeki siyah boxer ve beyaz atletle oturuyor olması Hazal'ı artık germiyordu.

"Çok mu kötü durumu çocuğun?"

Hazal yeniden başını salladı.

"Üzüldüm," dedi Rüzgâr. Hazal'ın hiç tanımadığı bir insan hakkında bu kadar duyarlı olmasına anlam veremiyordu. Çünkü onu araştırmıştı. Neler yaptığını, neler yapabileceğini biliyordu. Onu tanıyordu aslında. Klavyesindeki gücü biliyordu. "Olmaz," dedi. "Kızım! Asıl bilgi kaynağına, evin kalbine ulaşmışsın sen. Ana bilgisayar buldun mu? Hayır. Belki de bu bir işarettir. Belki asıl bilgiler evin içindedir." Kahvesinden bir yudum daha alıp, geniş kollarını ensesinde birleştirdi Rüzgâr.

Hazal'ın yüzü düşmüştü. Ne diyeceğini bilemedi. Konuşma onun istediğinin çok ötesinde ilerliyordu.

"Şirketin dosyalarını basına ifşa etmeyi geçtim, belki de çok daha fazlasını öğrenebiliriz çocuk sayesinde."

"Sen ne diyorsun?" diye ani bir çıkış yaptı Hazal.

"Olmaz diyorum. Devam."

Genç kız sinirlendiğini hissediyordu. Ayak parmak uçlarından, vücudunun her yerine dağılmasına izin verdi bu hissin. Elindeki fincanı sert bir şekilde masaya koyduktan sonra ayağa kalktı.

"Yapmayacağım!"

"Pardon?"

Hazal camlarının gazete kâğıtları ile kaplı olduğu kapiya doğru yöneldi.

"Ne yaparsan yap, yapmayacağım!"

"Yapacaksın."

"Sen öyle san."

Hazal kapiya ulaştığında hızla açmaya çalıştı. Ancak tam o sırada Rüzgâr'ın eli omzunun arkasından uzanıp, araladığı kapiyı kapattı. Hazal gözlerini korkuyla yumdu. Gelebilecek her darbeye önceden hazırlıklı olmalıydı. Çünkü karşısındaki adamın neler yapabileceğini biliyordu. Üstelik onun iri cüssesi karşısında hiçbir şansı yoktu. Ama beklediği hamle gelmedi. Gazete kâğıtlarının arasından sızan güneş ışığında öylece ayakta dikildiler.

İçinde bulundukları bu durum, genç adamın uyarılmasına sebep olmuştu. Rüzgâr başını onun saçlarına yaklaştırıp burnundan derin bir nefes aldı. "Güzel kokuyorsun," dedi titrek bir sesle.

Hazal'ın gözleri o an açıldı. Hızlı bir şekilde ona doğru döndüğünde, Rüzgâr'ın kollarının arasındaydı artık. Büyük bir kafesin içindeki karınca gibiydi. Ona bakmak istemiyordu. Onun hissettiği arzuyu hissedebiliyordu.

"Yapmayacağım," diye tekrarladı sessiz bir şekilde. Göz teması kurmaktan çekiniyordu. Bu yüzden bakışlarını aşağıya yönlendirip ayaklarına baktı. Onun, tahta zemine basan çıplak ayaklarına.

"Yapmak zorundasın." Rüzgâr düşük bir tondan fısıldadı.

Nefesi ona ulaştığında irkildiğini hissetti genç kız. Karşı gelmesi gerektiğini düşünerek, etrafından dolaşıp ona geçecek yer bırakmayan kolları indirmeye çalıştı. Ama yaptığı hareket çaresiz bir direnişten başka bir şey değildi. Rüzgâr'ın kolları bir santim bile kıpırdamadı yerinden.

"Çekil önümden!" diyerek yüzüne baktı bu kez. Ona bakan gözleri gördüğünde, kelimeler boğazından geriye gitti. Söyleyeceklerini

yutkunurken gözlerini kaçırmaya çalıştı, yapamadı. Ağzının kuruduğunu hissediyordu. Bu kez onu ittirmeye çalıştı. Birden, kendini hapsediği kolların arasında çırpınırken buldu. Çaresizdi. Saniyeler sonra, Yağmur Adam'ın ıslak dudakları dudaklarını buldu. Rüzgâr onu sert bir şekilde öpüyordu. Şokun etkisiyle yeniden ittirdi adamı. Dikkati dağılan Rüzgâr sendeleyerek geri çekildi.

İkisi de hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. Her ikisi de nefes nefeseydi. Kanları vücutlarında daha hızlı dolaşüyor, göğüsleri daha hızlı inip kalkıyordu. Rüzgâr, Hazal'ın gözlerinin içine bakarken, ıslanan dudağının kenarını başparmağı ile sildi. Hazal'a doğru bir adım attı. Kızın bir şey söylemesini, onu engelleyecek bir hareket yapmasını bekledi. Bir adım daha attı. Aralarında bir adımlık mesafe kaldığında her ikisi de istekliydi.

Konuşan olmadı. Ya da işten bahseden...

Kafenin ortasında öpüşmeye başladılar. Geçen her saniye aralarındaki çekim artıyordu. Hazal, Yağmur Adam'ın boynundaki ellerini sert bir şekilde çekerek, onu öpen dudakları kendine doğru bastırdı. Ellerini çenesinde gezdiriyordu. Rüzgâr, araladığı dudaklarından zevk dolu bir nefes verdi. Belinden kavradığı genç

kızı kaldırıp etrafında döndürdü. Kafenin ortalarına doğru ilerlemeye başladıklarında, dudakları birbirlerinden hiç ayrılmadı. Elleri birbirlerinin vücutlarında hızlı bir şekilde dolaşıyordu. Rüzgâr, kızın sırtını bir duvara yaslayıp, el çabukluğu ile üzerindeki beyaz atleti çıkardı. Bir saniyeliğine Hazal'ın gözlerine baktı.

Korkuyu, arzuyu ve suçluluk duygusunu gördü. Bu onun daha fazla heyecanlanmasına sebep oldu.

Duvara yasladığı kızı yeniden öptü. Sonra onu masalardan birine oturtturarak başını boynuna gömdü. Dili boynunda dolaşırken, elleri Hazal'ın vücudunda geziyordu. Dudaklarını göğüslerine doğru indirmeye başladığında, Hazal onu kendinden uzaklaştırdı. Nefes nefese masadan inip birkaç adım öteye gitti. Dağılmış kısa saçlarını eliyle topladıktan çalıştıktan sonra kıyafetlerini düzeltti. Gözlerini kapatıp nefes alış verişini düzenlemeye çalışırken, Rüzgâr ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Hazal sinirlenmişti. Rüzgâr'a değil, kendine. *Böyle biri değilim ben!* diyordu kendi kendine. Ama kapalı gözlerinin karanlığında Yağmur Adam'ın onu öptüğünü görüyordu. Onu öperken hissettiklerini yeniden yaşıyordu. Gözlerini

açıp ona doğru döndüğünden sert bir tokat indirdi suratına.

Rüzgâr tek kelime etmedi. Masadan yere düşen malzemeleri yerine koyup oturdu. Saçlarını karıştırıp ona baktı.

“Bir anda oldu,” dedi.

“Beni zorladın!” diye çıkıştı Hazal. Bunu söylerken yanakları kızarmıştı.

Rüzgâr nefesini verirken güldü. “Ben seni bir şeye zorlamadım. Keyif alıyor gibi gözüküyordun. Daha önce oturdukları masaya uzanıp yarım kalan kahvesini alıp içti.

“Bu iş burada bitti. Az önce bir şey olmadı. Unutacaksın.”

“Birkaç gece rüyalarımda olacağın kesin.”

“Şerefsizin tekisin!”

“Az önce bir şerefsizi öptün.”

Hazal sinirli bir nefes verip ayağının tekini yere vurdu.

“O şerefsiz en başında beni bıraksaydı, buna mecbur kalmayacaktım.”

“Şimdi de mecbur kaldığını mı söylüyorsun?”

“Evet, beni zorladın.”

Rüzgâr, boynunda hafif acı olan bir yeri gösterdi işaret parmağı ile.

“Morarmış mı?”

Hazal’ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Demek ki zorlamamışım.”

Hazal ne söyleyeceğini bilemediği, kendine kızdığı ve bu duruma düştüğü için utanarak yeniden kafenin çıkış kapısına yöneldi. Yolu yarılادığında Rüzgâr seslendi.

“Dur. Görmeni istediğim bir şey var.”

Hazal ona doğru dönüp bir şey söylemesini bekledi.

“Görebilmek için buraya gelip oturmalısın.”

Genç kız denileni yapıp karşısına oturdu. Hâlâ öfkeliydi.

Rüzgâr, yanındaki sandalyenin üzerinde duran cep telefonunu alıp kilidini açtı. O, telefonla uğraşırken, Hazal merakla bekliyordu. Birkaç dakika geçmeden, telefonun ekranı ona doğru döndü.

“Burası...” konuşmadı.

“Evet.”

Telefonun ekranında, Çağrı’nın çalıştığı barın görüntüsü vardı. Bu, canlı bir görüntüydü. Barın güvenlik kameralarının görüntüsü. Saniyeler sonra ekrandaki görüntüye Çağrı dâhil

oldu. Güvenlik kamerasının açısından çıktığında, Rüzgâr parmaklarını hızlıca ekranda gezdirip başka bir kamera görüntüsü açtı.

“Sen ne yapıyorsun?” dedi Hazal.

Bu sırada telefonun ekranından bar tezgâhının arkasına geçen Çağrı’yı izliyordu. Genç kız titrememek için kendini sıkarak kaslarının gerilmesini sağladı.

“Alt kattaki tuvaletin fayanslarının arasında, yüklü miktarda uyuşturucu hap var. Bir telefon etmeme bakar, Hazal. Bir telefonum ile bir sürü polis gider mekâna. Yalnızca bir telefon.”

“Yalan söylüyorsun.”

Rüzgâr başka bir görüntü gösterdi. Bu bir videoydu. Videoda tanımadığı bir adam, Çağrı’nın çalıştığı barın alt katına iniyordu. Adam tuvalete girdiğinde, eski fayanslardan birini kıpırdatıp açtı. Sonra da cebinden çıkardığı bir poşet hapi aynı fayansın arkasına koyup kapattı.

“Dün gece koydurdum,” dedi Rüzgâr soğuk bir ses tonuyla. “Kendimi garantiye almam gerekiyordu, değil mi?”

Hazal ne diyeceğini bilemiyordu. Çaresiz hissediyordu.

“Şimdi, işine geri döneceksin.”

“Senden nefret ediyorum!”

"Beni sevmene ihtiyacım yok."

"Dünyada sen ve senin gibiler olmasa daha iyi olurdu. İğrençsiniz."

"Dünyayı güzellik değil, orospuluk kurtaracak. Herkes kendini düşünmek zorunda, kızm. İlk önce kendini düşünüp, kendine acıyacaksın. Kendini kurtardıktan sonra başkasına yardım etmeyi düşüneceksin."

Hazal düşündü. Alnını masaya koyup bir kaçış yolu bulmaya çalıştı zihninde. Dakikalar geçiyor ama bir çözüm üretemiyordu. Çağrı'ya bunu yapmasına izin veremezdi. Ya da Atakan'ın yapacaklarından zarar görmesine...

"Eee... Ne düşünüyorsun? Başladığın işi bitirecek misin?"

Hazal'ın aklına o an bir fikir geldi. Başını masadan kaldırıp kendinden emin bir halde ona baktı.

"Döneceğim."

"Harika! İşte aradığım ruh!"

"Döneceğim ama benim yöntemimle yapacağız."

Rüzgâr düşünceli bir ses çıkartarak ona baktı.

"Dinliyorum."

“Bu gece adamlarını gönderip, Çağrı’nın çalıştığı bardaki paketi aldıracaksın.”

“Bu senin yöntemindeki çıkarlarım doğrultusunda tartışmaya açık bir şey. Başka?”

“İş bittiğinde bana para vereceğini söyledin.”

“Hayatın boyunca bir daha çalışmak zorunda kalmayacağın kadar.”

“İş bittikten sonra o parayı Atakan adına olan bir banka hesabına yatırmanı istiyorum. Bunu yapacağından emin olmak için de, paranın bir kısmını kaparo olarak önceden yatırdığını görmek istiyorum.”

“Fedakârlığın gözlerimi yaşartacak.”

“Ağlayamayacak kadar kötüsün. Bu yüzden timsah gözyaşlarını kendine sakla.”

“Tamam, bunu da oldu bil.”

“Bilmek değil, görmek istiyorum.”

“Söz. Yağmur Adam sözü...”

“Eğer bunları yaparsan, işi en kısa sürede bitireceğim. İş bittikten sonra benimle iletişimini koparacaksın,” dedi Hazal. Gayet makul bir çözüm bulduğuna inanıyordu. Ne Çağrı, ne Atakan, ne de kendi zarar görecekti. Anlaşmayı onaylamak için elini ona doğru uzattı.

Rüzgâr ona doğru uzatılan ele bakıp gülümsedi. Genç kızın elini sıktıktan sonra bırakmadı. Hazal elini çekmek istese de yapamadı.

“Şimdi talep etme sırası bende. Madem anlaşma değişiyor, ben de bir şeyler ekleyeceğim. Basına ve gerekli makamlara belge ifşa etmekten fazlasını yapmanı istiyorum. Geçmişi araştıracaksın. Şimdiki zamanı, gelecekteki planları öğreneceksin. Devrim değil, darbe yapacaksın.”

Hazal onaylamak için başını salladı.

“Anlaştık.”

“Bir dakika,” dedi Hazal bir şey unuttuğunu hatırlayarak.

“Ne oldu?”

“Sendeki sim kartımı istiyorum.”

“Hayır.”

“Aramalarımı kontrol edebilirsin. Kimseyle iletişim kurmayacağım. Yalnızca Çağrı ve seninle konuşacağım.”

“Bar çocuğu işi tehlikeye atabilir.”

Hazal öne doğru eğilip, elini onun elinden ayırdıktan sonra gözlerinin içine baktı.

“Bar çocuğu, benden haber alamayıp endişelendiğinde tehlikeli biri olabilir.”

Hazal bir şekilde bunun için de onu ikna etti. Konuşmanın konusu yeniden işe geldiğinde, her ikisi de dakikalar önce yaşadıklarını unutmuştu. Rüzgâr, pantolonunu ve tişörtünü giyip geldiğinde ufacık bir anlığına yeniden hatırladı Hazal. Ama zihninden uzaklaştırmaya çalıştığı bu düşünce bir süre daha kalacaktı içerde. Kafeden ayrılacağı sırada Rüzgâr'ın ona bakışını yakaladı. Aynı şekilde o da bir süre bu durumu düşünecek gibiydi.

Detaylar konuşulduktan sonra, Rüzgâr üst kata çıkıp, elinde bir dizüstü bilgisayar çantası ile geri döndü. Çantayı Hazal'a verdi.

"Ekstra bilgiler yükledim. Belki işine yarayacak bir şeyler vardır. Kontrol edersin. Sim kartın çantanın küçük gözünde duruyor."

"Tamam."

Hazal çantanın içinden çıkardığı sim kartı, Rüzgâr'ın ona verdiği telefonun içindeki ile değiştirdi.

"Bir çakallık yapmaya kalkmayacaksın, değil mi Hazal?"

"Sen anlamaya uyduğun sürece her şey yolunda gidecek. Buna emin olabilirsin."

"Yakında iyi haberler almak üzere o halde."

Hazal dizüstü bilgisayarın çantasını omzuna asarak kafeden ayrıldı. Bir sürü soru işareti vardı kafasında. Yıllardır kimseyi öpmemiştir. Birdenbire neden dudaklarını Rüzgâr için aralamıştı? Kızgın olduğunu düşünürken, neden garip hissediyordu? Bu işin üstesinden kimse zarar görmeden gelebilecek miydi? Hayatına devam edebilecek miydi?

Genç kız kafeden ayrılırken, Rüzgâr da benzer soruları soruyordu kendisine. Bu kızda farklı olan bir şeyler vardı. Böyle bir çekimi daha önce hissettiğini hatırlamıyordu. Kızın muhtaçlığı, çaresizliği mi o an onu ateşlemişti? Taksi kafenin önüne gelene kadar onu izledi. Hazal bir kez olsun arkasını dönmemiştir.

Taksi gözden kaybolana kadar bakmaya devam etti Rüzgâr. Dudaklarında istemeden oluşan bir gülümseme olduğunu fark ettiğinde hemen dudaklarını sıktı.

Genç kız malikâneye döndüğünde, bilgisayarını odaya koyduğu gibi Güzide Hanım'a akşam yemeği hazırlığı için yardım etmeye gitti. Atakan okuldan dönmüş, odasına çıkmıştı. Güzide Hanım ise yakınıyordu.

"Kocasını evde değil tabii," dedi salata için malzeme hazırlarken. "Bir sürü insan dolduracak şimdi eve."

Hazal yemek takımlarını mutfak masasının üzerine koydu.

"Sabah, akşama misafir olabilir demişti, hanımefendi. Kesinleşti mi gelecekleri?"

"Aman kızım! Kesinleşmese ne olacak? Hep aynı. Yemek hazırlıyoruz, uçlarından tadıp bırakıyorlar. Onca yemek hep çöpe gidiyor."

"E kalan yemekler ihtiyacı olan birilerine verilse ya."

"Aaa... Olur mu öyle şey? Birilerine yardımları dokunursa canları yanar."

Genç kız gülümsedi. Onlar kötüydü. Aralarında bir tek Atakan iyiydi.

Yemekler hazırlandıktan sonra büyük salondaki yemek masası da bir güzel düzenlendi. Saatler geçiyor ama kimse gelmiyordu. Birkaç saat sonra evin hanımı geldiğinde, misafirlerin bu akşam gelmeyeceğini ve yorgun olduğunu söyleyerek odasına gitti. Hazal için hava hoştu. Bir an önce işe koyulmak istediği için bu ekstra vakit demekti.

Atakan'ın odasına çıkıp bir şey isteyip istemediğini sordu. Ama Atakan bir şey istemiyordu. Cam kenarındaki koltuğunun üzerinde öylece oturuyordu. Hazal konuşmaya çalıştı ama Atakan tepkisizdi. Onun odasından ayrılıp

kendi odasına gittiğinde, Yağmur Adam'ın verdiği bilgisayarın açma düğmesine basıp, açılmasını bekledi. Ama Atakan hakkında aklına takılanlar vardı. Bilgisayar açılana kadar onunla konuşabileceğini umut ederek onu aradı.

Telefon ilk çalışında açılmadı. Ekrana bakıp aynı numarayı yeniden tuşladı. Telefon bu kez açıldı.

"Alo!"

"Merhaba, Atakan."

"Sen misin gerçekten?" Atakan'ın sesi endişe doluydu.

"Evet, benim."

Hazal, Atakan'ın onu sesinden tanımaması için fısıldayarak konuştu.

"Saat kaç?"

"23:17"

"Küsuratlı. Güzel."

"Bu saat takıntının sebebi nedir?"

"Saat düz sayılar olduğunda bitmiş gibi geliyor. Örneğin 23:17. On yedinin yirmiye ulaşması gerekiyor. Bana bir şeylerin bitmemesi gerektiğini hatırlatıyor hep. Düz saatlere inat, dönmesi gerekiyor yelkovan ve akrebin. Hayat devam ediyor. Bak, sen de küsuratlı bir sayıda

aradın beni. Saat, devam etmen gerektiğini söylüyor sana. Her ne yapıyorsan, yarım bırakma."

Hazal buruk bir şekilde gülümsedi.

"Ya yaptığım şey insanlara zarar verecek bir şeyse?"

"Kendine zarar verecek cesareti olmayan insan, başkasına zarar veremez. Utanır, çekinir... Endişelenme. Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Kimseye zarar vermeyeceksin."

Atakan, Hazal'ın ne yapacağından habersiz yol gösteriyordu ona. Genç kız cevap vermeyince devam etti.

"Nerelerdesin günlerdir? Aramanı bekledim. Sen aramayınca ben aradım ama ulaşamadım."

"İnsanlarla uğraşmak çok zor, Atakan. Herkes talep ediyor. İstedikleri şeyleri yapamayacağını söylediğinde ise bir açık arıyorlar. Açık bulurlarsa, saldırmaya hazır oluyorlar. Çok çirkinleşiyorlar..."

Hazal kendini ona dert yanarken bulduğunda toparladı.

"Çirkin bir şey yoktur, sevgili Hiç Kimse. Etrafına bir bak, çirkin bir şey görebiliyor musun? Cevabın evet ise yanılıyorsun. Çünkü çirkin bir şey yok. Onları insanlar çirkinleştiriyor."

KİMLİĞİ KİRLETİLMİŞLER MABEDİ

Hazal cevap vereceği sırada, Atakan bildiği bir Zülfü Livaneli dörtlüğü okudu.

"Hilesiz kucaklamak istiyorum dünyayı..."

Dünyayı, şehri ve seni...

Dünyayı güzellik kurtaracak...

*Bir insanı sevmekle başlayacak her şey..."**

"O kadar güzel bilgilerle dolusun ki Atakan..."

"Güzel olanı öğrenmek istiyorum çünkü. Ben iyinin kazanacağına inananlardanım. Sen de inan."

Genç kız gülümsedi. Ve Atakan, çok uzaklarda sandığı ama aslında çok yakınında olan bir insanı gülümsettiği için mutlu oldu.

"Bir gün karşılaşır mıyız seninle, Hiç Kimse? Belki mabedimi ziyarete gelirsin. Ne dersin?"

"Belki bir gün, Atakan... Belki bir gün, çıkar gelirim yanına."

"Uyuyacağım."

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"İkinci kez varlığından şüphe ettiğim bir şeyin gerçek olduğunu anlamamı sağladığın için."

* Zülfü Livaneli - Ada (Dünyayı Güzellik Kurtaracak)

“Teşekkür etmene gerek yok. Etrafına bakman yeterli olacaktır.”

“Hoşça kal...”

Atakan bir şey söylemeden telefonu kapattı. Genç kız sersemlediğini hissediyordu. Bunca kötü fikrin, kötü faaliyetin arasında temiz kalmayı nasıl başarıyordu Atakan? Yatağına biraz uzandıktan sonra telefonu kenara koyup bilgisayarı kucağına aldı. Rüzgâr'ın ona hazırladığı dosyaları okuması gerekiyordu. Sonraki gün ise ana bilgisayarı bulacaktı. Hazırladığı çalışma sisteminin üçüncü aşamasındaydı artık. Bilgisayarı bulduğunda bilgiye erişmiş olacaktı. Dosyaları yavaş yavaş incelemeye başladığında, kötüye doğru ilerliyordu. Geçmişe dair bilgilere sahip oluyor, Cihat denen adamın yaptıklarını öğreniyordu. Dosyalardan bir tanesine daha tıkladığında, ilginç bir bilgi buldu. Derinlemesine araştırması gerekiyordu. Malikânenin kablosuz ağına bağlandığında, gerekli web sayfalarına erişim sağladı. Ama bilgiler korunuyordu.

Siteye yarım saat içinde sızdı. Kapıyı çalıp kaçmak gibi bir şey olacaktı bu yaptığı. İhtiyacı olanı almak için girecek, kapıyı hiç açılmamış gibi kapatacaktı.

Aynı konu üzerinde farklı kaynaklara göz gezdirdikçe kalbinin atışı hızlanıyordu. Bilgisayar ekranına bakan gözleri, klavyenin üzerindeki elleri kadar hızlı hareket ediyordu. Bir pencere kapanırken başka bir pencere açılıyordu. Son sayfada gördükleri karşısında ağzı şaşkınlıkla açıldı. Bir girdabın içine çekildiğini hissetti. Hayır, bir fırtınaydı bu. Ortasında cırlıçıplak kaldığı bir fırtına. Çantasını aralayıp içine baktı. Yüzü kızarmıştı.

Ne yapacağını bilemeyerek camın kenarına oturdu. Çantayı odanın bir kenarına fırlatıp başını buğulu cama yasladı. Bu kez cama gülen bir surat çizmedi. Ağlayan adamın gözlerinden dışarıyı da izlemedi. Gün doğana kadar, uyumadan bekledi. Kahvaltı saati geldiğinde şişmiş gözlerle mutfağa gitti.

“Kız ne oldu sana?” Güzide Hanım, Hazal’ı görünce şaşırmıştı. “Uyuyamadın mı, kızım?”

“Uyuyamadım, Güzide Abla.”

“Kız ağladın mı bakayım yoksa sen?”

“Yok hayır. Ben tabakları götürüyüm.”

“Götür, kızım. Gece yarısı Cihat Bey geldi. Erken dönmüş yurt dışından.”

Hazal duraksadı bir an. Sonra tabakları alıp masaya götürdü. Mutfaka geri dönerken,

üst katın merdivenlerinin başında Cihat Bey ve eşini gördü.

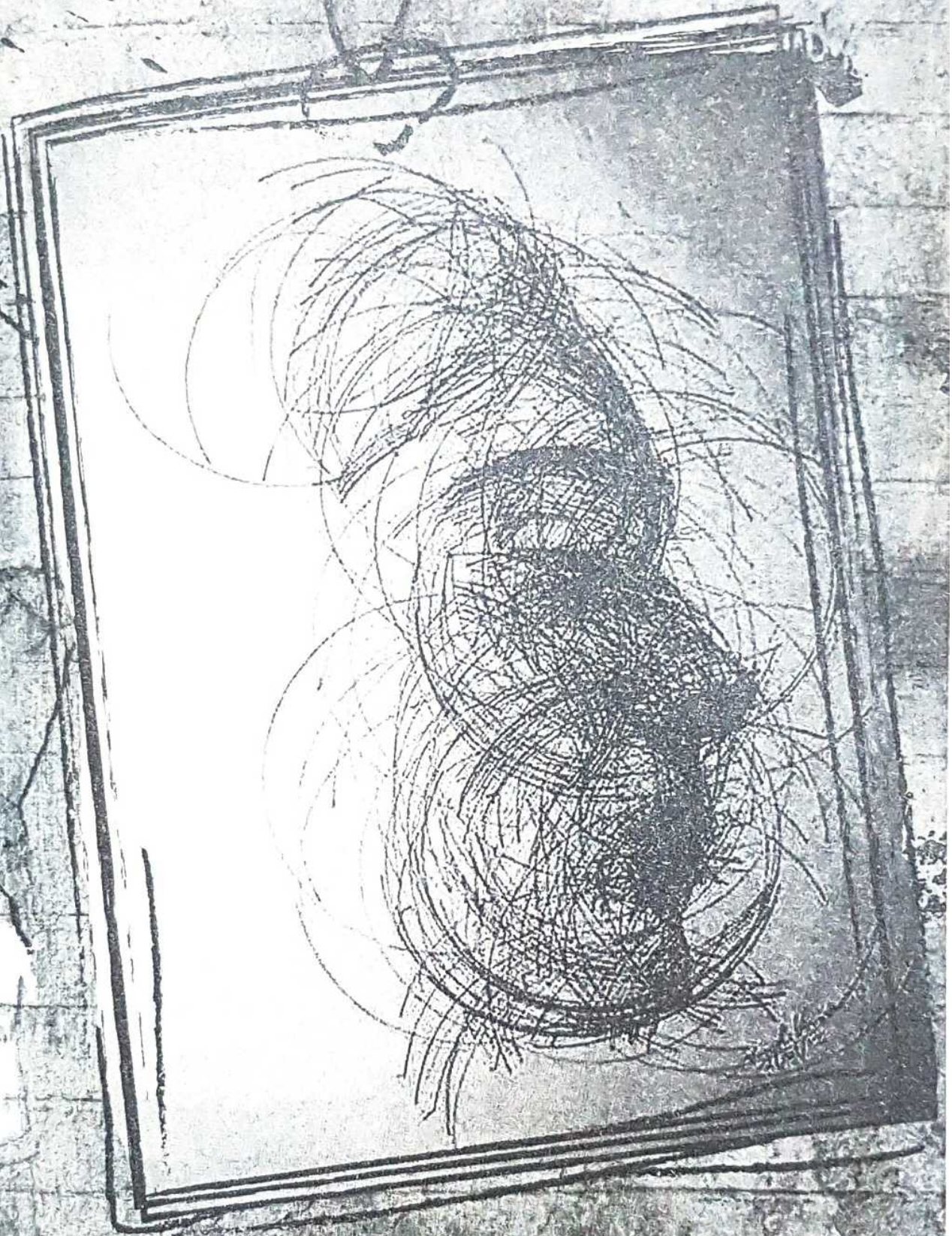
"Günaydın, Hazal," dedi kadın kocasının elini tutarak.

"Günaydın, efendim."

"Kahvaltı hazır mı, kızım?" diye sordu Cihat Bey.

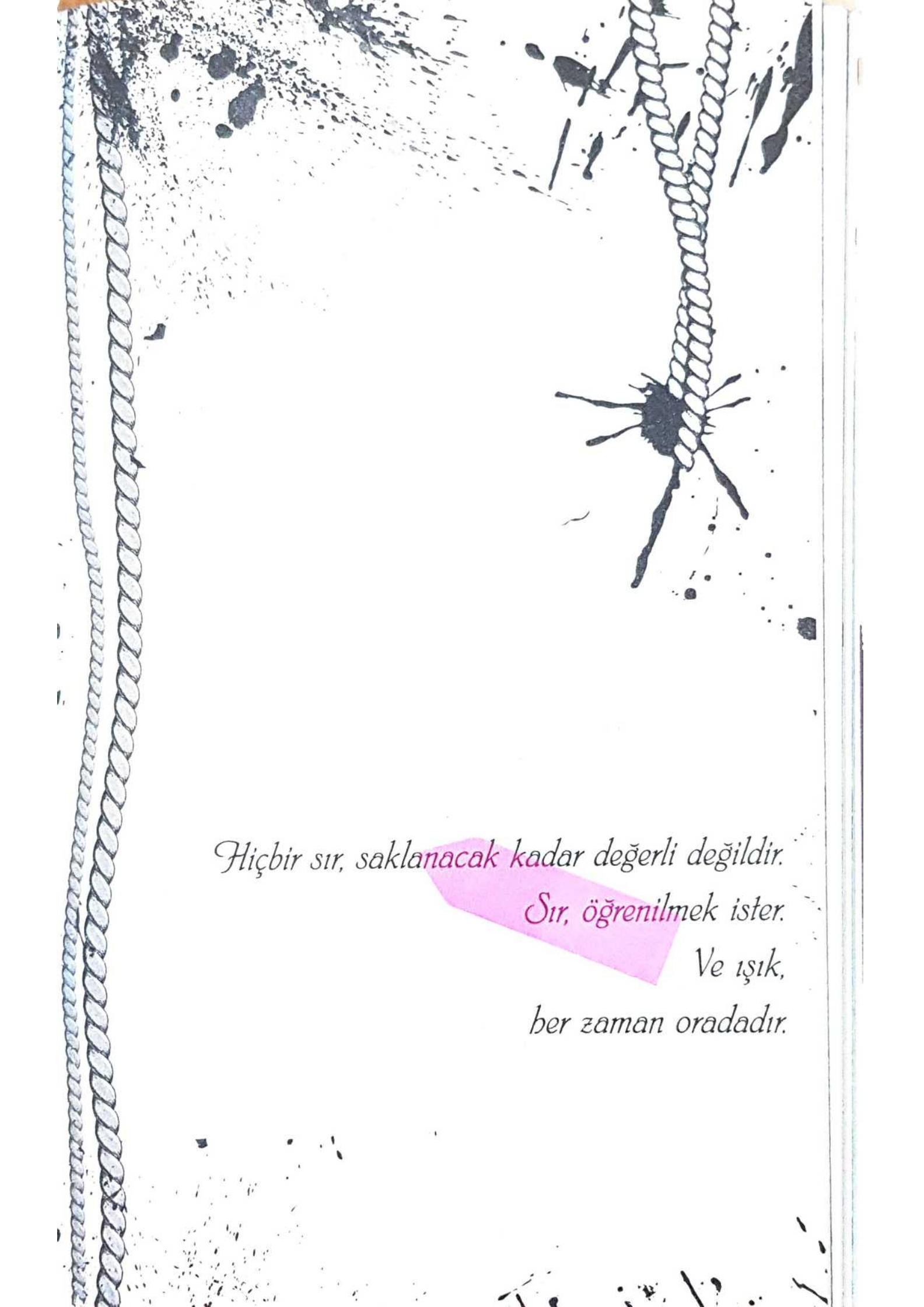
"Ne-Neredeyse," dedi Hazal kekeleyerek. Onlar yemek masasına geçerken, genç kız mutfağa gitti koşar adımlarla. Kapıyı aralayıp içerdeki adamı izledi. Kalbi sanki ağzının içinde atıyordu.

"Günaydın, baba."

çizim:

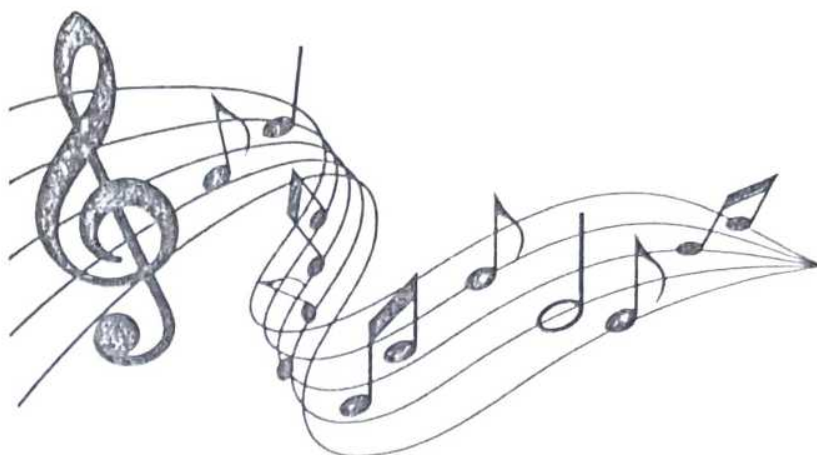
Elif Tan

A vertical rope on the left and a broken rope on the right. The broken rope has a dark, star-shaped mark at the point of fracture.

Hiçbir sır, saklanacak kadar değerli değildir.

Sır, öğrenilmek ister.

*Ve ışık,
her zaman oradadır.*

Hurts - Illuminated

Yel 12 :
Kalbe çivilenmiş
Nefret
Unutulmuş ayların yirmi ikileri

Kâbus oyununda aciz bir figürandan başka bir şey değildi. Çok yüzlülerin arasında oynamaya çalışıyordu yalnızca rolünü. Unutuldu, terk edildi defalarca. Ne kadar güzel cümleler kurduysa sevdiği insanlar adına, o kadar acı ile kavrulmuş karanlığa itildi kadın. Kadın, sevilme isterdi. Kadın hissetmek isterdi sevildiğini. Oysa o, yalnızca soğuğu hissediyordu. İnsanların yüzüne bakanak dermanı yoktu. İçine içine ağladı geceleri. Duvarların üzerine geldiğini hissetmiyordu artık. Ruhu da, bedeni de bir olmuştu duvarlarla. Gencecikti. Orta Anadolu'dan sırf okumak için İstanbul'a gelmişti. Daha geldiği ilk

gün âşık olmuştu şehre. O zamanlar bilmezdi âşık olduğu şehrin sokaklarının sonradan ona dar geleceğini. İlk zamanlar anlamadı. Âşık olduğu şehirde başka bir aşk buldu kendine...

Daha önce tadına bakmadığı asıl aşk yıllanmış bir şarap tadı gibiydi. Aşkla nefes alıyor, aşkla uyuyordu. Birisini sevmek, ait hissettiriyordu ona. Birisini sevmek, korkusuzluktu. Adanmışlıktı...

Âşık olduğu adamın yüzüne her baktığında hayal kuruyordu. İçinde ikisini barındıran her hayal zihnine düştüğünde, midesi bulanıyor-muş gibi hissediyordu.

"Seni seviyorum," demişti adam yirmi iki aralık gecesi.

Bu kelimeleri ilk duyduğunda, soğuktu. Rüzgâr vurup geçiyordu yanaklarına. Soğuktan titreyen bedeni o an ısınmıştı Sözler yüreğini de, bedenini de ısıtmıştı. Adam, dudaklarını alnına değdirip öpmüştü o gece.

"Seni hiçbir zaman bırakmayacağım."

Yirmi iki aralık gecesi verilmiş bir sözdü bu. Ondan başkasını görmeyen gözleri, bunu duyduğunda utanarak başka yana kaçmıştı. Karanlık sokağı aydınlatan sokak lambasına...

“Kar yağıyor,” demişti heyecanla. “Kar yağıyor, Cihat!”

Bir daha o kadar mutlu olamayacağını bilmeden, çocuklar gibi koşturmuştu. Ama bilemedi... Soğuk havalarda kar yağarsa buz tutar, kaygan olurdu bastığı zemin. Ve bir kez düştü mü insan, yaşadığı o anın bir anı oluşunu izlerdi düştüğü yerden.

Adamla birlikte olduğu her anı kazıyordu zihninin en aydınlık köşelerine. Işığımın sen diyordu ona.

“Yapamıyorum,” demişti adam aylar sonra. “Ailem istemiyor seni.”

“Kaçalım,” demişti kadın çaresizce. “Sen ol, başka hiçbir şey istemem...”

Çaresizdi. Var olana karşı acizdi o an. Adamın gözlerindeki vazgeçişini görmüştü. Gideceğine emindi. Adamın konuşmasına gerek yoktu. Arkasını döndü kadına. Uzun siyah montunun yakasını kaldırıp, yürüdü Beşiktaş’taki Kadıköy İskelesi’ne. Vapura bindi... Kayboldu.

16:30 vapurunun etrafında uçuşan martılar tanıklık ediyordu ayrılığa.

“Ama ben...” demişti kadın. “Her şeyimi sana vermiştim!”

Ağlıyordu. Saatler geçmesine rağmen ayrılmamıştı yerinden. Vapur seferleri bitene kadar beklemişti belki gelir diye.

Ben şimdi ne yaparım düşüncesi ile geçti günleri. Okuluna gitmedi. Halbuki son sınıftaydı. Avukat olacaktı. Dünyası yıkılmıştı ya bir kere, kaymıştı ya ayağı bir kere zeminde... Güneş karanlık gözüküyordu artık. Işığı yoktu, çünkü ışığım dediği adam terk etmişti onu. Yüreğindeki aydınlık kısımda biriktirdiği ne varsa, karanlık yutmuştu.

Her geçen gün daha da kötü hissediyor, daha da hastalanıyordu. Terk edilmişlik hissi virüs gibi yayılıyordu bedenine. Yaşadığı ev, gezdiği sokaklar dar geliyordu artık. Haykırmak istiyordu. Acı çekene kadar haykırmak. Arada bir, terk edildiği yere gidip vapurları izlerdi. Vapurdan inenlerin yüzlerinde onu arardı. Oraya gittiği bir kış günü, İstanbul'un ayazında başının döndüğünü hissetti. Etrafından geçip gidenler olmasa düşüp kalacaktı. Hastaneye götürülene kadar kustu.

"Cihat..." diye sayıklıyordu sevdiği adamın adını yarı baygın halde. Gözünü hastane odasında açtığı anda, doktoru gördü karşısında.

"Kızım, sen ne yaptın kendine?" demişti doktor. "Yemek yemiyor musun hiç?"

“Yiyemiyorum,” demişti titrek sesiyle. Neyi var neyi yoksa almıştı çünkü adam. Açlık hissetmiyordu. Üşümeyi unutmuştu. Onu ısıtan eller olmayınca ısınmıyordu da.

“Yemeden olmaz, evladım. Hem kendi sağlığın, hem de bebeğinin sağlığı için yemelisin.”

Ne olduğunu anlamadı. Saniyeler saatlere dönüştü o an. Zaman durdu, algılayamadı. Hastaneden taburcu edildiğinde, kötü hissetmiyordu artık. Umut yeniden filizleniyordu içinde. Anneliği de hayal etmişti sevdiği adamla. Evleneceklerdi. Evin içinde küçücük bir çocuk olacaktı. İlk baba kelimesini söyleyecekti çocuğu. Evine gitmedi. Terk edildiği 16:30 vapuruna koştu. Vapur onu sevdiği adama götürürken, martıları gülümsemesi ile besledi. Sevgisini attı onlara.

“Uç!” diye bağırdı vapurun korkuluklarına tutunarak.

Vapurdan indiğinde adama koştu.

“Hamileyim,” dedi gururla. Gururluydu, çünkü sevdiği adamın bebeğini taşıyordu karnında. Onu yeniden sevmesini sağlayacaktı. Ama hayat peri masalı değildi. Ve parçalanan bir şeyi yeniden bir araya getirdiğinde, eskisi gibi olmazdı... İz kalırdı.

Adam, bebeği aldirmaları gerektiğini söyledi. Bu, ailesi için bir skandal olurdu. Kadın karşı çıktı, kaçtı adamdan. Kendini, tavanının her çıkıntısını ezberlediği evin içine hapsetti yeniden. Kararlıydı. Bir daha asla sevemeyeceğine inanıyordu. Kalan birkaç parçasını çocuğuna adayacaktı. Ailesine haber veremedi. Öldürürler beni diye düşünüyordu.

Ne olursa olsun, dünyaya getirecekti bebeğini. Okulunda alay konusu oldu. Umursamadı. Bir kızı olacağını öğrendiğinde, en ucuz yerlerden güzel, şirin kıyafetler satın aldı kızına. İsim konusunda hep kararsızdı. Sevdği adamı hatırlatacak bir isim istiyordu. Onun ismi gibi kudretli bir isim. Ne kadar düşünürse düşünsün bulamadı. Bebeğin doğumu, bir sonraki yılın aralık ayına denk gelmişti. Bu bir tokattı. Hayatın onunla dalga geçme şekliydi.

Kızını kucağına aldığı ilk an, ona benziyor diye düşünmüştü. Acı içindeydi ama kızının doğumu, yanmış yüreğine su serpmişti. O an kutsal hissediyordu kendini. İçinde bir insan büyümüştü ve şimdi onu kucağında tutuyordu. Bu bir mucizeydi. Artık tek aşkı olacaktı. Kızı, onun tek aşkı olacaktı.

Hastaneden eve döndüğünde, taksinin içinden bir bebekle indi sokağa. Yüreği ellerindeydi

artık. Evine girdi. Aldı kızını koynuna, ağlayarak uyudu o gece. Ertesi gün neler olacağını bilmeden.

Adam kadının kapısındaaydı.

Kadın kapıyı açıp onu karşısında görünce şaşırdı. Adam ise sinirliydi. Hiçbir şey söylemeden salona geçti. Bebeğe baktı. Kadın, seveceğini düşünürken, adam birden bebeği kucağına aldı.

“Ne yapıyorsun?” demesine kalmadan, sevdiği, uğruna ölebilecek kadar sevdiği adam tokat attı ona. Zaten bitkin olan bedeni yığıldı soğuk zemine.

Adam bir tomar para çıkarıp fırlattı kadının üstüne.

Nefret vardı. Kalbine çivilenmiş nefret vardı artık adamın. Sevgi ölmüştü. Sevgi katledilmişti. Sonra söylediği her şey daha da acı verdi kadına.

“İstanbul’dan gideceksin! Beni unut. Bebeği de. Sakın bir daha kapıma gelme!”

“Cihat, yapma!” diye yalvarmıştı kadın hıçkırarak. Adamın üstüne atlamış, bebeğini onun kucağından almak istemişti. Yüzüne yediği ikinci darbeye yığıldı yere.

Adam eğilip boğazını sıktığında, "Öldürürüm seni!" demişti. Sonra da arkasını dönüp kapıya yürümüştü.

"Hazal!" diye bağırmıştı. "Kızım!"

Yağmur yağıyordu. Adam, şoförünün tuttuğu şemsiyenin altında ilerledi arabaya. Arabanın camından dışarıya baktı. Evin penceresinde, eli camda, hıçkıra hıçkıra ağlayan kadına donuk bir yüzle bakıyordu. Yanında oturan kadına döndü. "Güzide Abla, al şunu," diyerek verdi bebeği eline. "Bırak bir yurdun kapısına. Babamın haberi olmayacak."

"Adı belli mi yavrunun?" demişti Güzide Hanım.

"Hazal dedi. İsmi boş ver, Güzide Abla. Sen görevini yap."

Adam için hayal kırıklığıydı bebek. Ve o hayal kırıklığı, yağmurlu bir günde, üzerinde '**Adı Hazal olsun**' yazılı bir kâğıtla bırakıldı kapıya.

Kadın aylarca kapısına gitti adamın. Her seferinde uzaklaştırıldı. Polise gitse, ailesinin haberi olacaktı. Gidemedi. Çaresizdi. Acizdi artık. Ama hayat ona oyun oynamaya devam ediyordu. Okuluna devam etmedi. Kimseye bundan bahsetmedi. Dayak yemekten korktuğu için bir daha kapısına gidemedi adamın.

Bir gün, Beşiktaş'taki Kadıköy İskelesi'ne yolu düştü yeniden. Onu bırakıp gittiği vapurda, başka birinin elini tutarken gördü onu. Uzak-tan izledi.

Yüreği alev aldı. Hesap soramıyordu. Acı vardı. Yalnızca acı çekiyordu. Kızının nerede olduğunu bilmiyordu. Adam, giderken ruhunu almıştı. Kızını kopardığında ise yaşama sevinci yok olmuştu.

Evine döndü. Kâğıt kalem aldı eline. Bir mektup yazdıktan sonra bunu adamın adresine postaladı. Ertesi gün evden çıkmadan önce, duvarda asılı takvime baktı. *Alı şu ayların yirmi ikileri!* dedi kendi kendine. *Acelesi vardı.* Yetişmesi gereken bir vapur vardı.

16:30 vapuru...

Vapura binerken, yalnızca kızı vardı aklında. Deniz dalgalıydı. Terk edildiği vapur götürüyordu onu ölüme. Vapur, denizin ortasına geldiğinde arkasına ilerledi kadın. Vapurun motorlarının suda oluşturduğu beyazlığı izledi. "Affet, kızım..." deyip bıraktı kendini dalgalı denize. İlk başta çırpındı. Suyun soğukluğu bedenini uyuşturduğunda tek gördüğü aşağıdaki karanlıktı.

16:30 vapuru aşka da tanıklık etti, terk edilse de, ölüme de...

Adı: Geylin Bakıcı

Tabular yıkıldı.

Zincirler kırıldı.

Aşk, ıskaladı.

Uzağa düştü.

Kings Of Leon - Use Somebody

Yol 13: Asama Dört: Bilgiden Faydalanma

Dudağıma, öpmeye kıyamadığın yanağıma tokat atıp gittin. “Öldürürüm seni!” dedin en son... Sen beni yaşarken öldürdün. Tanıştığımızda varlığının ruhuma dokunuşu ile can bulan yaşam sevincinin yerine, boyun eğmiş, kırılmış ve daha şimdiden Hazal hasreti ile kavrulmuş bir ben bıraktın. Zaman geçmedi. Yüreğimin ortasındaki kum saatini alıp acı bir yalnızlığa dökülecek şekilde ters yüz edip gittin. Benden, Hazal’ımı kopardın. Bu ilk gidişin değildi. Gözlerim yetim kaldı yokluğunda. Şimdi ellerim boş. Sıcaklıktan aciz rutubet kokulu evimin duvarları arasında öldürdün beni.

Gittin...

Ve götürdün...

KİMLİĞİ KİRLETİLMİŞLER MABEDİ

Bu ev... Cam kenarında oturup, gelmeni beklediğim ev... Sarılıp, camından insanları izlediğimiz bu ev, hapsediyor şimdi acı içindeki ruhumu.

Ürkek, çaresiz ve yoksun kalbimi alıp kucağına, başka bir eve götürdün uyumaya.

Oysa sözlerimiz vardı birbirimize. İçinde bizi barındıran hayaller vardı. Hayaller ağladılar. Sen gittin, biz kalmadı. Ama bana bir Hazal vermiştin. Ben yeniden biz olmayı başarmıştım. Şimdi onu da aldın. Ne sen kaldın, ne biz kaldı... Ben de kalmayacağım...

Susardık bazen... Konuşmazdık. Bazen ansızın olurdu bu susuşlar, bazen isteyerek... Beni sevdiğini söylediğin zamanlarda, sustuğun anlarda gitmeyi düşünüyordun, değil mi?

Bunu okurken, çığ gibi önüne yığılsın anılar. İçinde seni, beni, bizi barındıran anılardan birini seç ve dondur aklına gelen görüntüyü. O zamanlar severdin, değil mi? Hayat, bir büyücünün ritüeli gibi gelirdi. Bir gelenek, bir âdet gibi devam ediyordu çünkü.

Her gün yanımdaydın... Ben her gün kollarımdaydım...

Çay isterdi canın...

Yanağım, dudağına hasret kalırdı... Işığım derdim... Bu en sevdiğin şarkın olurdu senin. Demlerdik çayı...

Sihir dolu düşlerinin arasında uyuyakalırken, sesim doldururdu kulaklarımı. Ürkerdin. Kızmazdın bana ama söylenirdin. Mutlu bir çocuğun ıslığı gibi gelirdi sesin kulaklarıma. Böyle anlarda içimden severdim seni. İçim sen doluyken, yine orada severdim seni. Film gibiydi hayatım. İçinde seni barındıran her film karesini uzun uzun soluklar alarak yeniden izlerdim geceleri gittiğinde. O filmin içinde kaybolacak kadar severdim seni. Gözlerinin ardında sonsuzluğa doğru akıp giden her hayali, hayallere dair her sözü senin için yazdığım şarkılara nakarat olarak eklerdim. Tekrar tekrar söylemek istediğim, en sevdiğim şarkıydın sen.

Bende kaldığım gecelerin sabahlarında, özenerek hazırladığım kahvaltıya iştahla bakarak, "Sen var ya, meleksin..." derdin. Bu sözlerine çocukça inandım. Çocuk muydun? Çocukça muziplikler yapardın. Okula geç kalacağım dediğimde, "Gitme," derdin.

Sevmek hastalık mıydı? Geçmişimi, geleceğimi adadığım adam... Hastalık mıydı? Öyle çok sevdim ki... Seni sevmek; üzülme yesin diye, gittikten sonra sana gelmemekti. Seni sevmek; İstanbul'un ara sokaklarında, aralık ayında gökyüzünde dans eden kar

tanelerinin, Allah'ın bu aşk için gönderdiği bir işaret olduğuna inanmaktı.

Gittin ve götürdün...

Âşık olduğum şehrin sokak lambalarının ışıkları ruhumu sararken, aynı gökyüzünün yıldızlarının altında hep seni özledim. O dışarıyı izlediğimiz camın önünde, belki gelirsin diye bekledim. Bazı zamanlar bu bekleyişlerin sonu, yorulmuş bedenimi sürüklediğim yatağında ağlamak olurdu sabaha kadar... Gözyaşlarım, hep yatağın senin yattığın tarafına düşerdi. Uzağıma düştün, ışığım. Kalan son aydınlığımı da alıp, karanlıkta bir başıma bıraktın beni. Hazal'ı götürdün. Hazal'ımı, senden sonra **ışığım** kelimesinin en çok yakıştığı kızımı götürdün!

Bu defa farklı... Hissediyorum... Ne o hasret kaldığım yüzünü, ne o hayranlıkla izlediğim kızımı göstereceksin bana. Çaresizim. Avuçlarımdan kayışınızı izlemekle kalakaldım şimdi. İçimde kopan fırtınalara güneş doğmaz artık.

Neden kötü olmak için beni seçtin ki? Bıraksaydın ya beni kızım. Bir efsane olarak anlatsaydım seni o büyüdüğünde. Ona anlatacağım gece yarısı masallarının prensi olsaydın. Çok düşündüm. Nerede hata yaptım diye cevap aradım. Seni yaşadığın hayattan hiçbir zaman koparmak istemedim. Hatam, yeterince çabalamamak mıydı? Seni yanlış mı tanıdım? Ya da bu yüzünü hiç göstermedin mi bana?

Seni yaşadım. Yasak bir aşk gibi... Gözlerden uzakta, adresini unuttuğun evimde yaşadım. Beni hayatından dışladığında öfke nöbetlerine kapılıp, kendime bile yabancı gelen ses tonuyla sana bağırıp ağlarken de sevmeye devam edip yaşadım.

Beni sevdiğini söylediğin, bana yalan söylediğin gün ayın yirmi ikisiydi. Kızım, ayın yirmi ikisinde dünyaya geldi. Ve ben, unutulmuş bir yirmi ikide gidiyorum, sevgilim. Kızımıza iyi bak. Sen olmadığında anlatacağım masal gibi anlat beni. Korkmasına izin verme. Annesi gibi zayıf olmasın. Güçlü olmayı sen öğret ona. Yediği ilk darbede yıkılmayacak şekilde büyüsun. Bir öpücük bırak yanağına... Sanki ben öpermişim gibi, geceleri iki kez öp o uyurken...

Affet, sevgilim. Ben artık dayanamıyorum.

Hazal, gözünden akan yaşların mektuba damlamasına izin vermedi. Geçmişini hiç araştırmak istememişti. Kim olduğunun, nereden geldiğinin önemi yoktu. O, kendisiydi ve kimse yoktu. Ama kimse hayatın karşısına ne çıkaracağını bilmediği gibi, o da geçmişinin avuçları arasına geleceğini bilememişti. Bir anne ya da baba modeli de hayal etmemişti hiçbir zaman. Yalnızca Hazal'dı o.

Şimdi bir babası da olmuştu, annesi de. Mektubu katlayıp, karıştırdığı çekmecenin içindeki

yerine koydu ve sakinleşmeye çalıştı. Atakan'ın üvey kardeşi, hayatını dağıtmaya çalıştığı adamın ise babası olduğu gerçeğini hazmedememişken, annesinin intihar mektubu... İçindeki nefret katlanarak artıyordu. Bu tohumu o adam ekmişti ve cezasını çekmeliydi.

Yalnızca üç gün önce bir baba ve üvey kardeşe sahip olmuştu, dördüncü gün ise ölü bir anneye... Yaptığı şey, artık iş değildi. Yıllardır harmanlanan, gizli ateşlerde dövülen intikamdı. Geçen üç günde epey mesafe katetmişti. Evin hanımının, hizmetçinin oğlu ile ilişkisi olduğunu öğrenmişti mesela. Bu anı bir fotoğrafla ölümsüzleştirmeyi de ihmal etmemişti. Telefonunu açıp, fotoğraf arşivindeki o ihtiras dolu öpüşme karesine baktı. İşe oradan başlayacaktı. O adamın, annesine yaptığını yapacaktı önce. Yalnız kalmasını sağlayacaktı. Cihat Bey'in çalışma odasındaki bilgisayar ana bilgisayardı. Onun için yeniden gelecekti buraya. Kimseye gözükmeden çalışma odasından çıkıp kendi odasına gitti sakince.

İlk işi Rüzgâr'a mesaj atmak oldu.

Yarın dördüncü aşamaya geçiyorum.

Çok geçmeden yanıt geldi.

Haberleri izlemeli miyim?

Hızlıca cevap yazdı.

Onun için birkaç gün daha bekleyeceksin. İsteddiğini elde edeceksin. Yok edeceğim onu. Parça parça kırılışını izleyeceksin. Keyfini çıkar.

Hazal gelen mesajı okudu.

Merhamet dolu Hiç Kimse'den eser kalmadı sanırım?

Hızlıca karşılık verdi.

Artık Hiç Kimse yok! Yalnızca Hazal!

Haber bekliyor olacağım.

Tamam.

Genç kız uyumadan önce, çektiği fotoğrafa bir kez daha baktı. Artık acıma yoktu. Yalnızca nefret vardı içinde.

Ertesi sabah kahvaltıda onları uzaktan izledi. Cihat Bey'in eşine ne kadar özen gösterdiğini gördüğünde deliriyordu.

Atakan okula gittiğinde, geceden hazırladığı dosyayı, Cihat Bey'in okuyacağı gazetele-
rin arasına sıkıştırdı. Birkaç saat sonra fırtınalar esecekti evin içerisinde.

Adam saatler sonra gazeteleri alıp çalışma odasına girdi ve dakikalar içinde geri çıktı. Bu

sırada Hazal ve Güzide Hanım mutfaktaydı. Yaşlı kadın, Cihat Bey'in bağırıldığını duyduğunda korkuyla sıçradı. Cihat Bey elinde fotoğraflarla mutfağa gelip, Güzide Hanım'ın suratına tokat attı.

Kadın yere yığılırken Hazal soğukkanlılığını koruyordu.

"Nerede o piçin?"

Kadın yerden kalkmadan korkuyla cevap verdi.

"Bir hata mı etti, beyim?"

O sırada, malikânenin bahçesine bir araba yanaştı. Arabanın sesini duyan Cihat Bey koşar adımlarla salona gitti. Adamın ilk kez bu kadar sinirli olduğunu gören Güzide Hanım, Hazal'ın desteğiyle ayağa kalktıktan sonra, Cihat Bey'in peşinden salona koştu. Onlar salona çıktıklarında, malikânenin kapısı açılmıştı. Evin hanımı ve Güzide Hanım'ın oğlu Murat, ellerinde alışveriş poşetleriyle içeriye giriyorlardı.

Cihat Bey, elindeki fotoğrafları kadının suratına attı. Fotoğraflar ağır çekimde yere düşerken Hazal sakince gülümsedi. Gülümsemesini herkesten saklayarak yüzüne gergin bir ifade yerleştirip olanları izledi.

Adam hızla karısına doğru ilerleyip bir tokat attıktan sonra, Murat'a yönelip vurmaya başladı. Kadın şok içindeydi. Yerdeki fotoğraflara bakıyor, böyle bir anın yaşandığına inanmıyordu.

Güzide Hanım "Yapma, beyim..." diye yalvarıyor, oğlunu adamın elinden kurtarmaya çalışıyordu.

Murat'ın yüzü dağıldığında Cihat Bey yaşlı kadına döndü.

"Pılınızı pırtınızı toplayıp hemen terk edeceksiniz evi! Sizi bir daha burada görürsem, öldürmekten beter ederim!"

"Aman beyim, ne yaparız?" dedi Güzide Hanım ağlayarak.

"Defol!"

Adam bağırmamış kükremişti adeta. Kadın titreyerek oğlunu yerden kaldırıp uzaklaştırdı.

"Sana gelince!" dedi adam karısına dönerek. "Layık olduğunu yaşatacağım sana!" Yerdeki kadına bir kez daha vurdu. Sonra Hazal'a dönüp, "Sen!" diye bağırdı.

Genç kız o an korksa da bunu belli etmemeye çalıştı.

"Yatak odasına çık, kıyafetlerini topla bu kahpenin. Neyi var neyi yoksa doldur getir!"

Hazal, denileni yapmak için merdivenlerden yukarıya çıkarken, Cihat Bey'in "Atakan'ı unut! Annesinin orospuluğundan uzakta yaşayacak artık!" diye bağırdığını duydu. Yatak odasına girerken yalnızca bunun için mutluydu. Atakan, kardeşi... Yakınında olmalıydı. Odaya girip kadının kıyafet dolabını açtı. Hiç sahip olmadığı kadar fazla kıyafetin arasından en kötülerini özenle seçti. Çünkü bu kadın, annesinin acı çekmesinin sebebiydi ona göre. Mücevherleri, takıları es geçti. Kasım ayınca giyilmeyecek, ucu açık birkaç ayakkabı koydu valize. Elinde valiz merdivenlerden aşağı inerken, Cihat Bey'in elinde bir çanta ile çalışma odasından çıktığını gördü.

"Bu çantanın içinde para var. Ortalardan kaybol. Başka şehre git. Seni bir daha görmeyeceğim!"

"Cihat..." dedi kadın çaresizce.

"Ne söylediğimi anladın mı?" diye bağırdığında kadın korkuyla irkildi.

"Anladın mı dedim sana!"

"Anladım. Tamam."

Adam, Hazal'a döndü.

"Gittiğinden emin ol bu kahpenin. Sonra bana bir içki doldur, sakinleşmem gerek."

“Peki, efendim,” diyerek yanıtladı Hazal.

Cihat Bey çalışma odasına dönüp kapıyı kapattığında, genç kız elindeki valizi kadının önüne attı. Bu sırada kadın sendeleyerek yerinden kalkıyordu. Hazal kapıya ilerleyip, çıkması için açtığı anda, “Sen yaptın!” dedi kadın. “Seni küçük kaltak! Fotoğrafları sen çektin. Sen verdin.”

Kadın elinde valizle kapıdan çıkarken Hazal gülümsüyordu.

“Umarım ölür gidersin bir yerlerde!” dedi Hazal onun gözlerine bakarak.

Kadın’ın gidişini keyifle izledikten sonra içeriye döndü. Cihat Bey’in istediği içkiyi hazırlayıp, odasının kapısını tıklattı.

“Efendim, içkiniz.”

“Getir!” dedi adam sert bir tonda.

Hazal içki bardağını masaya koyarken adam eline bir kart verdi.

“Karttaki numarayı ara. Atakan’ı okuldan alıp eve getirsinler.”

“Tamam. Başka bir isteğiniz var mı?”

“Gitti mi?”

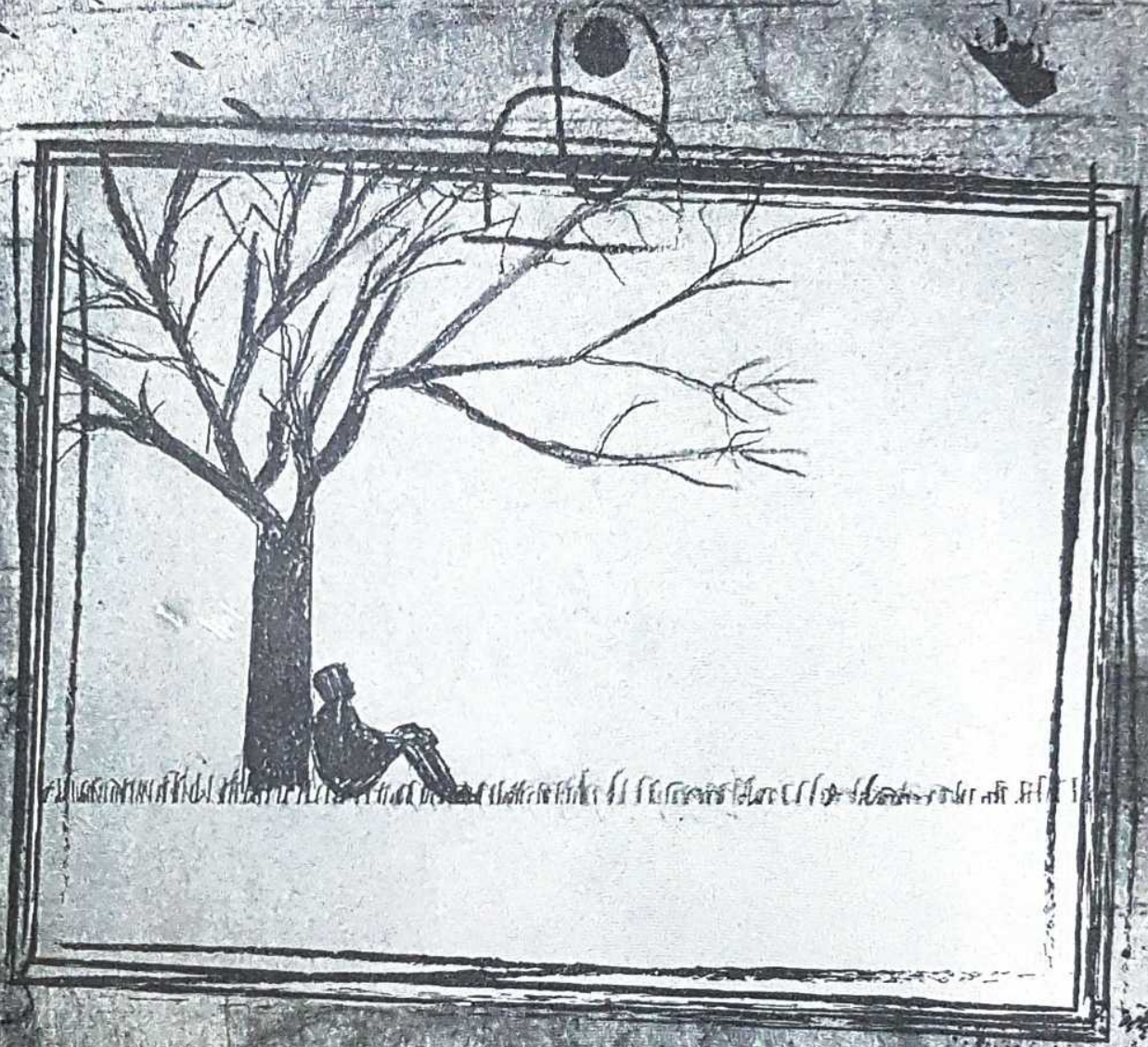
“Gitti, efendim.”

“Diğer köpeklerin de evden ayrıldığından emin ol.”

“Tamam.”

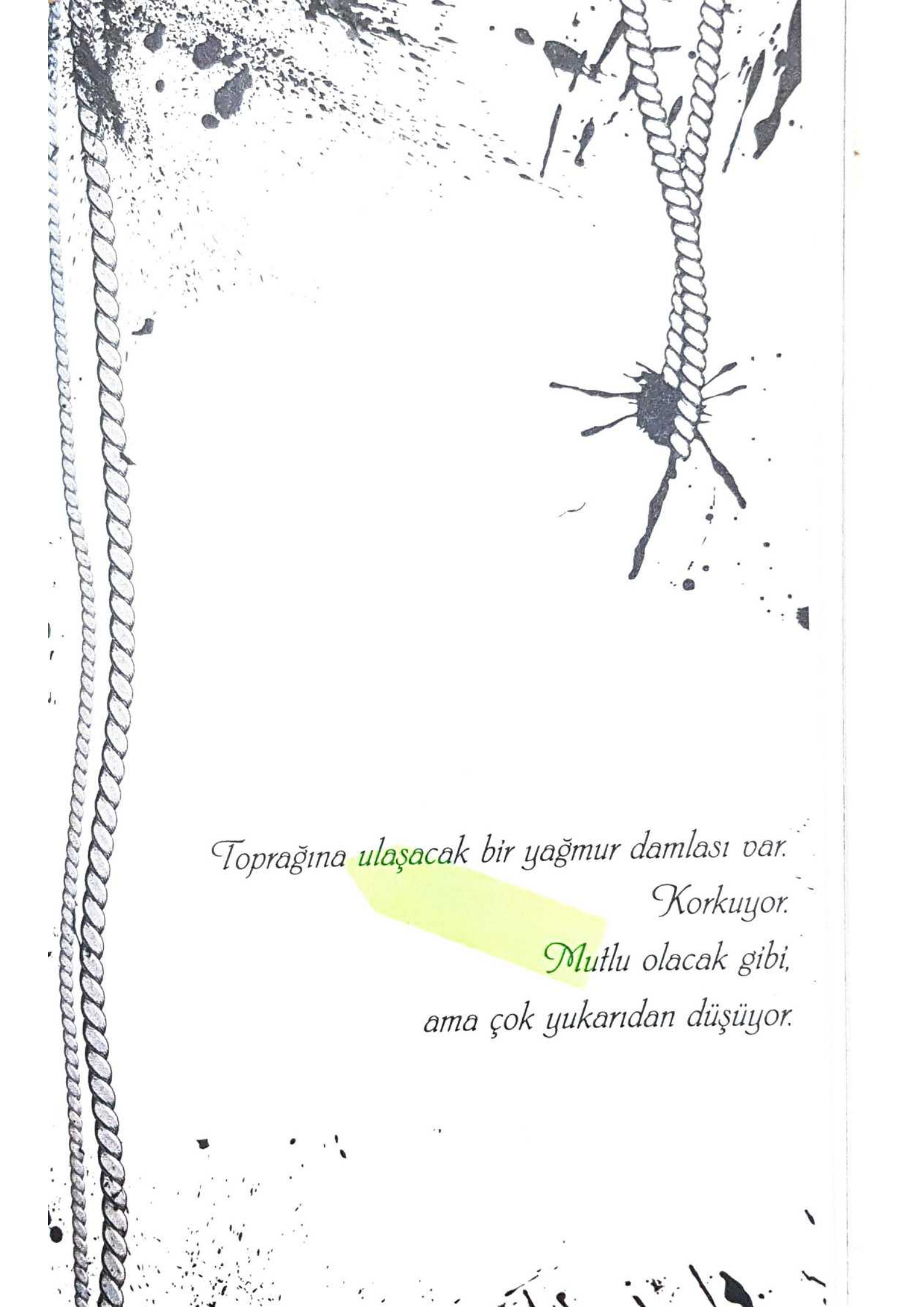
Hazal, odadan çıktıktan sonra Cihat Bey’in verdiği numarayı arayıp Atakan’ın okuldan alınmasını söyledi. Bu sırada Güzide Hanım ve oğlu Murat çoktan kaçmışlardı. Adam saatlerce odasından çıkmadı. Akşamüzeri Atakan’ı eve getiren araba malikânenin bahçesine girerken, Cihat Bey’in eşinden ayrıldığı haberi Rüzgâr’a ulaşmıştı. Hazal, Atakan’ın arabadan inişini izlerken çalan telefonunu açtı.

“Böyle bir şey yapacağını tahmin bile edememiştim,” dedi Rüzgâr telefonunun diğer ucundan. Kız cevap vermedi. Artık onun da bilmediği planları vardı. Atakan’a yardım etmek için kapıya doğru ilerlerken, “Daha hiçbir şey yapmadım,” deyip telefonu kapattı.

çizim:

Ezgi Pilavlıoğlu

Toprağına ulaşacak bir yağmur damlası var.

Korkuyor.

Mutlu olacak gibi,
ama çok yukarıdan düşüyor.

Bastille - Overjoyed

Yol 14: Sona Bir Kala

Hazal, neredeyse sona gelmişti artık. Son bir hamle kalmıştı. Geçmiş onun için önemli değildi. Kan bağından başka bir şey değildi onu babasına bağlayan. Hazırladığı dosyayı son kez gözden geçirirken telefonu çaldı. Ekrandaki numaraya bakıp sinirli bir nefes verdi. Kızgınlığı kendisineydi. Rüzgâr'la yaşadığı o an, aklından çıkmıyordu. *Nasıl bu kadar zayıf davranabildim!* diye düşünüyordu sürekli. Telefonu tavırlı bir şekilde açtı.

"Efendim?"

"Ne durumdasın diye kontrol etmek istedim."

"Sona yaklaştım. Yalnızca birkaç şey kaldı."

"Harika."

“Bugün bittikten sonra, bir daha iletişim kurmayacaksın benimle.”

Hazal söylediklerinde ciddiye di. O an ne hissetmiş, ne yapmış olursa olsun, düşünceleri değişmeyecekti.

“Nefret edilesi bir insan mıyım ben?”

Hazal sessizce tekrarladı. “Ne olur olsun.” Sonra aniden “Sevilesi bir insan olduğun söylenemez,” dedi. Rüzgâr cevap vermedi. Genç kız telefonun diğer ucundan nefes alış verişini duyabiliyordu.

“Akşam haberleşmek üzere o zaman. Yapmam gerekenler var.”

“Ne yapman gerekiyorsa yap.”

“Yapacağım.”

Hazal telefonu kapatıp bilgisayarının ekranına baktı. Ne kadar pisliği varsa hepsine erişmişti. Bu bir zarar verme eylemi değil, yok etmeydi artık. Parçalar halinde hazırladığı dosyaları bir bütün haline getirdi. Baştan aşağıya yeniden inceledi. Kararsızlık yaşıyordu. Yaşamaması gereken birçok şeyi yaşamış ve hepsinin üstesinden gelmişti bugüne dek. Ama bu... Onun için bile çok farklıydı.

Karşısına aldığı insanlar belliydi. Ya yakacak, ya yanacaktı... Her iki şekilde de ateş

onun ellerindeydi. O an, ne şekilde olursa olsun ateşle temas edeceğini anlayamadı. Tek bir şeyi umursuyor, gerçekleşmesi muhtemel olaylar dizisinden yalnızca onun istediğinin gerçekleşmesini umuyordu. Atakan bunu minimum zararlar atlatmalı, Çağrı dâhil bile olmamalıydı. Kendisi mi? Ona ne olacağı sorun değildi. Birkaç saat sonra kopacaktı ipin ucu. Ya onun boynuna dolanacaktı, ya birilerinin ellerine. Öyle ya da böyle nefessiz kalacaktı birileri.

Bilgisayarı kapatıp odasından ayrıldı. Malikâne boştu artık. Cihat Bey odasında, ne yapması gerektiğini düşünürken, olacak olaylardan bihaber içkisini yudumluyordu. Atakan odasında, muhtemelen cam kenarında cevapsız bir şekilde bekliyordu. Bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Yanına gitmeyi planladı Hazal. Biraz olsun cevaplamayı... Ama yapmamalıydı. Bunun yerine, kararmak üzere olan gökyüzünü incelemek istedi. Mutfağın arka kapısından çıkıp kendini ağaçların arasına bıraktı.

Bir süre düşünüp, yeniden düşüncelerin zihnine oyunlar oynamasına izin vermeliydi. Ama bir şekilde açık kapı kalıyordu. O kapıdan, zehirli olan düşünceler de doluşuyordu içeriye. Karanlığın aydınlığa ihtiyacı olduğu gibi, zehirli düşüncelere de ihtiyaç vardı. Kozmik bir

dengeydi bu. Mutlak iyilik ve mutlak kötülük yoktu. Muazzam bir denge vardı yalnızca. Ve etrafındaki bu dengeyi ayarlama görevi, Hazal'ındı artık. Eve girmek için merdivenlere yöneldiği sırada ağaçların ardından bir ses duydu.

“Pişt.”

Sesi duymuştu ama nereden geldiğine emin değildi. Anlamayarak etrafa baktı.

“Pişt!”

“Kim var orada?”

Çağrı gizlendiği ağacın arkasından kendini gösterdi.

“Çağrı?”

“Çağrı ya...”

Genç kız şaşkınlıktan ne söyleyeceğini bilemedi. Tüm bu yaşananların arasına sokmak istemediği insan karşısındaydı.

“Be- beni nasıl buldun?” dedi kekeleyerek

Çağrı soruya cevap vermek yerine evi işaret ederek merdivenlere oturdu.

“Ne iş?”

“İş işte... Çalışıyorum,” diye yanıtladı Hazal ve yanına oturup derin bir nefes verdi.

“Komik gözüküyorsun,” dedi Çağrı gülümseyerek.

“Anlamadım?”

“Diyorum ki... Yalan söylemeye çalıştığın zamanlarda komik gözüküyorsun.”

Aslında bir nevi doğruyu söylemişti Hazal. Bu bir işti.

“Hayır, yalnızca doğruları çarpıttım.”

“Ne yani, gerçekten hizmetçilik mi yapıyorsun?”

“Bir nevi...” Hazal başını Çağrı’nın omzuna koydu. “Hizmetçiliği Hazal yapıyor. Hiç Kimse ise kalan işi halletmekle meşgul.”

Bu kez şaşırma sırası Çağrı’daydı.

“Bir saniye! Sahaya mı indin?”

Hazal daha fazla tutamadı kendini. Günlendir içinde kalan, boğazına çöküp acı veren her şeyi gözyaşlarına; öğrenilen geçmişi ise sessiz hıçkırıklarına düğümleyip, çözmesi için Çağrı’ya verdi. Anlattıkça biraz daha rahatladı. Çözülen her düğüm, biraz daha nefes almasını sağladı. En başından başladı anlatmaya.

Onun hikâyesini başlatan ‘ölüm’ kelimesi ile başladı konuşmaya. Tükürerek söyledi bu kelimeyi. O geceden bahsetti, ölmeyi istediği geceden. O gece, yalnızca kurduğu cümleler ile onu kurtaran Atakan’ı anlattı. Yağmur Adam’ın olduğu kısımları atladi. Rüzgâr’ın onu tehdit

edişlerini de atlayıp, yalnızca iş olarak bahsetti burada oluşundan. Sonra adına iş dediği durumun, onu nasıl da yerden yere vurduğundan bahsetti ağlayarak. Hep öğrenmekten korktuğu geçmişinin, tokat gibi yüzüne çarptığından bahsetti. Annesinden, bıraktığı mektuptan... Tesadüfler dizisinin tek masum halkası olan Atakan'ın üvey kardeşi oluşundan. Tüm bunlardan bahsederken, her şeyi yeniden yaşadı.

Atakan, gözyaşından önceki hıçkırık olup boğazında bir acı bıraktı. Babası gözyaşı oldu, annesini o denizde boğdu. Yaş gözden düşerken, bir yol bıraktı yanağından çenesine kadar. Ne yolu silebilirdi, ne de o yolda yürüyebilirdi...

En sonunda da yapacaklarından bahsetti. Babası olduğunu öğrendiği adama nasıl bir darbe indireceğini anlattı. Çaresizliğini kelimeleri ile kustu. Tüm bu süre boyunca, Çağrı onu bölmeden dinledi. Ağlamamasını söylemedi ona. Bıraktı ağlasın, kurtulsun diye. Keşke gözyaşı olsaydı o an dertler. Akıp gittiklerinde, kurtulsaydı zihin acıdan. Rahatlasaydı...

Hazal anlatacaklarını bitirip sessizliğe gömüldüğünde, "Of be kızım!" dedi Çağrı. "Bunca şey yaşadın ve bana hiçbir şey anlatmadın. Neden?"

Hazal burnunu çekti.

“Bir yol aradım hep. Bir çıkış yolu... O yolda tek başıma yürümem gerekiyordu. Ama ben daha yolun başında yaralanmıştım. Seni de dâhil edemezdim.”

Genç adam, Hazal’ın çenesinden tutup yavaşça kendine çevirdi.

“Niyetin beni uzaklaştırmak mı hayatından?”

“Hayır Çağrı, yanlış anlıyorsun. Bu... Bu çok farklı.”

“Ne o zaman yaptığın? Onca şey yaşadık, birlikte atlattık. Ah be kızım... Sen olmasan, kim bilir ne pisliklere bulaşmış neler yapmış olacaktım. **Sen hep güzeldin.** Kalbin güzeldi. **Kırılmıştı ama güzeldi** işe. Ne zaman kalbime dokunsan, ben de güzelleşirdim. Yol olması şart değil yürüyeceğimiz yerin. Gel, patikalarda koşalım. Her zaman gidilecek bir yol olduğunu sen gösterdin bana. Ve ben de senin yoluna hiçbir zaman çıkmadım. Zorlama kendini bir yol bulmak için. İzin ver, kalayım yanında. Yeni bir yol çizelim birlikte.”

Ne zaman ihtiyacı olsa, ne zaman tökezlese, Çağrı olmuştu yanında. Ama bu gece olacakları düşününce, onun ortalıkta olmaması gerekiyordu.

İçeriden kendisine seslenildiğini duyduğunda ayaklandı.

“Cihat Bey sesleniyor. Gitmem gerek, Çağrı. Senin de gitmen gerek.”

“Öyle olsun, Hiç Kimse.”

“Çağrı.”

Genç adam ona doğru döndü.

“Yakında görüşürüz.”

Çağrı nefes vererek gülümsedi.

“Yola çıkmaya karar verdiğinde haber ver, Hazal. Benim eşyalarım her zaman hazır.”

Hazal onun gidişini izledikten sonra, ağladığı belli olmasın diye gözlerini silip derin nefesler alarak içeriye döndü. Cihat Bey mutfaktaydı. Onu birdenbire karşısında gören Hazal, ne yapacağını bilemedi.

“Neredeydin kızım sen?”

“Hava alıyordum, efendim.”

“Akşam için yiyecek bir şeyler söyleyin dışarıdan. Atakan’la yemek yiyip durumu açıklamam gerekiyor.”

“Peki, özel istediğiniz bir şey var mı?”

“Hayır,” dedi Cihat Bey. “Yemek olsun masada. Yiyeceğimden değil,” diye devam etti mutfaktan ayrılırken.

Hazal hızlıca birkaç çeşit yemek siparişi verdi. Siparişler geldiğinde, sakince sofrayı hazırlayıp, yemek saatini beklemek üzere odasına gitti. Yatağına oturup bilgisayarını açtığında, telefonu çaldı. Arayan, Rüzgâr'dı.

"Zaman daralıyor, Hazal. Figüranlar sahnedən ayrıldı. Herkes asıl şovu başlatmanı bekliyor."

"Hazırım," dedi telefonu kapatmadan önce. Soğuk bir ses tonuyla, "İyi seyirler," dedi ve kapadı.

Bilgisayarı tam o anda açılmıştı. İlk önce ip adresini VPN* kullanarak başka bir ülkeye ayarladı. Böylece izi sürülemeyecekti. Önceden oluşturduğu e-posta adresini açıp, bütün haline getirdiği dosyayı yeni ileti bölümüne yükledi. Sonra e-posta alıcılarını yazdı. İlk önce haber kanallarından başladı. Gazetelerle devam etti. Büyüklü küçüklü tüm kanal ve gazeteleri alıcı listesine ekledi. Artık gönder tuşuna basması yeterliydi. Bir tuş uzağındaydı. Yaşadığı her kötü şeyin ardındaki isim Cihat Bey'di artık onun için. Parmağını tuşun üzerinde biraz gezdirdikten sonra, derin bir nefes alıp sakince dokundu tuşa. Birkaç kez daha sistemde VPN değişikliği yaparak izlerini

* Virtual Private Network: Sanal Özel Ağ

ulaşılmaz hale getirdi. Artık izleyecekti. Ayağa kalkıp, dizüstü bilgisayarını eline aldı ve mutfaka doğru ilerledi. Bilgisayarı çöpe attıktan sonra, Cihat Bey'in çalışma odasına yöneldi. Kapıyı tıklayıp içeri girdi.

"Cihat Bey, yemek hazır. Atakan'ı çağır-mamı ister misiniz?"

Adam gözlerini önündeki kâğıtlardan ayırmadan cevap verdi.

"Evet. Beş dakika içinde geliyorum ben de."

Hazal *tamam* dedikten sonra, Atakan'a haber vermek için yukarıya çıktı. Onu her zamanki köşesinde, camın kenarında otururken buldu.

"Atakan, selam."

Atakan cevap vermedi. Hazal ona doğru ilerleyip elini omzuna koydu.

"Baban yemeğe gelmeni istiyor."

Atakan başını dayadığı dirsekten ayırmadan boğuk bir ses ile cevap verdi.

"Yemek yemek istemiyorum."

"Seninle konuşması gereken şeyler varmış."

"Ama ben onunla konuşmak istemiyorum."

Hazal, Atakan'ın koltuğundaki boş olan kısma oturdu.

“Zor günler geçiriyorsun. Bir şeyler için çabalamaktan çok sıkıldın. Haydi, son bir kez daha gayret edip dinle onu. Bazen cevaplar rahatsız eder insanı ama soru işaretleri daha çok düşünmene sebep olur. O düşünceler çok daha rahatsız eder insanı. Bunu onun için değil, kendin için yapmalısın. Sonucu ne olursa olsun.”

Atakan yine cevap vermedi. Düşünüyordu. Birkaç dakika sonra oturduğu koltuktan yavaşça kalktı.

“Haklısın,” dedi Hazal’a. “Haydi şu işi bitirelim.”

Hazal onun hareketlerine ayak uydurarak takip etti. Birlikte aşağıya indiklerinde, Cihat Bey çoktan masaya oturmuştu. Genç kız, Atakan’ın oturmasına yardımcı olduktan sonra, bir şeye ihtiyaçları olursa mutfakta olacağını söyleyip yanlarından ayrıldı.

Atakan konuşmak için kendisini hazırlarken, babası ondan önce davranıp söze girdi.

“Annenle ayrılacağız, Atakan.”

“Bunu anlayabiliyorum da, niye?”

Adam, oğlunun anlayabileceği şekilde açıklama yapabilmek için cümlelerini toparlamaya çalıştı.

“Bazen iki insan birbiriyle anlaşılamaz. Bazen bir taraf, sahip oldukları ile yetinmez, daha çok ister. Annen ona yetmediğimi düşünüyordu. Onun için yaptıklarım yeterli değilmiş.”

“Anlaşılamamanızı da anlayabiliyorum. Fakat nasıl benimle konuşmadan gider? Sen engelledin, değil mi?”

“Hayır. Annen seni de, beni de bir daha görmek istemediğini söyledi giderken.”

Atakan hâlâ böyle bir şeye ihtimal vermiyordu.

“Güzide Anne ve Murat Abi? Onlar neden gittiler?”

Cihat Bey, “Murat çalışıyormuş bizden. Güzide Hanım da ona yardım ediyormuş,” diye yanıtladı.

“Onlar iyi insanlardı. Öyle bir şey yapmazlar.”

“Görmüyorsun, oğlum. İnsanları göremediğin için, herkesin iyi olduğunu düşünüyorsun.”

Atakan sinirleniyordu.

“Sahiden mi, baba? Konu, dönüp dolaşıp benim körlüğüme mi gelecek yine?”

“Ben öyle bir şey demedim, Atakan. Söylediğim şeyi yanlış anladın.”

“Ben normal bir insanım! Normal insanlar ne yapabiliyorsa, ben de yapabiliyorum! Sırada ne var, baba? Okula da mı göndermeyeceksin beni?”

Konuşma devam ederken, Hazal onları dinleyebilmek için araladığı mutfak kapısının ardında kulak kesilmişti. Bir an sessizlik oldu. Sonra Cihat Bey’in telefonu çaldı. “Ne? Nasıl olur?” diye bağıırıyordu adam.

Hazal gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra, “İşte başlıyor,” dedi kendi kendine ve salona, yanlarına gitti. İlk kez yaptığı işin gerçekleştiği ana, yaşanan o strese ve korkuya şahit olacaktı.

“Bir şey mi oldu, efendim?” dedi donuk bir sesle.

Gelen cevap da bir o kadar donuk ve netti.

“Sus!”

Cihat Bey, kulağında telefon, büyük ekran televizyonun önünde dikilmiş kanalları geziyordu. Sonunda bir kanalda durup sesi açtı.

“Evet, sayın seyirciler. Görüntülerde gördüğünüz belgeler, kimliği gizlenmiş bir kaynak tarafından elimize ulaştırıldı,” diyordu televizyondaki spiker. Ekrana, Hazal’ın hazırladığı dosyanın görüntüleri veriliyordu ara ara. Gösterilen

belgelerin bazılarının üzeri yeşil boya ile çizilmişti. Her şey detaylarda saklıydı ve bunu herkesin görmesi gerekiyordu. Spiker vergi kaçakçılığını, aklanan paraları, illegal silah ticaretini ve daha nicelerini anlatırken çok heyecanlıydı. Muhtemelen bu, hayatının haberi idi.

Cihat Bey şok olmuş bir şekilde ekranın karşısında dikilirken spiker sözlerini tamamladı.

"Şimdi gözler iş adamı ve emniyet müdürlüğünde. Gelişmeleri aktarmaya devam edeceğiz."

Cihat Bey gelecek olanın farkındaydı artık. Kaybedeceklerinin de. Telefonun ucundaki sese, "Hazırlanıyorum. Siz de gerekeni yapın!" diye bağırdıktan sonra koşarak çalışma odasına gitti.

"Neler oluyor? Babamın ismini mi söyledi o kadın?"

Hazal, Atakan'ın varlığını unutmuştu. Hemen yanına gidip oturdu.

"Bilmiyorum."

Cihat Bey elinde bir çanta ile çalışma odasından çıktığında yüzü bembeyazdı. Korktuğunu görmüştü Hazal. Ve bu, o an için keyif verdi ona. Korkma sırası ondaydı artık.

"Sen!" dedi Hazal'a bağırarak. Hazal ona seslenildiğini anladığında istemsizce gerildi. Ama korkmuyordu. Cihat Bey, elindeki çantayı

ona uzattı. “Bu çantanın içinde çok para var. Bir süreliğine gideceğim. Atakan’a sen bakacaksın. Geri döndüğümde, bir bu kadar daha, hayır daha fazlasını vereceğim sana.”

“Ama efendim...”

“Kızım, hizmetçilik yaparak kazanamayacağın kadar para veriyorum sana. Daha da vereceğim. Sadece ben yokken Atakan’a göz kulak olacaksın. Burada kal. Atakan’ı annesinden uzak tut. Başka bir şey istemiyorum.”

O konuşurken, Hazal başını sallıyordu.

Cihat Bey cebinden çıkardığı telefonla hızlıca birini aradı. “Ben şimdi çıkıyorum. Benimle havaalanında buluş!” dedikten sonra, neler olduğunu anlamaya çalışan Atakan’ın yanına gidip saçlarından öptü. Koşarak evin çıkış kapısına gittiğinde, son bir kez dönüp Hazal’a baktı.

“Söylediklerimi unutma. Geri döneceğim.”

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra, Cihat Bey arabasına binip havalimanının yolunu tuttu. Her şey Hazal’ın istediği gibi gidiyordu. Ama daha bitirmemişti. Artık son sahneyi yazmalıydı. Sonra izleyecekti.

Cebinden telefonunu çıkarıp hızlıca mesaj yazdı.

Kaçıyor!

Cevap hemen geldi.

Nereye?

Aynı çabuklukla yanıtladı Rüzgâr'ı.

Havaalanına.

Genç adamın mesajı netti.

Tamam. Sonrası bende.

Hazal, Atakan'ın yanına geri dönüp onunla birlikte beklemeye başladı. Geçen her dakika heyecanı da artıyordu. Yaklaşık bir saat sonra, Rüzgâr'dan mesaj geldi.

Haberleri açmak isteyebilirsiniz.

Hemen televizyona koşup haber kanallarından birini açtı. İsteddiği sonuca ulaşmıştı. Televizyonda, ünlü iş adamının yurt dışına kaçacağı sırada, işbirlikçileri ile birlikte yakalandığı söyleniyordu. Ve bu haber, her kanalda *flaş haber* diye gösteriliyordu. Belgeleri ifşa eden kişiden, *kimliksiz kahraman* diye bahsedilmişti bir kanalda.

Ne şekilde olursa olsun, sona ulaşmıştı artık. Hiçbir açık bırakmamalıydı. Muhtemelen yarın polisler gelecek, evde arama yapılacaktı. Aptallık ettiğini düşünerek, çöpe attığı bilgisayar geri alıp Atakan'ın yanına döndü. Bir

süre orada öylece dikilip Atakan'ı izledi. Kendini onun yerine koymaya çalışsa da yapamadı.

"Biraz hava almak ister misin?" diye sordu Atakan'a.

Atakan cevap vermeden ayaklandı.

"Nereye gitmek istersin?"

"Mabede."

Bir elinde dizüstü bilgisayar, diğer elinde Cihat Bey'in verdiği para dolu çantayla, ağaçların arasındaki ipi takip eden Atakan'ı izledi. İçeriye girdiklerinde, elindeki bilgisayarı ve çantayı kenara koyup Atakan'ın yanına oturdu.

"Ne düşünürsem düşüneyim, gerçekleşmiyorlar. İlk önce annem, sonra babam... Ne yapacağım ben?" dedi Atakan camın kenarındaki mumu eliyle ararken. Hazal ona yardım edip mumu yaktı. Tam cevap vereceği sırada telefonu çaldı. Atakan'dan özür dileyerek eski yapının dışına çıkıp telefonu açtı.

"Harikaydın."

"İş bitti. Arama bir daha beni." Hazal'ın tavrı artık netti.

"Benim seninle işim bitmedi ama."

"Ne diyorsun sen ya?"

"Bir iş daha var yapmanı istediğim."

Hazal sert bir şekilde cevap verdi.

“Hayır!”

“Bana hayır diyemezsin. Arkadaşını düşün.”

“Hayır!”

Rüzgâr telefonun diğer ucunda kahkaha attı.

“Bunu geldiğimde konuşuruz. Şimdi bir toplantıya girip çıkacağım. Birkaç saat sonra bulurum seni.”

“Böyle bir şey olmaya...”

Telefon Hazal’ın yüzüne kapanmıştı. Genç kız sinirli bir ses çıkarıp içeriye döndü. İkinci kez buna izin vermeyecekti. Eğer bir kez daha yaparsa, devamı gelecekti. Yağmur Adam’ın onu bulmasına izin vermeyecekti. İzini kaybettirebilirdi.

Derin bir nefes alıp Atakan’ın mabedine döndüğünde, çocuğu bilgisayar masasının önünde buldu.

“Bilgisayar kullanmayı öğretecektin bana.”

“Öğretecektim...”

Atakan, elini klavyenin üzerinde gezdirip bilgisayar koltuğuna oturdu.

“Yayın yapacaktım her gece. Bir yerde okumuştum. İstersen, kendi radyo kanalını oluşturabiliyormuşsun. Sloganım bile hazırды. ‘**Kimliği Kirlenilmişler Mabedi**’nden sesleniyorum.

Orada kimse var mı?’ olacaktı. Büyük hayallerin kör çocuğu olarak bir şekilde yine karanlıkta kaldım.”

Hazal bilgisayar masasına yaklaşıp, açma/kapama tuşuna basarak bilgisayarı çalıştırdı.

“Ne yapıyorsun?”

Hazal gülümsedi.

“En küçük bir hayal bile gerçekleşmeyi bekler. Sen büyük bir çoğunluğunu gerçekleştirmişsin. Yalnızca, adım atmanı sağlıyorum.”

“Kim dinleyecek beni?”

Hazal, Rüzgâr’ın ona verdiği dizüstü bilgisayarı alıp açtıktan sonra, cam kenarındaki koltuğa oturdu.

“Orasını da ben halledeceğim.”

Yaklaşık yirmi dakika sonra, Hazal bölge radyosunun frekansına sızmayı başarmıştı. Önünde bulunan siyah ekrana gireceği tek kod ile yayın kesilecek ve herkes Atakan’ı dinleyecekti. Bu kez susturulan, kenara atılan konuşacak ve o kişi söyleyemediklerini söyleyecekti.

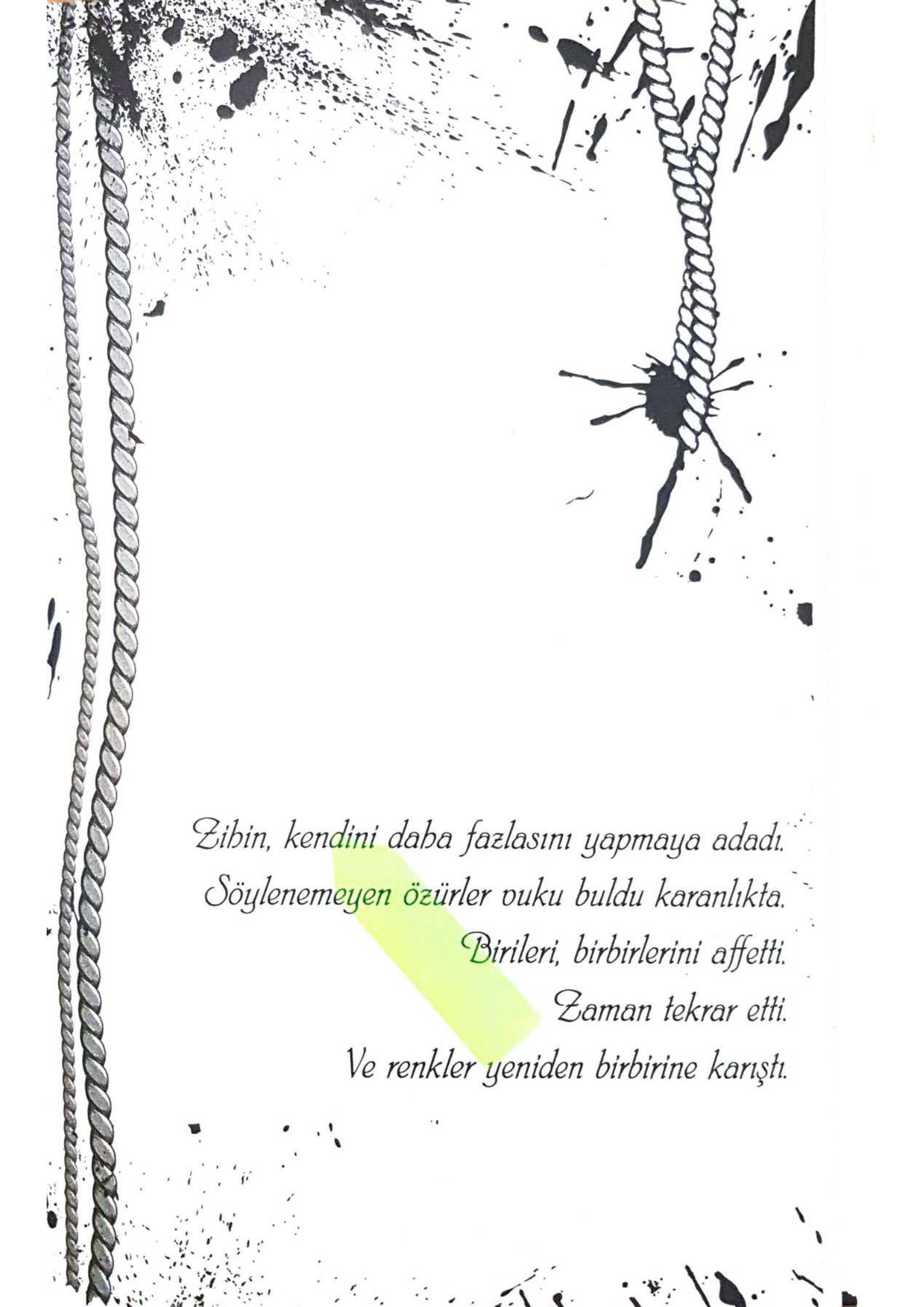
Atakan’ın yanına gidip, bilgisayarını onunkinin yanına koyduktan sonra, mikrofonu ona yaklaştırdı. Kodu girip onay tuşuna bastı ve Atakan’ın kulağına fısıldadı.

“Yayındasın, Atakan.”

çizim:

Şevval Kübra Boztepe

A black and white illustration of a rope with a knot and splatters. The rope is depicted with a textured, braided pattern. A knot is tied in the upper right portion of the rope, with several strands extending outwards. The background is white with numerous black ink splatters and smudges, particularly concentrated around the rope and the knot. The overall style is graphic and expressive.

Zihin, kendini daha fazlasını yapmaya adadı.

Söylenemeyen özürler vuku buldu karanlıkta.

Birileri, birbirlerini affetti.

Zaman tekrar etti.

Ve renkler yeniden birbirine karıştı.

Sia - Breathe Me

Yol 15: Söylenemeyenler

Atakan, hayalini kurduğu şeyin birdenbire gerçekleşiyor oluşunun şaşkınlığıyla önce ne yapacağını bilemedi. Ne annesinin gidişi geldi aklına, ne de babası hakkında olan gelişmeler... Oradaydı. Tam o noktadaydı. Kırık bir ses döküldü dudaklarının arasından. O kırık tonun binlerce insana ulaştığını bilmeden seslendi.

Kimliği Kirletilmişler Mabedi'nden sesleniyorum. Orada kimse var mı?

Bir an duraksadı. Yüzünü Hazal'ın olduğu yöne çevirip sordu sessizce.

"Dinliyorlar mıdır?"

Hazal kendi bilgisayarının ekranına bakıp, hâlâ frekansın sabit olduğundan emin oldu. Kendi sesi duyulmasın diye yavaşça fısıldadı.

“Dinliyorlar.”

Dinliyorlardı. Bir sürü insan dinliyordu. Ha-vaalanından taksiyle evine dönmeye çalışan bir adam, taksinin içindeki radyodan dinliyordu. Genç bir kız yatağına uzanmış, kulaklığından dinliyordu. Bir kadın bulaşıklarını yıkarken, genç bir çocuk yatırıldığı yatağın tavanına bakarken dinliyordu...

“Merhaba,” diyerek mikrofonu tuttu Atakan. Biraz kendisine doğru çekip devam etti. Sonra söküldü boğazdaki düğümler. Ve Atakan ilk kez konuşmaya başladı.

“Uzun zamandır susuyordum... Her zamanki gibi, kötü bir gündü. Birçoğunuzun gününün kötü geçtiğini biliyorum...”

Bulaşık yıkayan kadın, radyoda ne olduğunu anlamak için sesini açtı.

“Hiçbir günün tam anlamıyla iyi geçmeyeceği gibi, bugün de tam anlamıyla ber battı. Sesim size nasıl ulaşıyor, beni nereden dinliyorsunuz, en ufak bir fikrim yok. Ama ben, bugün konuşabilmek için bir fırsat yakaladım. İnsanlara söylemek isteyip

söyleyemediklerimi söylemek için bir fırsat... Çok uzun susuşlarım oldu. Sustuğum, buna zorlandığım tüm zamanlarda da hiçbir şey değişmedi. Suç söyleyemediğim şarkıların, kuramadığım cümlelerindi. Suç söylenemeyenlerindi. Suç dile getiremediklerimindi. Suç onlarındı!"

Radyo kanalını dinleyen insanlar, ne olduğuna anlam vermeye çalışıyorlardı. Taksinin içindeki adam, "Ne diyor bu yahu?" diye sordu şoföre. Aldığı "Bilmiyorum," cevabı ile dinlemeye devam etti.

"Ama bu gece de susarsam yazık... Bir kelebek olsun sesim, girsin bulunduğunuz ortama. Kelebeği sevin. Ben de ilk kez uçuyor olmanın tadını çıkarayım. Bu gece içimde ne varsa döktüm masanın üzerine, ellerimle söyleyemediklerimi arıyorum. Çok büyük olurlar diye düşünüyorum şu an. Elim, düşüncelerin üzerinde geziyor. Gözlerim görmüyor benim. Komik gelmesin... Benim gözlerim, ellerim. Ama düşüncelerim öyle dağınık ve kırık ki, çoğunu tutamıyorum. Kanatlanıp uçuyorlar Kimliği Kirletilmişler Mabedi'nin camından. Belki de söylenmek istemeyenler kaçıyor. Bazen söylenemeyenleri bulma telaşına girip düşüncelerimi döktüğümde, çok

zor oluyor toparlamak. Öyle meyilliyiz ki bir şeyleri dağıtmaya... Dağıttık mı toparlamıyoruz. Dağınıklığa alıştırıyoruz kendimizi. Sonra o dağınıklık düzen oluyor ve o düzenin içinde karanlık bir düşüncenin ardına saklanıyor bu kez söylenemeyenler."

Radyo kanalını dinleyen genç kız, kendisini kaptırmış, insanlara söylemek istediklerini düşünmeye başlamıştı. Bir kıraathanedeki birkaç yaşlı adam pişti oynamayı bırakmış, radyodan duydukları sese kulak kesilmişti.

"Bu yüzden, ilk yayının konusu *söylenemeyenler* oldu. Hadi, söyleyemediğiniz bir şeyi söyleyin kendinize. Bu işe kendinize söylemekle başlayın öncelikle. Hadi, tanımadığınız bu çocuğu kırmayın. Dinliyorum..."

Atakan bir dakika kadar konuşmadan bekledi. Onları duyamayacağını biliyordu. Yalnızca zaman tanımak istedi.

O sırada, yatağına yatmış tavanı izleyen çocuğun odasına annesi girdi.

"Ege, ben yatıyorum. Bir şey ister misin?" diye sordu.

Çocuk yatakta doğrulup, annesine "Hayır," cevabını verdikten sonra radyonun sesini açtı. Annesi tam odadan çıkmak üzereyken, "Anne!"

diye seslendi. "Kendimi kötü hissediyorum. Ayaklarım... Bir daha yürüyememekten çok korkuyorum."

Kadın oğlunun yanına gidip, saçlarının arasına sevgi dolu bir öpücük bıraktı. "Merak etme, tatlım. İyileşeceksin. Ne olursa olsun, sen benim minik gözlüğüm olacaksın. Şimdi uymaya çalış," diye telkin etmeye çalıştı.

"Teşekkür ederim, anne. Annem olduğun için..."

Ege, annesinin odadan çıkışını izlerken, Atakan yeniden konuşmaya başladı.

"Söylediğinizi düşünüyorum. Ben bulamadım yine söylemek istediklerimi. Söyleyemediklerim içinde söyleyebileceklerim ancak bu kadar oldu. Siz buna **izin vermeyin**. Söyleyin. Biriktirmeyin. **Biriktirdiğinizde acıtıyorlar** çünkü. Geceleri geliyor **söylenemeyenlerin düşünceleri genelde**. Başında 'ah' olan cümleler kurarken **buluyorsunuz** kendinizi. **Ah! dökülmesine izin vermeyin** dudaklarınızdan. Bu gece, **söylenemeyenler vuku bulsun karanlıkta**. Bırakın siyah beyaza, mavi laciverte **karişsin**. Bırakın müzik olsun **söylenemeyenler, sözlerini unuttuğunuz bir şarkı gibi dökülsün** dudaklarınızdan. Kendiniz için bir şeyler yapın. Söyleyin.

Size katılmak isterdim ama üzgünüm. Benim içimdeki müzik de, şarkı da bitti.

Sizin, bitmesin.

Hoşça kalın."

Atakan mikrofonu kendinden uzağa ittirirken, Hazal onun kötü hissettiğini anlayarak yayını kapattı ve hemen frekanstan ayrıldı. Geride kalan binlerce dinleyici, az önce ne olduğunun, kimin konuştuğunun merakıyla kaldı. İstanbul'un en çok dinlenen radyo kanalı ise, yayın akışına birdenbire giren bu ziyaretçinin dinlenme reytinglerine olan etkisine şaşırarak baktı.

"Atakan, iyi misin?" diye sordu Hazal.

İyi değildi. Kendi konuşması, kendi düşünceleri, yalnız kalma korkusu korkutuyordu onu.

"Sen söylemedin," dedi birden.

Hazal şaşırmıştı.

"Neyi?"

"Söyleyemediğini. İllaki vardı söyleyemediklerin."

Vardı. En çok onun vardı söyleyemedikleri.

"Hadi," dedi Atakan. "Bir tanesini söyle."

Hazal onca söylenemeyen arasından bir tanesini seçip söylemeye hazırladı kendini. Bekledi. Utanıyor muydu? Gözlerini Atakan'dan başka bir yöne çevirdiğinde izlendiklerini fark etti. Yağmur Adam oradaydı.

Hazal ani bir şok ile ayağa kalktı.

"Sen buraya nasıl geldin?" dedi sinirle.

Atakan, Hazal'ın kiminle konuştuğunu anlamaya çalışıyordu.

"Sana geleceğimi söylemiştim. Neden şaşırdın?"

Genç kız Rüzgâr'a doğru yaklaşıp onu ittirdi.

"Seninle işimiz bitti!"

"Bence daha yeni başlıyoruz," dedi Rüzgâr onu geçip odanın içine yürüyerek. "Hazırsan gidelim."

"Gidecek misin? Sen de mi?" diye sordu Atakan telaşla.

Hazal hızlıca yanıtladı.

"Hayır, bir yere gittiğim yok. Gitmesi gereken yalnızca bir kişi var bu odada."

Rüzgâr gülümsedi.

"Seni zorlayabileceğimi biliyorsun."

Bu kez gülümseme sırası Hazal'ındı.

“Beni aptal mı sanıyorsun?” dedi ona tiksinierek bakarken. Çöpten aldığı için şükrettiği bilgisayarı kavrayıp koltuğa oturdu. “Sence buna hazırlamadım mı kendimi?” Genç kız, hızlı bir şekilde parmaklarını bilgisayarın klavyesinde gezdirdi. Birkaç saniye sonra, kucağındaki bilgisayarı ona doğru döndürdü.

“Bunlar da senin bokların. Kadınlara neler yaptığın, sapkınlıkların, babandan çaldıkların... Hepsi şu anda burada.”

Rüzgâr bunu beklemiyordu. Ekranda aşağıya doğru akan yazılara, Hazal’ın onun yanında kaldığı zamanlarda hard diskinden çaldığı fotoğraflara gözlerini büyüterek baktı.

“Şimdi karşımda aptal gibi dikilmeyi bırak!” dedi Hazal bilgisayarı kendisine çevirirken. “Bir *tık* kadar yakın. Şu tuşa parmağım dokunsun, sevgili babacığın dâhil herkes öğrenir ne olduğunu.”

Hazal onun gideceğini düşünmüştü. Ama Rüzgâr hâlâ karşısında dikiliyordu.

“Ne bekliyorsun?” dedi Hazal. “On saniye var. Basacağım tuşa.”

O an, Hazal’ın da beklemediği bir şey oldu. Aslında bunun olacağını tahmin etmeliydi.

Rüzgâr, pantolonunun kemerine sıkıştırdığı silahı ona doğrultup yaklaştı.

“Bilgisayarı bırak.”

“Hayır!” dedi Hazal kararlı bir ses tonuyla.
“Senin bunu yapacak cesaretin yok.”

Yağmur Adam, Hazal’a doğru bir hamle yapıp bilgisayarı almaya çalıştı. Boğuşma o an başladı. Hazal, üzerine düşen Rüzgâr’ın kütlesi altında acıyla bağırırken bilgisayarı uzak tutmaya çalışıyordu. Atakan, Hazal’ın acı dolu sesini duyduğunda ayaklanıp onu bulmaya çalıştı. Fakat bir anda kendini boğuşmanın ortasında buldu. Ve şoursuzca havaya savrulan ellerden bir tanesi, kazara klavyedeki tuşlara değip e-posta’yı gönderdi.

O sırada, Kimliği Kirletilmişler Mabedi’nin tek ziyaretçisi, olanlardan habersiz, içeriye giriyordu.

“Atakan! Harika haberlerim var! Burada mısın?” diye bağırdı genç kız.

Evrim’in neşeli ses tonu, boş binanın içerisinde yankılanan silah sesinde yok oldu. Neşe korkuya dönüşürken, oradaydı. Kapının tam önündeydi. Korku dolu bir çığlık yükseldi kızın dudaklarının arasından.

KİMLİĞİ KİRLETİLMİŞLER MABEDİ

Ne hayaller kurulmuştu mabet için gece yarıları... Ne zorluklar çekilmiş, ne kavgalar edilmişti... Güzelliğı bozulmasın diye boyanmamıştı duvarları... Bir hayat sahnesinin perdesi kapanıyordu. Perde kırmızıydı.

Evrin korkunun etkisiyle bayılırken, gözleri son olarak renklendirilmiş duvarı gördü.

Duvarlar kırmızıydı.

Kan kırmızısı.

SON

Müzikler geceye karıştı.
Kaybolmuş **kurşun**, müziği takip etti.
Birisi, **olmaması** gereken bir anda,
olmaması gereken yerdeydi.
Ve kan,
akması gereken yerden aktı.

TEŞEKKÜR

Cok değil, yalnızca aylar öncesinde bir hiçtim. Ucu çok açık soru işaretleri ile biten bir ilişkinin sancısını yaşıyor, kendime acı çektirmeyi huy haline getirmeye başlıyordum. Sonra bir şey oldu. İçinde bulunduğum durumdan kendimi kurtarmam gerektiğimi fark ettim. GÖZLÜK, kaçışım olmuştu. Binlerce dostum, kız ve erkek kardeşim vardı artık. Her gün, duvarlarına üzüntü ve ah bıraktığım odam, uzun süre sonra yaşanabilir hale gelmişti. Tanıştığım herkesin kalbi çok güzeldi. Yalnız değillerdi. Kırıklardı belki ama bir araya geldiklerinde inanılmaz güzellerdi. Bir aradayken güzellerdi. Siz, cam dostlarım... Yanımda olduğunuzdan şüphe duymadıklarım... Bir araya geldiğinizde çok güzelsiniz. Anılar çaldım gittiğim her imzadan. Yüzler, sarılamalar çaldım. Sarılamadığım kişilerin isimlerini

çaldım. Hepsini bir araya getirip, sakladım odama. Odam, kendi mabedim oldu. Odama büyüyen ailemi sakladım.

Siz, buradasınız. Benimlesiniz.

Ve siz tam şu anda, sonsuzsunuz.

Teşekkür ederim. Her şey için.

Ablam Alev Güden'e, geçmiş ve geleceğim için teşekkür ederim. Beni dinlediği, deliliklerime ve heyecanıma ortak olduğu için...

Kız kardeşim Sevilay Yersüren'e teşekkür ederim. Sıkılmadan beni dinlediği, yazdığım her bölümü defalarca okuduğu, kurguyu geliştirmemde bana yardımcı olduğu için...

Ben, ortanca çocuğum ailede. Ablama bir şey desem, "Sus, o senden büyük," derler. Kız kardeşime bir şey desem, "O senden küçük," derler. Bu durumdan hiç şikâyetçi olmadım. Aksine, tatlı atışmalarımızı, birbirimize kızama-yışlarımızı çok daha fazla seviyorum. Siz, bir insanın sahip olabileceği en iyi kardeşlersiniz!

Gözlük'te olduğu gibi, yazdığım ve yazacaklarımın güvenen Mustafa Güneş'e teşekkürler.

Gece yarıları ya da sabaha karşıları bunaldığım zamanlarda beni güldürmeyi başaran, yalnızca yazma konusunda değil, dostluğu ile de yanımda olan Büşra Yılmaz'a teşekkür ederim.

Mabedin içerisi çok kalabalık şimdilerde... Kapılarını araladığım andan beri yanımda olan arkadaşlarım; Nursaç Güner, Aylin Ay, Anıl Eroğlu, Melisa Güner, Mehtap Fırat, Leyla İlhan ve çok yeni tanıştığım ancak benim gibi yalnızca hayattaki yolunu bulmaya çalışan Didem Duygu Demir ve Tolga Ra'ya teşekkür ederim. Harika yol arkadaşları oldunuz!

Sevgili Merve Akıncı'ya yardımları ve kahırımı çektiği için teşekkür ederim.

Her zamanki gibi, yalnızca kitap olma sürecinde değil, her anımda yanımda olan, benimle birlikte çabalayan sosyal medya ekibim... Sena Sucu, Hilal Tolak, Şevval Çelik, Ayşenur Zor, Bay L, Vildan Boz, Sudenur Demir Hilal Deli, Derya Tok, Gülsüm Ataş, Simge Öniş, Betül Demir, Büşra Dalkılıç, Nur Kaygısız, Merve Nur Erdoğan, Yıldız Sungur, Feride Eren, Hilal Yılmaz, Alpay Çıplak, Ayşe Sağlam, Buse Nur Karakoç, Nisa Can ve Taha Ünüvar'a sonsuz teşekkürler.

Siz olmasaydınız, çok zor olurdu.

KİMLİĞİ KİRLETİLMİŞLER MABEDİ

Her insan hata yapar. Yeter ki bu hatalar telafi edilebilecek şeyler olsun. Tüm hatalarıma, yanlışlarıma rağmen, gece yarıları bile yardımına koşan dünyalar tatlısı Nilüfer Savaşer Nişli'ye teşekkür ederim.

Bölüm aralarında olan çizimlerin sahibi okurlarım; Aysima Yılmaz, Ceylin Bakıcı, Derya Tok, Ebrar Coşkun, Elif Tan, Ezgi Pilavlıoğlu, Gizem Barlık, Hatice CR, İpek Akman, Melisa Sude Kırca, Selinay Uysal, Şevval Kübra Boztepe Ve Zehra Demir'e teşekkürler.

Bir arada olabilmenin güzelliğini öğrendiğim, zor durumlara karşı tecrübelerini gözlemleyip, bu tecrübelerden yararlandığım sevgili annem ve babam... Her zaman yanımda olduğunuz, fikirlerime ortak olup beni desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Koray Yersüren

KİMLİĞİ KİRLETİLMİŞLER MABEDİ

**Tek yoldaşı seslerdi.
Onlar da bazen ıgık ıgıkaydı...**

Karanlık vardı. Gidişlerin, terk edilişlerin, umutsuz anların ve çaresizliğin karanlığı değil... Saf karanlık!

Bir çocuk vardı karanlıkta. Işık arardı. Umut dolu hayallerini resmederdi karanlığa. Görmediği aynaların üzerinde beliren silik siluetlerden korkuyordu geceleri. Kimliği Kirlenilmişler Mabedi'nin cam kenarı mumları erimeden, her gün göremediklerini kurban ediyordu ateşe. Her bir hayalde, yalnızlık ateşinde yanan yüreği, donuk karanlığa resmediliyordu sakince.

Yalnızlığı, yağmurlu bir gecede zihnine ölüm düşmüş genç bir kıza yoldaş oldu. Rastgele çevrilen bir telefon numarası, iki ruhu bir araya getirmişti. Adı Kader olan yazarın yazdığı hikâyenin yalnızca bir sahnesini oynamak üzere konuştular. Geçmişin düğümleri onlar daha anlamadan bağlanmış, ipin ucu bir yere atılmıştı.

Ve geçmiş, bāzen geçmez, saklanırdı.

Çocuk yağmurda ıslanmayı severdi, kız ise yağmuru izlemeyi... Yağmur güzeldi. Ama yağmurdan bir adam, rüzgār eserse fırtına çıkmasına sebep olabilirdi.

₺27,5

www.ephesusyayinlari.com

www.selimbuyukguner.com

Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner